

JOSIP PEČARIĆ: BISKUP JOSIP MRZLJAK

Nijedan dio ove knjige ne smije se preslikati niti umnažati na bilo koji način, bez pisменог dopuštenja nakladnika

Cip zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem

ISBN

Josip Pečarić

BISKUP JOSIP
MRZLJAK

Zagreb, 2024.

© Josip Pečarić

Urednica:
Andjela Hodžić

Grafičko i likovno oblikovanje omota
Don Lazar Čibarić

Tisak
Vlastita naklada

KAZALO

UVOD	9
ŽIVOTOPIS	11
MONS. BOŽE RADOŠ, VARAŽDINSKI BISKUP,	
ČINITI DOBRO	15
VARAŽDINSKI BISKUP U MIRU MONS. MRZLJAK U KRAŠIĆU PROSLAVIO 50 GODINA SVEĆENIŠTVA	19
 BISKUPI JOSIP MRZLJAK I VLADO KOŠIĆ PROSLAVILI 25. OBLJETNICU BISKUPSKOG REĐENJA	
HOMILIJA BISKUPA KOŠIĆA	61
POZDRAVNI GOVOR NADBISKUPA DRAŽENA KUTLEŠE PRIGODOM PROSLAVE 25. GODIŠNICE BISKUPSTVA MONS. JOSIPA MRZLJAKA I MONS.	
VLADE KOŠIĆA	61
INTERVJU JOSIP MRZLJAK: KADA ĆE NESTATI STRAHOVI I PRIKRIVANJE POČINJENIH ZLOČINA OD JUGO KOMUNISTA OVISI O POLITIČARIMA	69
 BISKUP MRZLJAK U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	79
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE BISKUPA VLADE KOŠIĆA "BISKUP NA PRVOJ CRTI	79
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	85

PISMO HAZU	85
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	95
PISMA BEZ ODGOVORA?	95
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	106
ODGOVOR MARKU LJUBIĆU	106
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	111
ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?	111
MATEMATIKA, PJSME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	119
THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!	119
PRILOG: BISKUP MRZLJAK ČESTITAO DALIĆU NA VELIKIM USPJESIMA, ALI I NA ZAJEDNIŠTVU	122
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	124
PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU SLOBODANU PRALJKU U VARAŽDINU	124
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020	150
UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE	150
IGOR VUKIĆ, ZAGREB, 2021.	154
IGOR VUKIĆ: MATEMATIČKI MODEL DOKAZUJE DA JE JASENOVAČKI POPIS ŽRTAVA LAŽAN	154
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	171
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U ‘HRVATSKOM TJEDNIKU’	171
“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	181
GOVOR J. PEČARIĆA U LIVNU	181
PRILOG: IGOR VUKIĆ, JASENOVAČKIM VUKAŠINOM PROTIV HRVATSKE PROSLAVE OLUJE	186

A. KAĆUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023.	189
POZDRAVNI GOVOR BISKUPA MONS. MILE BOGOVIĆA S POSVEĆENJA CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA NA UDBINI	189
RAZGOVOR S BISKUPOM MONS. DR. MILOM BOGOVIĆEM	198
DODATAK: LJUBOMIR ŠKRINJAR, BISKUP MONS. DR. MILE BOGOVIĆ I HRVATSKA UDBINA	217
MILANOVIĆ HVALI GRЛИĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	283
PISMO PREDSJEDNICIMA 13.	283
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	291
HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU	291
SANJA I TERESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	307
'DROBILIČARI'	307
JUBILEJI BISKUPA KOŠIĆA, ZAGREB, 2024.	321
UVOD	321
IVAN TOLJ, "DAJ DA SAMO TEBE U SVIM LJUDIMA LJUBIGOSPODINE, TI ZNAŠ. TI SVE ZNAŠ. AMEN."	328
VALERIJA KOVAČ, PREDSTAVLJANJE ZBORNIKA CARITAS OMNIA SPERAT	342
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	348

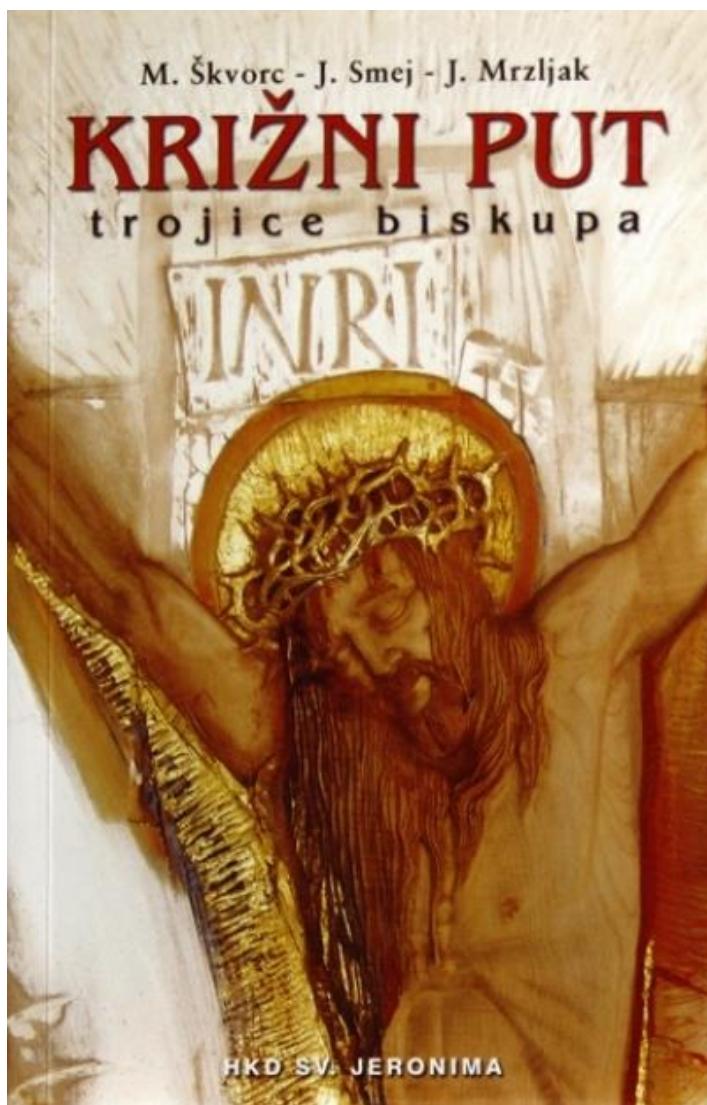
UVOD

Josip Mrzljak (Vukovar, 19. siječnja 1944. prelat je Katoličke Crkve i drugi biskup varażdinski. Veliki je hrvatski domoljub koji je nedavno proslavio 25. godinu biskupskog ređenja.

HKD sv. Jeronima objavilo je "Križni put" trojice biskupa. Riječ je o trima Križnim putovima koja su sastavili pokojni zagrebački pomoćni biskup Mijo Škvorc, pomoćni mariborski biskup Jožef Smej i zagrebački pomoćni biskup Josip Mrzljak. Ilustracije uz postaje križnoga puta izradili su Mario Barberis i Jadranko Ferko, a Križni put biskupa Škvorca popraćen je slikama postaja Križnoga puta na Ksaveru. Knjižica se može naručiti u HKD sv. Jeronima, Trg kralja Tomislava 21 u Zagrebu, ili na tel. 01/4922 300. (ika-kj)

<https://ika.hkm.hr/novosti/krizni-put-trojice-biskupa-2/>

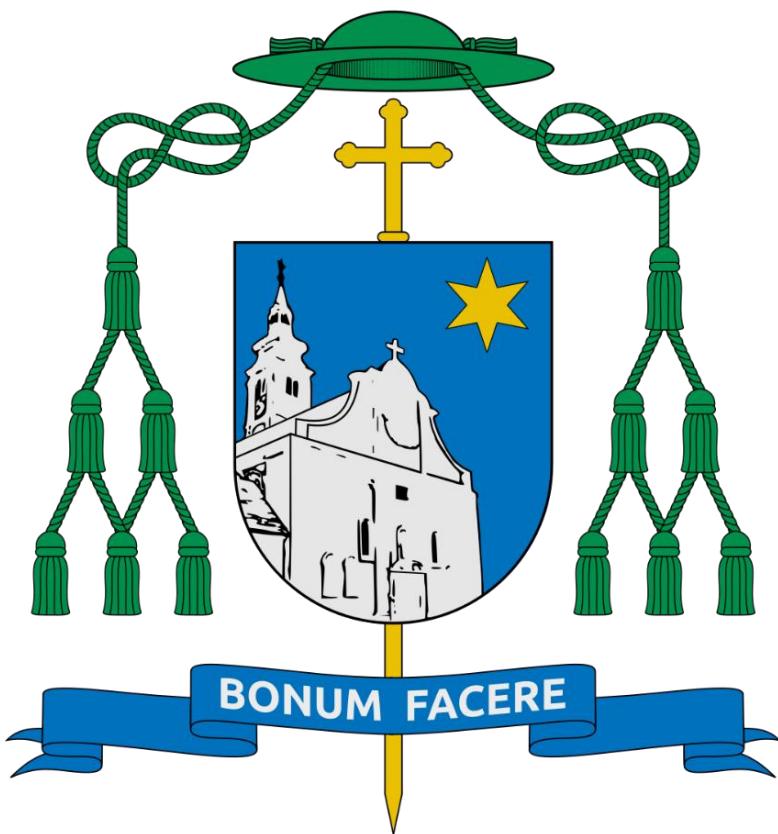
U ovoj knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima spominjem biskupa Mezljaka. Kao sastavni dio ovog Uvoda dan je njegov životopis, Predgovor varażdinskog biskupa mons. Bože Radoša knjizi ČINITI DOBRO, zbornika u čast mons. Josipu Mrzljaku u povodu 75. obljetnice života, 50. obljetnice svećeništva i 20. obljetnice biskupstva, kao i reportažu o proslavi 50. godina njegovog svećenstva.

Akademik Josip Pečarić

ŽIVOTOPIS

Djetinjstvo i školovanje

Rodio se u Vukovaru u obitelji Vladimira i Barice rođene Šimecki, koji su prethodno živjeli u Krašiću, odakle su i rodom, no potom su se preselili u Vukovar gdje je otac dobio namještenje kao državni službenik. Nešto više od godinu dana kasnije, otac mu je nestao za vrijeme „vukovarske kristalne noći”, 12. travnja 1945., a vjerojatno su ga ubili komunisti. Te noći bez ikakva suđenja nestala su 92 Vukovarca. Dan kasnije smaknuto je još 98 osoba. Ukupno je u poslijeratnom komunističkom teroru ubijeno 384 mještana Vukovara i većini se ne zna gdje su pokopani. Nakon te stravične noći Josip se s majkom i sestrom vraća u Krašić. Spomen na oca i

žrtve dočekao je 2008., kad je ispred župne crkve sv. Filipa i Jakova postavljen zavjetni križ za sve nevine hrvatske žrtve komunističkog terora koji je počeo nakon ulaska partizanskih snaga u Vukovar. Prisjećanje na stotine žrtava počelo se obilježavati 2004. godine.^[2] Iz tog vremena Mrzljak navodi da je Tito, u pratinji Koste Nađa I Aleksandra Rankovića, rekao građanima na Kapucinskom trgu u Varaždinu 20. svibnja 1945.: »U Varaždin nisam došao službeno govoriti o politici, već da obidem jedinice JA koje u okolini obavljaju važne zadaće na konačnom obračunu s hrvatskim smradom.«

U Krašiću završava osmogodišnju školu, a 1959. odlazi u Nadbiskupsko dječačko sjemenište u Zagrebu, na kojem 1963. i maturira. Studij teologije završava na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. 16. studenog 1969. Nadbiskup Franjo Kuharić zaredio ga je za svećenika.

Pastoralno djelovanje

Neposredno nakon svećeničkog ređenja Mrzljak je pastoralno djelovao u više župa, a potom je bio kapelan u župi sv. Nikole u Koprivnici. U Ozlju je proveo osam godina kao župnik, a nekoliko je godina iz Ozlja upravljao i župom Vrhovac. Od 1980. bio je 18 godina župnik u Sesvetskom Kraljevcu. Godine 1998. zagrebački nadbiskup imenovao ga je biskupskim vikarom za svećenike i ravnateljem pastoralnih ureda Nadbiskupskog duhovnog stola. Ubrzo je postao I kanonik Prvostolnog kaptola zagrebačkog.

Pomoćni biskup zagrebački

Za biskupa je zaređen 6. veljače 1999. te je primio službu pomoćnog biskupa zagrebačkog. Kao pomoćni biskup zagrebački obnašao je razne dužnosti na razini Hrvatske biskupske konferencije. Tako je bio predsjednik Vijeća HBK za kler, predsjednik Hrvatskog Caritasa, predsjednik biskupske komisije HBK za Hrvatski Caritas i predsjednik biskupske komisije HBK za odnose s državom.

Varaždinski biskup

Dne 20. ožujka 2007. objavljeno je u Vatikanu da ga je papa Benedikt XVI. imenovao varaždinskim biskupom, a ustoličen je 31. ožujka u varaždinskoj katedrali. Mrzljak je na ovom mjestu zamijenio preminulog biskupa Marka Culeja. Dne 1. kolovoza 2019. odlazi u mirovinu.

Djela

Križni put trojice biskupa (2003.)

Bibliografija

Godine 2020. objavljen je zbornik *Činiti dobro*, u povodu Mrzljakove 75. obljetnice života, 50. obljetnice svećeništva i 20. obljetnice biskupstva. Uz ostalo, zbornik donosi i izbor iz njegovih tekstova, propovijedi i poruka.^[6]

https://hr.wikipedia.org/wiki/Josip_Mrzljak

MONS. BOŽE RADOŠ VARAŽDINSKI BISKUP

ČINITI DOBRO ZBORNIK U ČAST MONS. JOSIPU MRZLJAKU U POVODU 75. OBLJETNICE ŽIVOTA, 50. OBLJETNICE SVEĆENIŠTVA I 20. OBLJETNICE BISKUPSTVA

Predgovor

Odjeci života svakog čovjeka ostavljaju trag u svijetu i životima ljudi koji su upućeni na njegov životni put. Imajući u vidu važnost i mjesto biskupske službe u životu Crkve, ovaj zbornik ukazuje na trag dobrote koje mjesni biskup kao pastir ostavlja u svojoj službi. Povod nastanka ovog zbornika su obljetnice mons. Josipa Mrzljaka objedinjene u 2019. godini. One stavlju pred nas promišljanja o njegovu životu i djelovanju s posebnim naglaskom na službi dijecezanskog biskupa u Varaždinskoj biskupiji. Biskup Mrzljak je, naime, 2019. godine napunio 75 godina života, u kojem je 50 godina služio kao svećenik i obavljao različite službe u Zagrebačkoj nadbiskupiji, te 20 godina biskupstva, od 1999. godine kao zagrebački pomoćni biskup, a od 2007. do 2019. godine kao varaždinski dijecezanski biskup. Pogled na sve te godine uključuje mnogo razloga za zahvalnost zbog vjernosti i ustrajnosti u služenju Bogu, Crkvi i vjerničkom narodu, koji je potreban ohrabrenja za život u vjeri koja vodi spasenju ili pak poticaja da prione uz vjeru u Isusa Krista, koji je jedini put, istina i život. U nasljedovanju tog puta prema vječnosti Bog svoje nikad ne ostavlja: „Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke“ (Iv 10,28). Biti u njegovoј ruci znači biti spašen, to jest nalaziti zaštitu u ruci koja je stvorila svijet i koja svakom čovjeku daruje život. Promatrajući Božji dar života i poziva, kojemu se biskup Josip odazvao, uočavamo kako ga je ruka Gospodnja vodila svojom

snagom koja se očitovala i po rukama onih koji su ga u životu pratili sklapajući ruke na molitvu, pomažući mu u odrastanju i kasnije na njegovu putu života. Po rukama svećenika primio je prve sakramente, polaganjem biskupovih ruku primio je sakrament svetog reda, đakonata, prezbiterata i biskupstva, da bi i sam kao svećenik i biskup polagao ruke dijeleći sakramente, tješćeći tužne, hrabreći klonule, upućujući ih na Boga u kojem je snaga i spasenje. Može se reći da je djelovanje biskupa Josipa u navještaju Božje ljubavi ovom svijetu obilježeno upravo onim riječima koje čitamo u njegovu biskupskom geslu: „Činiti dobro.“ Čovjek svoje djelovanje ostvaruje rukama i one očituju njegov odnos prema drugome – kada mu pruži ruku, kada ga dočekuje raširenih ruku, kada mu u rukama donosi dar ili pomoć, kada ga zagrli da bi ga utješio ili se radovao s njime. Ta misao i poveznica potaknula je uredništvo ovog zbornika da život i djelo pastira mjesne varaždinske Crkve promotri iz te perspektive i iznese svjedočanstvo koje bilježi povijest života čovjeka koji je svojim rukama ostavio trag u svim svojim službama. Čitajući životopis i svjedočanstva o životu biskupa Mrzljaka, s posebnim naglaskom na život mlade Varaždinske biskupije od 2007. do 2019., promišljanja o teološkim i društvenim temama te odabранe biskupove tekstove, čitatelj će lako moći prepoznati trag tog gesla. Različite inicijative koje je biskup Mrzljak u svojem djelovanju podržavao i usmjeravao preko svojih suradnika, a kojima je zajednički nazivnik dobrota, uvezuju se u tri osnovne crte djelovanja: poticati, činiti i čuvati. U tom tropletu promatranja dobrote prepoznaće i se smjer djelovanja svakog čovjeka koji se nadahnjuje na istini života da je Bog ispunio svoje obećanje u utjelovljenju Sina Božjeg, koji nas je spasio od smrti i otkupio našu ranjenu narav da bi nam darovao život. Tu istinu nasljeđujemo hodeći onim tragovima kojima je sam Gospodin naš Isus Krist ostvario Božji otkupiteljski plan, a o tome piše sv. Luka u Djelima apostolskim kada kaže da je Isus „prošao zemljom čineći dobro“ (Dj 10,38). Navještaj Božjeg spasenja u Isusu Kristu također se ostvario kroz taj troplet poticanja dobrote u svijetu. Svojim riječima i djelima Isus je poticao na nesobičnu dobrotu kojoj 6 je jedini cilj ostvarenje Božjeg kraljevstva utemeljenog na navještaju Božje ljubavi. Ta se

dobrota očitovala u starozavjetnoj predaji u kojoj je Bog objavio svoju ljubav izabranom narodu, darujući mu zapovijedi koje ga čuvaju od zla na putu dobrote. Čuvajući tu predaju, Isus donosi ispunjenje Božjeg nauma u zapovijedi ljubavi: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. (...) Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga“ (Mt 22, 37.39). Teme ovog zbornika, koje progovaraju o djelovanju biskupa Josipa, sigurno imaju određenu arhivsku vrijednost čuvanja dobara koje smo primili od naših predaka, no imaju i odgojnju vrijednost, koja je očita iz različitih znanstvenih perspektiva, potičući prema dobru svaku osobu koja želi ozbiljno promišljati o sebi i o vlastitom životu te ga pokušavati stalno usklađivati s evanđeljem. Kako bismo svoj život i rad usklađivali s evanđeljem, trebamo postati osjetljivi za stvarnost i potrebe vremena u kojem živimo. U tome nam može pomoći prepoznavanje traga dobrote koju Bog čini i po djelima koja ostvarujemo u našem životu. To je dobrota kojom ostavljamo trag ne samo u povijesti koja će ostati zapisana nego i u onim malim osobnim povijestima pojedinačnih života u koje smo se upisali svojom dobrotom ublaživši drugome težinu njegove svakodnevice obilježenu teškoćama, napuštenostima, beznađem i strahom. Upravo ta senzibilnost za potrebe današnjeg čovjeka i vremena upućuje na odnos s Dobrom, odnosno njeguje taj odnos i u njemu se očituje, a dobrota uvijek ide uz istinu i ljepotu, odnosno uz moralnu i estetsku senzibilnost, koje također tematiziraju neki radovi ovog zbornika. Potrebno je o tome promišljati i progovoriti u vremenu kada smo uronjeni u mnoge poticaje i poruke koji nas često usmjeravaju samo na nas same, čime riskiramo da pored svega zapravo ostanemo neosjetljivi za ono bitno u životu. Dezorientiranost današnjeg vremena otežava nam da pronađemo smjer i put te dadnemo smisao životu, posebno u trenutcima teškoće. Stoga je važno našu osjetljivost za dobro izlijeciti, pročistiti, izoštiti i obnoviti. Ta osjetljivost omogućit će nam da se ne zatvaramo u sebe, nego da komuniciramo sa stvarnošću u koju smo uronjeni. Biti osjetljivi za potrebe drugih otvara nam unutarnju osjetljivost u kojoj otkrivamo uzvišenost poziva na dobrotu, plemenitost i ljubav. Čestitajući biskupu Josipu Mrzljaku, kojeg sam naslijedio u služenju

Varaždinskoj biskupiji, potičem čitatelja da listajući stranice ovoga zbornika pronađe poticaj za razmatranje o dobroti koja se čuva u ovoj biskupiji, koja se naviješta u evanđelju i koja se živi u djelima ljubavi. Također neka riječi napisane na ovim stranicama budu poticaj da dobrota odjekuje u životu i radu svakoga od nas nadahnuta Isusovom ljubavlju, koji je prošao zemljom čineći dobro i koji nam je u svojoj savršenoj ljubavi darova spasenje i život.

https://www.biskupija-varazdinska.hr/UserDocsImages/dokumenti/eizdanja_vz_biskupije/e_ciniti_dobro.pdf

<https://www.biskupija-varazdinska.hr/biskupija/biskup/mons-josip-mrzljak/elektronicko-izdanje-monografije-ciniti-dobro/41330>

VARAŽDINSKI BISKUP U MIRU MONS. MRZLJAK U KRAŠIĆU PROSLAVIO 50 GODINA SVEĆENIŠTVA

Mons. Josip Mrzljak, biskup u miru, a donedavni varaždinski biskup, u subotu 30. studenoga proslavio je 50 godina svećeništva - zlatni jubilej, u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Krašiću. Naime, biskup Mrzljak za svećenika je zaređen 16. studenoga 1969., a mladu je misu proslavio na blagdan svetog Andrije apostola, 30. studenoga u župnoj crkvi u Krašiću.

U zajedništvu s našim biskupom zlatomisnikom bili su: zagrebački nadbiskup i metropolit kardinal Josip Bozanić, zatim biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine; novoimenovani varaždinski biskup mons. Bože Radoš, sisacki biskup mons. Vlado Košić, bjelovarsko-križevački biskup mons. Vjekoslav Huzjak, apostolski administrator Križevačke eparhije mons. Milan Stipić i umirovljeni križevački vladika mons. Nikola Kekić, zagrebački pomoćni biskupi mons. Ivan Šaško i mons. Mijo Gorski, potom vojni biskup mons. Jure Bogdan i umirovljeni vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, svećenici

Stolnog kaptola Blažene Djevice Marije na nebo uznesene; mons. Antun Perčić, preč. Mirko Horvatić, preč Josip Koprek, preč. Damir Bobovec i preč. Mario Kopjar, te brojni drugi svećenici, među kojima i oni iz generacije mons. Mrzljaka iz sjemeništa. Svetoj misi su uz vjernike iz Varaždina, Krašića i ostalih hrvatskih krajeva, prisustvovali članovi obitelji biskupa Josipa Mrzljaka, a među kojima je bila i biskupova sestra Ljerka Penić s obitelji i potomcima.

Prije svete misa kao domaćin se okupljenom narodu najprije obratio zagrebački nadbiskup metropolit kardinal Josip Bozanić. Podsjetio je kako je Josip Mrzljak na današnji dan prije točno 50 godina u svojoj župnoj crkvi slavio svoju mladu misu nakon što je 16. tog istog mjeseca za svećenika zaređen po rukama tada apostolskog administratora Zagrebačke nadbiskupije blagopokojnog kardinala Franje Kuharića. - Župa Krašić je u Božjoj providnosti postala posebno susretište u raznim prigodama i to ne samo za Zagrebačku nadbiskupiju, Hrvatsku i hrvatski narod nego i šire. Ova župa je vezana uz veliko ime - blaženog Alojzija Stepinca. I danas smo došli na te korijene. Danas smo ovdje da zajedno s biskupom Josipom

zahvalimo Bogu za 50 godina plodnog svećeništva. Svi smo ujedinjeni u velikoj molitvi hvale - dodao je kardinal Bozanić.

Biskup Josip Mrzljak je na početku euharistije podsjetio kako je sveta misa uvijek zahvaljivanje Bogu. - Danas na poseban način želim zajedno s vama Bogu zahvaliti na 50. obljetnici svoje mlade mise. Isti je dan - blagdan svetog Andrije, isto mjesto - župna crkva Presvetoga Trojstva. Slaviti jubilej znači biti Bogu zahvalan, a na to nas je podsjetio sveti papa Ivan Pavao II. da upravo u tom smislu znamo Bogu zahvaliti za proteklo vrijeme i za sva dobročinstva koje nam je on udijelio. Sve dobro dolazi od dobrog Boga - poručio je biskup u miru Josip Mrzljak.

Na svetoj misi proslave zlatnog svećeničkog jubileja biskupa u miru mons. Josipa Mrzljaka, propovijedao je njegov nasljednik, treći varaždinski biskup mons. Bože Radoš, koji je za biskupa svečano zaređen na svetkovinu Krista Kralja 24. studenoga. U svojoj homiliji biskup Radoš je podsjetio kako želimo s našim biskupom proslaviti njegovih 50 godina vjernog služenja Bogu i ljudima. Ova crkva u svojoj nutrini sigurno ima zapisan današnji dan 1969. godine kada je mladomisnik Josip stupio na oltar okrenut po prvi put prema

narodu i okružen svećenicima u koncelebraciji po prvi puta slavio svoju prvu misu, rekao je mons. Radoš.

- Smijemo kazati kako je to bilo proljeće njegova života. Bio je tek procvao cvijet i trebalo je proći dugo razdoblje sazrijevanja. Trebalo je puno svjetla i topline, kiše Božje milosti, da plodovi sazrijevaju i postanu zreli. Ono što je bilo prije 50 tek cvijet, danas je pozlaćeni cvijet. Prinosimo to Gospodinu kao plodove njegove dobrote. Božja riječ je svjetlo koje baca svjetlo na naš životni put. Daje nam oko vjere da možemo čitati i vidjeti Božje svjetlo u našem životu. U svjetlu Božje riječi želimo naslutiti ono što je Bog zlatnim slovima upisao u životu našeg zlatomisnika - poručio je varaždinski biskup mons. Bože Radoš.

U nastavku homilije biskup Radoš je razmatrao nad životom svetog Andrije apostola te povezao njegov život sa svećeničkim djelovanjem i Božjim tragom u životu našeg biskupa u miru Josipa.

- Prijelomni trenutak u Andrijinom životu bio je kada mu je Ivan Krstitelj pokazao Krista. U tome se trenutku u Andriji javlja želja da bude s Učiteljem koji je došao na Genezaretsko jezero, s onime u kojem Ivan vidi Mesiju. Želio je biti s njim, a Isusov pogled i poziv za njega će biti otkriće. U našem svećeničkom pozivu uvijek postoje 'Ivani' koji nas svojom riječi i svjedočanstvom života upućuju na Spasitelja. Najčešće su to oni koji na oltaru uzdižu Jagajnca. Znaju se izmagnuti da bi Spasitelj došao. U životu našeg mladomisnika bilo je, vjerujem, puno onih koji su to pokazivali. Jednoga ovdje na ovome mjestu posebno spominjemo - kardinala Alojzija Stepinca. Imao je naš biskup Josip sedam godina kada je ovdje pred oltarom promatrajući njegovo lice i gledajući svjedočanstvo života u prvim danima došašća prepoznao kako jasno i otvoreno govori 'Evo Jagajnca Božjega'. Ovaj čvrsti svjedok je poput Ivana znao biti svjetiljka, ali znao se i povući. Pravi istinski svjedoci najprije privuku na sebe pažnju svojim življnjem, a onda kada se oko zaustavi na njima, nečujno nestaju i postaju prozirni i transparentni,

kako bi onaj koji dolazi bio u središtu. Tako je to činio Ivan, takva je služba bila i kardinala Stepinca, a to je služba i svakoga od nas. Andrija nam još govori i koliko su svete obiteljske veze. Pamtim ga kao brata Šimuna Petra i, čuli smo u Evandelju, Isus ga poziva zajedno s bratom. Sveti Andrija nam govori da kada Bog uđe u našu kuću i u njoj nađe svoje mjesto, naš 'Kafarnaum', tada je spreman podizati, liječiti, neće se zaustaviti na jednome, nego poziva i druge. Vjerujemo da je tako bilo i u očima našeg zlatomisnika. Bog je imao svoje čvrsto mjesto u obitelji, dizao je i podizao u teškim trenucima, bio svjetlo na putu, nije se zaustavio na jednome. Danas mu želimo na tome zahvaliti - rekao je biskup Radoš.

U nastavku propovijedi mons. Bože Radoš je govorio o nekoliko slika iz života svetog Andrije. Jedna od njih je trenutak kada je Andrija upoznao Isusa. - Tako je snažno na Andriju odjeknuo taj susret s Isusom da je ujutro već trčao i želio potražiti svoga brata Petra. Snažna je njegova želja da priopći bratu nešto novo, nešto o čemu ovisi njegov život. Petar je kao brat osjetio da mu Andrija ima nešto važno za kazati. U njegovim je riječima osjetio da ono što ustima govoriti - srcem vjeruje. Andrija time privodi Petra Bogu. To

je poziv apostola i svećenika - da privode ljude Bogu. Poseban poziv biskupa je da privodi braću Bogu. Andrija nema nikakve zavisti što će njegov brat zauzeti prvo mjesto. Možda je to bila i njegova najveća intimna radost - što njegov brat ide u Gospodina. Uz Andriju drugi mogu rasti, jer on nije onaj koji pritišće, već potiče. Tako je i naš današnji zlatomisnik na različite načine privodio braću Bogu i predstavljao ih Njemu. Vjerujem da je srce našeg zlatomisnika ispunjeno radošću - dodao je biskup Radoš.

Događaj iz Isusova života u kojem se, poručio je mons. Radoš ‘blista cijelo evanđelje’, slika je kada Isus hrani mnoštvo. Biskup Radoš je taj evandeoski trenutak povezao s današnjim Caritasom te znakovito s biskupom Josipom Mrzljakom čiji je dugogodišnji predsjednik. Ljudi su slijedili Isusa u osamu. Bilo je na tisuće ljudi, koji nisu mogli sami kući, a bili su gladni. Kamenčić u tom mozaiku je Andrija koji govori Isusu o dječaku kojem je majka spremila malo hrane. Taj dječak kojeg je Andrija primijetio, simbolizira malog čovjeka. Onoga koji ne može puno govoriti, ali ima mali dar, a ono malo što se doneše kod Gospodina, može biti veliko. Ako dovedemo male ljude i male darove Gospodinu, vjerujemo da on može činiti velike stvari. Njegov blagoslov može hraniti ljude. Hrvatski Caritas je izraz Božje ljubavi. Ne možemo nahraniti sve ljude. Bogati neće nahraniti ljude. Oni uzimaju od siromašnih, pa zato možda siromašni i nemaju. Potrebno je vidjeti one male darove, donijeti ih Gospodinu i on će nahraniti mnoštvo. To je izvorna evandeoska zapovijed, a kroz dugi niz godina biskup Josip je upravo to i činio. Caritas nema samo cilj da nahrani ljude, već prije svega da privede malene Bogu. Toliki ljudi su osjetili dar Božje dobrote i bili nahranjeni Božjom ljubavlju kroz sitne darove Caritasa. Želimo moliti Gospodina da nam izoštiri oko evandeoskom kvalitetom da male ljude i male darove stalno vidimo kao nešto veliko u Božjim očima - poručio je u homiliji biskup Radoš.

Na kraju svete mise svima prisutnima je riječi zahvale uputio upravitelj Župe Krašić vlč. Ivan Vučak. Prije završnog blagoslova biskup Mrzljak je zahvalio braći biskupima, svećenicima i drugim vjernicima te zaželio neka sa svima nama bude ‘izvor svake dobrote’

<https://www.zg-nadbiskupija.hr/dokumenti/aktualnosti/varazdinski-biskup-u-miru-mons-mrzljak-u-krasicu-proslavio-50-godina-svecenistva>

**BISKUPI JOSIP MRZLJAK I VLADO KOŠIĆ
PROSLAVILI 25. OBLJETNICU
BISKUPSKOG REĐENJA**

Na slici: Biskupi Vlado Košić i Josip Mrzljak, te nadbiskup Dražen Kutleša / Foto: Sisačka nadbiskupija

7. velj 2024.

Varaždinski biskup u miru Josip Mrzljak i sisački biskup Vlado Košić proslavili su u utorak, 6. veljače 2024. godine 25. obljetnicu biskupskog ređenja. Zahvalno euharistijsko slavlje u crkvi Presvetog Trojstva u Krašiću predvodio je biskup Mrzljak u zajedništvu s biskupom Košićem, zagrebačkim nadbiskupom i predsjednikom HBK Draženom Kutlešom, bjelovarskim biskupom Vjekoslavom Huzjakom, varaždinskim biskupom Božom Radošem, srijemskim biskupom koadjutorom Fabijanom Svalinom, zagrebačkim pomoćnim biskupima Ivanom Šaškom i Mijom Gorskim, umirovljenim vojnim ordinarijem Jurajem Jezerincem te brojnim svećenicima, među kojima su bili i generalni tajnik HBK preč. Krunoslav Novak te generalni vikar Sisačke biskupije mons. Ivica Mađer.

Na početku okupljene je pozdravio biskup Mrzljak te podsjetio kako je papa Ivan Pavao II. potaknuo na proslavu osobnih i zajedničkih jubileja. Prisjećajući se vlastitoga i biskupskog ređenja biskupa Košića, rekao je da su tada došli u Krašić moliti zagovor bl. Alojzija Stepinca. „Danas se posebno prisjećamo da je u Krašiću, u ovoj crkvi Presvetoga Trojstva svoj srebrni biskupski jubilej kao sužanj proslavio tadašnji zagrebački nadbiskup i kardinal Svete Rimske Crkve, a danas blaženi, Alojzije Stepinac“, rekao je Mrzljak te još podsjetio na zapis župnika Vranekovića o spomenutoj proslavi i čestitki pape Ivana XXIII. kardinalu Stepincu. Potom je zahvalio svima prisutnima što su došli s njima zahvaliti Bogu za 25 godina biskupske službe.

U homiliji biskup Košić se osvrnuo na tekst „*Žalac pastira*“ na koji je naišao, a napisao ga je biskup Bartolomej de Martyribus koji je njime htio poučiti pastire kako se imaju vladati. „Veoma to podsjeća na blaženog Alojzija Stepinca jer je na sve načine i on tako postupao i već na samom početku odbijao prihvati biskupsku službu, a onda kada je već tako moralо biti, živio je u askezi i posve Bogu predan način. Njegove su poruke aktualne i za nas biskupe, Josipa i mene, ali i za sve biskupe i svećenike. Njegova je kritika teška čak porazna kada kaže: ‘Ne mislim da će mnogo biskupa biti spašeno, nego prije da će ih više propasti.’ Ili: ‘Jako se brinu za ono što je nevažno, a premalo se brinu za ono što je važno’“, rekao je propovjednik te

dodao da bi bilo dobro poslušati i sljedeće njegove riječi „Kakav li oganj mora imati netko da zapali hladne ljude svojim ognjem? Nitko ne može biti spremna na mučeništvo ako mu Euharistija nije dala oružje za borbu“. Citiravši ove riječi biskup se potom zapitao nije li tako upravo bl. Alojziju euharistija davala tu snagu za podnošenje mučeništva.

Osvrnuvši se na pročitanu Božju Riječ, podsjetio je kako je sv. Pavao pisao Korinćanima da je „Bog milosrđa i svake utjehe jer nas tješi u svakoj nevolji da bismo i mi mogli druge tješiti“. Zatim je dodao da je takav bio i nadbiskup Stepinac. „Nije li upravo sveta misa davala snage našem blaženom Alojziju da izdrži sve navale progona ovoga svijeta, ucjene, sva trpljenja i nevolje? Jer njega je tješio sam Bog pa je u njemu nalazio utjehu te je tom utjehom i on sam mogao tješiti i sve druge“, rekao je biskup Košić te istaknuo da je u euharistiji vidljivo zajedništvo Crkve.

Podsjetio je i na riječi sv. Pavla koji kaže da su zajedničari patnje zajedničari i utjehe te da je to naša slava, svjedočanstvo naše savjesti. „Kao da slušamo našeg svetog blaženika kada je na prežalosnom procesu 1946. izjavio: Moja je savjest čista. Njegova je savjest mogla biti čista jer je znao da je sve učinio što je mogao da bi pomogao ljudima koji su patili, koji su bili progonjeni i da je dao svjedočanstvo Božje ljubavi“, naglasio je propovjednik.

Govoreći o zatočeništvu nadbiskupa Stepinca, rekao je da je neprestano osjećao težinu svoje službe i da mu nije bilo ugodno. „Još je nepodnošljivija kad za takav svoj stav navode razlog da moraju biti u skladu s vremenom, kao da se Kristov duh i pravilo evanđelja mijenja s vremenom i treba služiti mišljenjima i prohtjevima ljudi. Ne! Baš obrnuto – sva se vremena trebaju prilagoditi evanđelju. Trebaju dobivati svoju mjeru i formu prema duhu evanđelja i apostola“, rekao je te ustvrdio kako je bl. Alojzije bio neprestani borac. „Borac protiv ovog svijeta, protiv bezbožne ideologije koja zatire vjeru i sprječava Crkvu u njezinu poslanju. I zato je bezbroj puta ponavljao, kako svjedoči Josip Vraneković, riječi popustiti nikada. Doista i kada bi se s ljudima trebalo naći neko dodirilište ili neki kompromis, s Đavlom kompromisa nema, nema nagodbe niti uzmicanja. Ako treba poginuti, poginut ćemo, govorio je blaženi

Alojzije. Bl. Alojzija doista ne možemo razumjeti bez njegovih neprijatelja, bez onih koji su ga osobno i njegovu službu osporavali, ismijavali, na kraju mu sudili i zatvorili ga. Kao što ni Krista ne možemo zamisliti da je izvršio svoje poslanje da nije bio progonjen, da nije završio na križu“.

Biskup je upozorio i kako nije moguće izbjegći progonstvo. „I mi današnji biskupi svjesni smo toga i znamo da nam je kroz mnoge nevolje ući u Kraljevstvo Božje, kako piše u Djelima apostolskim, ali da trebamo podnijeti sve to radi Krista i njegova evanđelja“.

Na kraju potaknuo je nazočne na molitvu za hrvatske obitelji danas, za hrvatske očeve i majke, za mlade i djecu, za starce i starice. „Mi možemo i znamo više negoli danas jesmo. To nam pokazuju najbolji muževi i žene našeg naroda. To osobito svijetli lik blaženog Alojzija Stepinca. Neka nas on vodi, neka on svijetli svima nama, i pastirima i vjernicima, neka nam pokazuje, poput kompasa, pravi put. Baš zato danas je potrebno zazivati zagovor blaženoga Alojzija Stepinca, pastira i mučenika koji je trpio i svoje mučeništvo prinio Bogu za Crkvu, za jedinstvo s rimskim biskupom, za ideale Kristova evanđelja. Uvijek jasan i nedvosmislen, otvoreno braneći vjeru i Crkvu. Neka on danas zagovara i sve nas biskupe, a Josipu i meni koji smo izabrali ovu zahvalnu euharistiju primijeti u njegovu Krašiću, neka izmoli hrabrost i ustrajnost u navještaju evanđelja. Blaženi Alojzije, moli za nas“, zaključio je biskup molitvom.

Nakon popričesne molitve domaći župnik vlč. Ivan Vučak je pročitao dijelove čestitki slavljenicima, a koje su uputili papa Franjo i zagrebački nadbiskup u miru kardinal Josip Bozanić koji je između ostalog napisao: „Josipe i Vlado, Vas je biskupska služba povezala vjernički i ljudski. U biskupskom se ređenju rodilo novo prijateljstvo ukorijenjeno u sakramantu apostolskog nasljedstva. Čini mi se da su Vam biskupske staze osvjetljavali sveti apostoli Petar i Pavao, koji, iako različiti po karakteru, životnom putu i misiji, bratski osvojile mučenički vijenac i štovanje vjernika“.

Biskupu Mrzljaku i Krašiću u ime biskupa HBK uputio je nadbiskup Kutleša. „Drago mi je što ste baš Krašić odabrali za svečanu proslavu svoga jubileja. Ovo mjesto, koje odiše duhom bl. Alojzija Stepinca i koje svjedoči o njegovoj nepokolebljivoj vjeri i čvrstoći

karaktera, idealno je okružje u kome se možemo prisjetiti i Bogu zahvaliti za sve godine vaše predanosti, vjernosti i posvećenosti biskupskoj službi, za sve svladane izazove i zamoliti ga za buduće blagoslove. Vaše služenje tijekom ovih godina bilo je poput svjetionika koje putove vjere, nade i ljubavi.... Svojom nepokolebljivom vjerom, hrabrošcu i ljubavlju prema Bogu i narodu, naš je blaženik postavio temelje na kojima i mi danas nastavljamo graditi. Preuzvišeni Josipe i Vlado, vaša služba kao i bl. Alojzija Stepinca, odlikuje se istinskom predanošću Evanđelju i neumornim radom na izgradnji Kraljevstva Božjega na Zemlji. Kao što blaženi Alojzije nikada nije popustio u vjeri nadi i ljubavi tako ste i vi nadahnuti njegovim primjerom bili stijene na kojima je rasla naša i vaša mjesna Crkva. U vremenima izazova vaša vjernost Kristu i Crkvi bila je nepokolebljiva te je i sve naš učvršćivala u vjeri i vjernosti Kristovom evanđelju. U svom služenju pokazali ste da je kršćanska vjera uvijek živa, rastuća i plodonosna kad je ukorijenjena u Isusu Kristu, Gospodinu našemu. Svojim životima svjedočite da se snaga i sigurnost biskupske službe nalaze u vjeri i osobnom pouzdanju u Boga koji nas nikada neće ostaviti same i iznevjeriti...Neka vas Duh Sveti nastavi voditi i osnaživati u vašem poslanju. S poštovanjem u Kristovoj ljubavi i moleći zagovor Blažene Djevice Marije od Kamenitih vrata i bl. Alojzija Stepinca, čestitam vam na vašem značajnom jubileju“, zaključio je nadbiskup Kutleša darovavši svećarima reljef Majke Božje od Kamenitih vrata. Liturgijsko pjevanje predvodio je Oratorijski zbor crkve sv. Marka „Cantores sancti Marci“, a misi je prethodio i križni put na otvorenom.

<https://biskupija-sisak.hr/biskupi-josip-mrzljak-i-vlado-kosic-proslavili-25-obljetnicu-biskupskog-redenja/>

<https://www.zg-nadbiskupija.hr/dokumenti/aktualnosti/proslava-25-obljetnice-biskupskog-redjenja-biskupa-mrzljaka-i-kosica-u-krasicu>

<https://narod.hr/hrvatska/biskupi-mrzljak-i-kosic-proslavili-25-obljetnicu-biskupskog-redenja>

FOTOGRAFIJE GENERALA LJUBA ĆESIĆA ROJSA

HOMILIJA BISKUPA KOŠIĆA

Homilija na zahvalnom euharistijskom slavlju povodom 25. obljetnice biskupskog ređenja 6.2.2024.

Mons. Vlado Košić, biskup sisački

**Homilija na zahvalnom euharistijskom slavlju
povodom 25. obljetnice biskupskog ređenja
Krašić, crkva Presvetog Trojstva, 6. veljače 2024.**

Dragi brate u biskustvu Josipe, dragi nadbiskupi i biskupi...

Draga braćo i sestre!

Ovih sam dana naišao na tekstove portugalskog biskupa Bartolomeja a Martyribus iz Brage (+1590) koji je napisao djelo *Stimulos pastorum* – Žalac pastira (Ivica Raguž, Teološki fragmenti IV.), u kojem nastoji poučiti pastire, prije svega biskupe, kako se imaju vladati. Veoma me podsjeća na bl. Alojzija jer je na sve načine odbijao prihvatići biskupsku službu, a onda kad je već to moralo biti, živio ju je na asketski i posve Bogu predan način. Njegove su pouke aktualne i za nas biskupe Josipa i mene, ali i za sve biskupe i svećenike. Njegova je kritika teška, čak porazna, kad kaže: „*Ne mislim da će mnogo biskupa biti spašeno, nego prije da će ih više propasti.*“ Ili: „*Jako se brinu za ono što je nevažno, a premalo se brinu za ono što je važno.*“

Bilo bi dobro poslušati i ove njegove riječi: „*Kakav li oganj mora imati netko da zapali hladne ljude svojim ognjem? Nitko ne može biti spremjan na mučeništvo ako mu euharistija nije dala oružje za borbu.*“

Nije li tako upravo naš blaženi Alojzije podnio mučeništvo jer je snagu crpio iz euharistije?

U čitanjima ove Euharistije čuli smo govor o **mučeništvu**. Sveti Pavao Korinćanima govori da je Bog milosrđa i svake utjehe jer nas tješi u svakoj našoj nevolji... da bismo i mi mogli tješiti druge.

Takav je bio bl. Alojzije Stepinac, u čijoj se crkvi krštenja nalazimo, gdje je naš sveti Blaženik svaki dan slavio svetu Euharistiju kad je bio zadnjih 9 godina života u kućnom pritvoru u župnom dvoru uz ovu crkvu, gdje je blaženo i preminuo 10. veljače 1960.? Nije li upravo sveta Misa davala snage našem bl. Alojziju da izdrži sve navale ovog svijeta i ucjene, sva trpljenja i nevolje? Jer njega je tješio sam Bog, on je u njemu nalazio utjehu te je tom utjehom mogao tješiti i sve druge.

U Euharistiji je vidljivo i zajedništvo Crkve. Tu se svi nalazimo oko Krista koji nas sve tješi i nadahnjuje. „*Zajedničari patnji zajedničari su i utjehe*“, veli sv. Pavao. I onda dodaje: „Ovo je naša slava: svjedočanstvo naše savjesti.“ Kao da slušamo našeg svetog Blaženika kad je na prežalosnom procesu 1946. izjavio: „Moja je savjest čista.“ Njegova je savjest mogla biti čista jer je znao da je sve učinio što je mogao da bi pomogao ljudima koji su patili, da je dao svjedočanstvo Božje ljubavi...

Naš autor biskup Bartolomej iz Brage piše i ovako o sebi i o biskupima: „*Osobno gledam na svoja progonstva i poniženja kao na vrhunske lijekove za rane svoje savjesti... Ovozemaljski ljudi ne mogu shvatiti kako duhovne osobe mogu biti mirne, opuštene u progonstvima, a ponajprije kako mogu biti radosne. No to mogu shvatiti samo oni koji su to iskusili. Oni dobivaju taj mir, kada na vrhuncu nevolja svim svojim srcem slave Boga pravednoga.*“

O tome miru koji je posjedovao naš sveti Blaženik, kao i o radosti usprkos i upravo radi trpljenja i progonstva, svjedoči i župnik Josip Vraneković. On o bl. Alojziju piše: „Sav je Božji taj čovjek, uronjen u Boga, i koje čudo, da ga toliko i svuda spominje i slavi!“ (Dnevnik, 66) Na više mjesta upravo o toj Kardinalovoj radosti piše i svjedoči župnik... volio je djecu, ptice, životinje, ... radovao se njivama i šumi, proljeću i veličini Božjoj u često malenim pojavama i neznatnim stvarima.

„*O Gospodine, dobro je za mene biti u nevolji dokle god si ti sa mnom, bolje je to nego jesti i piti bez tebe! Radije te želim imati uza se i biti u ognjenoj peći nego biti u nebu bez tebe!*“ – zapisao je braški biskup Bartolomej de Martyribus.

Za njega je najveća biskupova uloga biti „vox“, biti glas. Biskup treba neprestano pozivati, govoriti, vikati, biti jednom riječju Kristov glas... On uzima čak primjer psa kad kaže: „*Budući da su biskupi postali nijemi psi, zato ih tjelesni ljudi, ljudi ovoga svijeta, ne mrze... A ono što masa podržava, to je pogrješno i neplemenito. Svi viču: Ne njega nego Barabu!*“ Ipak Bartolomej zaključuje: „*Što li je biskup drugo negoli sunce u svojoj biskupiji, čovjek čije srce izgara, čija je sva strast u tome da dobije ljude za Krista, osoba koja stalno svojim živim primjerom i riječima propovijeda?*“

Bl. Alojzije bio je vox, glas poniženih i progonjenih, glas koji se čuo... glas koji se dizao protiv nepravdi i sile ljudske, glas koji je prozivao i državne vlasti... kako NDH tako i NFRJ. Njegov glas i danas odzvanja!

Biskupu Bartolomej govori: „*Bacili su te u more, našao si se u duhovnoj opasnosti. Jao tebi ako se počneš radovati biskupskoj stolici i polagano počneš gubiti strah! Do kraja života, do smrti moraš činiti ono što se mora činiti, moraš prolaziti kroz mnoge poteškoće, u uzdasima i žalostima, uvijek misliti na to da te je Gospodin bacio u užasan zatvor. Nije te smjestio na neko mirno, ugodno mjesto!*“

Zar nije upravo to iskusio naš sveti Blaženik? Bio je bačen u zatvor, ali u svojoj službi – koja je trpjela i od neprijatelja izvana i iznutra – neprestano je osjećao težinu svoje službe i to doista nije bilo ugodno. „*Još je nepodnošljivije da za takav svoj stav navode razlog da moraju biti u skladu s vremenom, kao da se Kristov duh i pravila evanđelja mijenjaju s vremenom i trebaju služiti mišljenjima i prohtjevima ljudi! Ne. Baš obratno! Sva se vremena trebaju prilagoditi evanđelju, trebaju dobivati svoju mjeru i formu prema duhu evanđelja i apostola.*“

Doista, naš sveti Blaženik, ovdje u župnoj kući zatočen osjećao je da se mora stalno boriti protiv ovog svijeta, protiv bezbožne ideologije koja zatire vjeru i sprečava Crkvu u njezinu poslanju i zato je bezbroj puta ponavljaо – kako svjedoči J. Vraneković – riječi: „popustiti nikada!“

Doista, i kad bi se s ljudima trebalo naći neko dodirilište, pa i kompromis, s đavlom nema kompromisa, nema nagodbe niti

uzmicanja. „Ako treba poginuti, poginut ćemo!“- govorio je bl. Alojzije.

Blaženog Alojzija doista ne možemo razumjeti bez njegovih neprijatelja, bez onih koji su i njega osobno i njegovu službu osporavali, ismijavali i na kraju mu sudili i zatvorili ga. Kao što ni Krist ne bi izvršio svoje poslanje da nije bio progonjen i završio na križu!

Stoga apostol Kristov treba njemu zahvaljivati kad ga stignu nevolje, kada trpi upravo zato jer njemu pripada! Gospodin je, čuli smo, rekao:

„Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj.“ Krist očekuje od nas da ga slijedimo, da budemo spremni za njegovo ime i trpjeli. On je svetom Petru, na pitanje što će dobiti zato što su sve ostavili i pošli za njim, odgovorio: Primit ćete stostruko svega, i s progonstvima život vječni! Dakle, nije moguće izbjegći progonstva.

I mi, današnji biskupi, svjesni smo toga i znamo da nam je „kroz mnoge nevolje ući u Kraljevstvo nebesko“ (Dj 14,22), ali da trebamo podnijeti sve to radi Krista i njegova evanđelja.

Biskup Josip i ja bili smo zaređeni za biskupe u zagrebačkoj katedrali na današnji dan prije točno 25 godina. Prije toga smo zajedno posjetili kardinala Franju Kuharića, zagrebačkog nadbiskupa u miru. Zamolili smo ga da nam bude suzaređitelj – glavni zaređitelj bio je nadbiskup Josip Bozanić, a drugi suzaređitelj nuncij Giulio Einaudi. Kardinal Kuharić tada nas je iznenadio riječima: meni je bilo lakše biti biskup, a vama će biti teže. Pitali smo ga kako to misli, na što je on odgovorio: mi smo znali tko nam je neprijatelj, a vi nećete znati. Zanimljivo!

Danas nisu više neprijatelji Crkve samo otvoreni, frontalni osporavatelji vjere, Krista i Boga, danas su to lukavi i ponekad skriveni nositelji nekih drugih vrijednosti, koji čak oblače svoje ideje u naše ruho i iznutra nas rastaču svojim djelovanjem. Isus je za takve rekao da su to vuci u janjećem runu.

Pogodila me neki dan rečenica, koju sam čuo u kratkom videu o današnjim očevima, kako je danas kultura kao oblikovana da napada obitelj. A gdje su tu onda jaki muževi koji će se tome oduprijeti?

Muževi koji ne kleče pred svakom ljudskom naredbom, već slušaju glas Božji u svom srcu?

,Pravi muževi ne sagibaju koljena pred lažnim duhom vremena, jer to traži od nas muževni ponos. Kakav je duh vremena danas? Ne priznaje se više nikakav auktoritet. Nema, tako kažu, istine, koja bi nadilazila čovječji um... A pitam vas, muževi, koji ste prošli mnogo oluja života, nije li sramota za muža, da ono što je crno, nazove bijelim, ono što je ružno, nazove lijepim, da ono što je gorko, nazove slatkim, da ono što je zlo, nazove dobrom samo zato, što je takav duh vremena? Od svega ropstva najsramotnije je ropstvo uma... Ohrabrite se i budite jaki u vjeri, koju očevi vaši isповijedaju već 1300 godina! Ostanite vjerni Bogu i njegovu zakonu, da uđete jednom u zemlju živih i da postignete krunu vječnoga života, koju je Bog obećao onima, koji budu vjerni do smrti njemu, Stvoritelju i Gospodaru svijeta.“ (bl. Alojzije Stepinac, 17. XI. 1940.)

Takvi trebamo i mi biti danas. Molimo se osobito za hrvatske obitelji, za hrvatske očeve i majke, za mlade i djecu, za starce i starice. Mi možemo i znamo više negoli što danas jesmo. To nam pokazuju najbolji muževi i žene našega naroda, tu osobito svjetli lik blaženog Alojzija Stepinca! Neka nas on vodi, neka on svijetli svima nama, i pastirima i vjernicima, neka nam on pokazuje poput kompasa pravi put.

Baš zato je danas potrebno zazivati zagovor bl. Alojzija Stepinca, pastira mučenika koji je trpio i svoje mučeništvo primio Bogu za Crkvu, za jedinstvo s rimskim Biskupom, za ideale Kristova evanđelja – uvijek jasan i nedvosmislen, otvoreno braneći vjeru i Crkvu. Neka on danas zagovara sve nas biskupe, a Josipu i meni, koji smo izabrali ovu zahvalnu euharistiju prinijeti u njegovom Krašiću nego izmoli hrabrost i ustrajnost u naviještanju Evanđelja. Blaženi Alojzije, moli za nas! Amen.

<https://biskupija-sisak.hr/homilija-na-zahvalnom-euharistijskom-slavlju-povodom-25-obljetnice-biskupske-redenja-6-2-2024/←>
Predstavljen zbornik „Caritas omnia sperat“

Naslovna » Dokumenti »Riječ Nadbiskupa

**» Pozdravni govor nadbiskupa Dražena Kutleše prigodom
proslave 25. godišnjice biskupstva mons. Josipa Mrzljaka i
mons. Vlade Košića**

**POZDRAVNI GOVOR NADBISKUPA
DRAŽENA KUTLEŠE PRIGODOM
PROSLAVE 25. GODIŠNICE BISKUPSTVA
MONS. JOSIPA MRZLJAKA I MONS. VLADE
KOŠIĆA**

6.2.2024.

Krašić, 6. veljače 2024.

Preuzvišena gospodo, braćo u biskupstvu, Josipe i Vlado!

Večeras nas je okupila proslava četvrt stoljeća vašeg biskupskog služenja. Osjećam se počašćen što imam priliku uputiti nekoliko riječi u ime biskupa Hrvatske biskupske konferencije i Zagrebačke nadbiskupije, čiji ste nekoć bili svećenici.

Drago mi je što ste baš Krašić odabrali za svečanu proslavu ovog jubileja. Ovo mjesto koje odiše duhom blaženog Alojzija Stepinca te koje svjedoči o njegovoj nepokolebljivoj vjeri i čvrstoći karaktera, idealno je okruženje u kojem se možemo prisjetiti i Bogu zahvaliti za sve godine vaše predanosti, vjernosti i posvećenosti biskupskoj službi, za sve sviladane izazove i zamoliti ga za blagoslov za buduće. Vaše služenje tijekom ovih godina bilo je poput svjetionika koji osvjetljava putove vjere, nade i ljubavi. Podsjeća nas na riječi koje je sv. Pavao uputio Timoteju, svjestan snage Boga komu je povjerovao i svoga apostolskog autoriteta: „Uzorom neka ti budu zdrave riječi koje si od mene čuo u vjeri i ljubavi u Kristu Isusu. Lijep poklad čuvaj po Duhu Svetome koji prebiva u nama“ (2Tim 1, 12-14). Vaša služba odražava to isto povjerenje u Božju snagu, svijest odgovornosti biskupske službe u prenošenju poklada vjere i pozivu da se taj poklad čuva.

U Krašiću, gdje je blaženi Alojzije Stepinac proveo godine svoje prisilne izolacije, ali i duboke molitve i služenja, nalazimo inspiraciju za vlastitu službu. Svojom nepokolebljivom vjerom, hrabrošću i ljubavlju prema Bogu i narodu naš je Blaženik postavio

temelje na kojima i mi danas nastavljamo graditi. Preuzvišeni Josipe i Vlado, vaša služba, kao i blaženog Alojzija, odlikuje se istinskom predanošću evanđelju i neumornim radom na izgradnji Kraljevstva Božjeg na zemlji.

Kao što blaženi Alojzije nikada nije popustio u vjeri, nadi i ljubavi, tako ste i vi, nadahnuti njegovim primjerom, bili stijene na kojima je rasla naša i vaša mjesna Crkva. U vremenima izazova vaša vjernost Kristu i Crkvi bila je nepokolebljiva te je i sve nas učvršćivala u vjeri i vjernosti evanđelju.

U svojem služenju pokazali ste da je kršćanska vjera uvijek živa, rastuća i plodonosna kad je ukorijenjena u Isusu Kristu, Gospodinu našem. Svojim životima svjedočite da se snaga i sigurnost biskupske službe nalaze u vjeri i osobnom poznавању Boga koji nas nikada neće iznevjeriti.

Večeras, dok slavimo 25 godina vašeg biskupskog služenja, činimo to s dubokom zahvalnošću za sve što ste učinili i što i dalje činite u ime Gospodinovo. Molimo se da vas Gospodin i dalje obilato blagoslovi, dajući vam snagu, mudrost i ljubav potrebne za nastavak vaše biskupske službe. Neka vas Duh Sveti nastavi voditi i osnaživati u poslanju.

S poštovanjem, u Kristovoj ljubavi i moleći za zagovor Blažene Djevice Marije od Kamenitih vrata i blaženog Alojzija Stepinca čestitam vam na ovom značajnom jubileju. Živjeli!

<https://www.zg-nadbiskupija.hr/dokumenti/rijec-nadbiskupa/pozdravni-govor-nadbiskupa-drazena-kutlese-prigodom-proslave-25-godisnjice-biskupstva-mons-josipa-mrzljaka-i-mons-vlade-kosica>

U FOKUSU

**INTERVJU JOSIP MRZLJAK: KADA ĆE
NESTATI STRAHOVI I PRIKRIVANJE
POČINJENIH ZLOČINA OD JUGO
KOMUNISTA OVISI O POLITIČARIMA**

FOTO : IVAN AGNEZOVIC

14. 2. 2024.

Josip Novak

Umirovljeni varaždinski biskup, mons. Josip Mrzljak zahvalno se spomenuo 25. obljetnice svoga biskupskog posvećenja zahvalnim misnim slavljem koje je održano u utorak, 6. veljače, uoči blagdana bl. Alojzija Stepinca u krašićkoj Župi Presvetoga Trojstva, a potom i u petak u varaždinskoj katedrali. Na početku euharistijskoga slavlja, biskup Mrzljak podsjetio je

između ostalog da je papa Ivan Pavao II. potaknuo na proslavu osobnih i zajedničkih jubileja.

Vjera i djela

Godišnjice ređenja dobra su prigoda za izreći naše ‘Bogu hvala’, za sve biskupe te svećenike koji poput mons. Josipa Mrzljaka diskretno, ustrajno i odano rade na njivi Gospodnjoj. Taj trud ponekad je zaliven znojem pa i gorkim suzama, što nažalost, mnogi ne osjećaju i ne primjećuju. Stoga smo u prigodnom intervjuu za Regionalni tjednik slavljenika prvo pitali tko su mu bili najveća podrška, odnosno tko su ljudi koji su pomagali, molili i pratili ga na putu svećeničkog odgoja i rasta?

Potječem iz Krašića, iz jedne predivne župe koja je Crkvi stoljećima davala brojne svećenike. Među najznamenitijima je bio sada blaženi Alojzije Stepinac, ali smatram kako se makar stariji Varaždinci zasigurno sjećaju Matije Stepinca, duhovnika kod sestara uršulinki. Riječ je o stricu našeg kardinala i blaženika koji ga je kao student posjećivao u Varaždinu. Alojzije je već tada ustvrdio: “Ako moj stric nije svet, pa tko je onda svet?” Matija Stepinac je bio čovjek sveta života i postoji njegov životopis kojeg je napisao biskup Josip Lang, još jedan kandidat za proglašenje blaženim. Eto, potječem iz jedne sredine poput Krašića, u kojoj se osjeti takav poziv kojeg je na poseban način među nama mladima poticao župnik Josip Vraneković. No, blaženi Alojzije je pogotovo bio uzor koji nas je mogao privući i tako sam krenuo ovim putem. Dakako, pomoćnici u svemu tome bili su poglavari u sjemeništu na Šalati, oni na Bogosloviji i obiteljska sredina. Nažalost, u dobi od godinu dana zbog posljedica komunističkog terora ostao sam bez oca i dandanas ne znam za njegov grob. Velika potpora na mojoj putu bili su mi i oni kojima sam poslan kao svećenik. Kad upoznate ljudе kojima ste potrebni, znate da ste izabrali dobar životni put kroz svećeništvo. Nikada neću zaboraviti poruku blaženog Alojzija kojom nam je po dolasku u sjemenište ukazao da Crkvi i hrvatskom narodu najviše možemo pomoći i učiniti dobra kao svećenici.

Djetinjstvo ste proveli u krašičkoj Župi Presvetoga Trojstva i tu ste sa sisačkim biskupom Vladom Košićem u utorak proslavili zajednički jubilej – 25. obljetnicu biskupskoga ređenja. U prigodnoj homiliji biskup Košić prisjetio se vašeg biskupskog ređenja, ali i prethodnog susreta s mons. Kuharićem. Je li točno da Vam je obojici kardinal poručio: "Lakše mi je bilo biskup biti u moje vrijeme, negoli će to vama biti u vaše vrijeme". Odnosno, je li kardinal Kuharić bio u pravu kada je predviđao da za razliku od njegove generacije biskupa, Vi nećete znati tko su neprijatelji Crkve?

Kardinal Kuharić nam je zapravo želio reći kako trebamo ostati dosljedni u svojoj biskupskoj službi. Za razliku od komunističkog sustava, u kojem je to bilo izričito postavljeno s ateizmom, danas zasigurno nije lako prepoznati sve one koji su protivnici Crkve i kršćanstva. Naime, danas se susrećemo s relativizmom koji je možda čak pogubniji od ateizma. Relativizam daje taj zavaravajući privid da je sve dobro i dopušteno, kao da ne postoje nikakve zapovjedi, zakoni ni zabrane. Stoga je daleko teže prepoznati opasnost u takvom slučaju, kada nemate potpuno jasnu branu ispred sebe koja vam jasno daje do znanja što morate ili pak ne smijete činiti. Ipak, ta prošla – komunistička vremena bila su prepuna izazova. A to čovjek voli, jer daje mu priliku da jasno pokaže stav i svjedoči svojoj dosljednosti u životu.

Za Božje službenike upućeni kažu da imaju najmanje tri prepoznatljive ljubavi – prema euharistiji, Mariji i Papi. Je li to točno i koje još vrline moraju posjedovati?

Te tri ljubavi su nezaobilazne i to smo itekako osjetili u svojoj biskupskoj službi. Ljubav prema Bogu darovana nam je od malih nogu, rekao bih da je tako i s ljubavi prema Blaženoj Djevici Mariji. To se podrazumijeva na nekakvom putu kršćanskoga života, dok smo ljubav prema Svetom Ocu mogli osjetiti u pohodu "ad limina" kada smo kao biskupi posjetili Papu. Tako je bilo sa svetim Ivanom Pavlom II., papom Benediktom i Franjom. Od njih trojice, kao i cijelom hrvatskom narodu, najviše nam je blizak ostao Ivan Pavao II. Osjetili smo tu vjernost na koju nas je pozivao i Blaženi Stepinac

kada je upozoravao da treba ostati vjeran rimskom papi. Podsjećam, od njega se zahtijevalo da se odcijepi, ali on nije odstupao od ljubavi i poštovanja prema vjekovnom zajedništvu.

Što znači biti biskup i koja je uloga biskupa, poglavito danas kad zlonamjernici nastoje poljuljati čvrstoću vjere i morala?

Biskup je taj koji mora ostati na pravoj liniji u Crkvi, poglavito kada je riječ o vjeri i moralu. On mora održati kontinuitet vjere od samih početaka, od vremena Isusa Krista i apostola koji su skovali neraskidivo zajedništvo. Najveća pak ugroza moralu je već spomenuti relativizam, koji svašta dopušta. Važno je slijediti i pridržavati se ispravnih načela kršćanskog morala, a ne zaglibiti u bezdan svjetskog relativizma.

S čime ste se prvo susreli po dolasku u Zagrebačku nadbiskupiju?

U Zagrebačkoj nadbiskupiji sam ređen i tamo sam u pastoralu djelovao kao kapelan i župnik gotovo 30 godina. Potom sam imenovan biskupom, što je značilo da su moje župničke dužnosti proširene na sve župe Zagrebačke nadbiskupije. Išli smo kamo god

nas je nadbiskup slao, odnosno gdje god nas je vjerni puk tražio. Uvijek sam pritom nastojao promovirati zajedništvo, u domovinskoj i iseljenoj Hrvatskoj. S biskupom Vladom Košićem proputovao sam cijeli svijet, boravili smo puno vremena među našim iseljenicima u Kanadi, Sjevernoj Americi i diljem Europe posjećujući brojne misije.

Kako je zapravo izgledalo preuzimanje biskupske službe u Varaždinu od vašeg prethodnika?

S pokojnim monsinjorom Markom Culejom bio sam dobar prijatelj, a zanimljivo je da smo obojica rođeni istog dana, 19. siječnja. Posjećivao sam ga tijekom njegove bolesti i čini mi se da sam ga jednom čak zamijenio u biskupskoj službi. Varaždinska biskupija bila mi je dobro poznata i kada sam imenovan varaždinskim biskupom to mi nije predstavljalo nikakvu teškoću. Došao sam u poznati, lijepi varaždinski kraj, u naše Međimurje i Podravinu. Tu je uvijek bilo mojih prijatelja župnika, bivših sjemeništaraca, kolega koji su poput mene slijedili svećenički put. Vjerni puk ovdje uvijek s radošću slijedi svoje pastire, jer pobožnost je duboko ukorijenjena u tradiciji. Katolička vjera je ponekad površna i na nama svećenicima je da ono što je od davnina posađeno u narodu čuvamo, proširimo i učvrstimo. To su razlozi radi kojih nam je važna katehizacija mladih, priprema za sv. krizmu i brak. Želim ljudima pružiti mogućnost da svoju vjeru učvršćuju. Odnosno, da ona ne bude samo tradicija, kojom se iznimno ponosimo, već da vjera bude život. Jedna od mojih zadaća bila je da se čak izgradnjom kapele i pastoralno-misijskog centra "Sveti Ivan Krstitelj" na području Petrijanca približimo romskoj zajednici. Dakle, protivimo se bilo kakvoj segregaciji ili odvajanju, želimo Rome pripremiti da uđu u puno zajedništvo sa svim ljudima. Oni su naša braća, želimo im to pokazati te navijestiti im evanđelje i ljubav Božju.

Zagovornik i pomoćnik

Još uvijek iščekujemo datum kanonizacije suzaštitnika Varaždinske biskupije bl. Alojzija Stepinca, ima li kakvih pomaka?

S time se nema potrebe opterećivati. Naime, on je blaženik i za nas Hrvate je svet. Na nama je da ga slijedimo sukladno njegovom životnom putu, u čvrstoći njegove vjere, jer to je važno. Crkva svece i blaženike stavlja na oltar kao uzor, a blaženi Alojzije je na području Varaždinske biskupije u Lepoglavi podnio mučeništvo, a potom i u Krašiću. To je jedan od razloga zašto ga se na tim mjestima posebno treba prisjećati, jer on je i naš zagovornik i pomoćnik kojem se utičemo i molimo. Kada će biti proglašen svetim nije vjerničko pitanje, više je tu riječ o okolnostima u kojima će se jednog dana dogoditi.

Biskup Radoš uručio je slavljeniku i dar, novi biskupski štap

Predvodili ste brojne sv. mise na mjestima stradanja mnogih nevinih ljudi. Što mislite, dokle ćemo još živjeti u vremenu prikrivanja zločina počinjenih tijekom i nakon završetka Drugog svjetskog rata?

To je bila jedna od meni iznimno važnih misija, s obzirom na to da sam i sam ostao bez oca, baš poput biskupa Mile Bogovića. Često smo o tome razgovarali te sam rado odlazio u Tezno i do drugih prikrivenih grobišta. Davnih dana sam s biskupom Nikolom Kekićem nastojao pronaći Jazovku, kada se o tom stratištu nije smjelo ni znati ni govoriti. Tražili smo je na terenu, ali nam je jedna žena iz tog kraja poručila da je bolje da se ne raspitujemo. To je bilo još u vrijeme komunizma, a kada će nestati strahovi i prikrivanje počinjenih zločina od jugo komunista ovisi o političarima. Nama sada više nije do osvete, ali je važno da se osvijetli istina i da znamo za grobove naših najmilijih. Vrijeme je da se zemni ostaci svih stradalih u ratu i poraću dostoјno pokopaju, makar i u svehrvatskom grobu kakvog je u Udbini zamislio biskup Bogović.

U središtu pozornosti i zaštite u Crkvi su uvijek najslabiji među nama, koliko je tu bitna uloga Caritasa?

Dugo godina bio sam predsjednik Hrvatskog Caritasa i raduje me da smo izgradili Caritasov dom na Banfici. Zasad je u funkciji kuhinja, ali s vremenom će se zasigurno proširiti i na druge djelatnosti. Župne zajednice brinu o potrebitima, u Hrvatskoj te u Bosni i Hercegovini i to je jedan od razloga zašto smo ustanovili Tjedan solidarnosti s Crkvom i ljudima iz tih udaljenih krajeva. Caritas je taj koji inicira i predvodi akcije kada je riječ o materijalnim stvarima i onima koje se odnose na blizinu koja je nužna kod prihvaćanja ljudi koji možda nisu iz naše zemlje. Stoga je razumljivo da u Varaždinu već imamo mise za Filipince, a nastojimo upoznati Nepalce, njihovu vjeru i običaje. Svi oni moraju osjetiti našu blizinu i spoznati da su došli među lude koji poštju svakog čovjeka i obitelj. To su neke od zadaća Caritasa i nije lako gledati kako Hrvati napuštaju domovinu. Međutim, ako ništa drugo, utjeha je spoznaja da iseljenici pomažu rodbini koja ostaje na ognjištima. Nažalost, u javnosti se često zaboravlja da je pokojni vlč. Vilim Cecelja iz Sv. Ilike jedan od onih koji su svojim milosrdjem i ustrajnjim pružanjem pomoći iznimno pomogli iseljenicima u godinama poslije završetka Drugog svjetskog rata. Riječ je o velikom štovatelju Alojzija Stepinca koji je jako puno učinio za Caritas u Zagrebu. Takvi ljudi, koji su živjeli za hrvatski narod i pomagali ga, mogu nam poslužiti kao nadahnuće.

Da nije bilo vlč. Cecelje, pitanje je ne bi li bile zaboravljene i žrtve Bleiburške tragedije.

Izazovna vremena

I na kraju, koja bi, u duhu značajne obljetnice, bila vaša poruka našim čitateljima?

Ovo vrijeme koje mi je dragi Bog još dodijelio da se molim i pastoralno djelujem nastojat će pomoći ljudima da i u ovom vremenu prepoznaju bogatu katoličku baštinu naše Crkve. Živimo u izazovnim vremenima, ali se ne smijemo prepustiti stihiji. Tu je prigoda da se moli zaštiti blaženog Alojzija Stepinca, jer njegov lik je povijesni ali i danas živi. Njegov sarkofag u zagrebačkoj prvostolnici trenutno je zbog posljedica potresa nedostupan javnosti, ali i u varaždinskoj katedrali imamo jedan dio svetih moći blaženog Alojzija, te je on po njima ovdje itekako prisutan.

Monsinjor Mrzljak ustrajno je i odano radio na njivi Gospodnjoj

Biskup Josip Mrzljak rođen je 19. siječnja 1944. godine u Vukovaru u obitelji Vladimira i Barice rođene Šimecki. Roditelji su mu živjeli u Krašiću, a u Vukovar su doselili jer je otac kao državni službenik dobio namještenje. U vukovarskoj "kristalnoj noći" 12. travnja 1945. godine otac je nestao i vjerojatno je ubijen od komunista kao i mnogi drugi u to vrijeme u Vukovaru. Odmah nakon očevog nestanka Josip se s majkom i sestrom vratio u Krašić.

Osmogodišnje školovanje završio je u Krašiću, i to u vrijeme kada je tu kao zatočenik živio zagrebački nadbiskup i kardinal, blaženi Alojzije Stepinac.

Godine 1959. odlazi u Nadbiskupsko dječačko sjemenište na Šalati u Zagrebu gdje je maturirao 1963. godine. Studij teologije završio je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, a za svećenika ga je zaredio nadbiskup Franjo Kuharić 16. studenoga 1969. godine. Kao mladomisnik Josip Mrzljak je pastoralno pomagao u više župa, a zatim je bio kapelan u župi sv. Nikole u Koprivnici. Osam je godina bio župnikom u Ozlju, odakle je nekoliko godina upravljao i župom Vrhovac.

Godine 1980. imenovan je župnikom u Sesvetskom Kraljevcu, gdje ostaje 18 godina. U ljeto 1998. nadbiskup Josip Bozanić imenovao ga je biskupskim vikarom za svećenike i ravnateljem pastoralnih

ureda Nadbiskupskog duhovnog stola, a malo zatim i kanonikom Prvostolnog kaptola zagrebačkog. U toj ga službi zatiče i imenovanje za pomoćnog biskupa zagrebačkog. Za biskupa je zareden u zagrebačkoj katedrali 6. veljače 1999. U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji bio je predsjednik Vijeća HBK-a za kler i predsjednik Komisije HBK-a za odnose s državom, te predsjednik Hrvatskoga Caritasa i predsjednik Odbora HBK-a za pastoral Roma. Papa Benedikt XVI. imenovao je mons. Josipa Mrzljaka, dotadašnjeg zagrebačkog pomoćnog biskupa, za novog varaždinskog biskupa, 20. ožujka 2007. godine u Vatikanu. Službu varaždinskog biskupa mons. Mrzljak preuzeo je na svečanosti u varaždinskoj katedrali Uznesenja Blažene Djevice Marije u subotu 31. ožujka 2007. Varaždinska biskupija tako je u 2007. godini, u kojoj je obilježila 10. obljetnicu svog osnutka, dobila svog drugog biskupa, nakon što je prvi varaždinski biskup Marko Culej preminuo sedam mjeseci ranije, 19. kolovoza 2006. godine.

Papa Franjo prihvatio je odreknuće mons. Josipa Mrzljaka na pastoralnom služenju Varaždinskoj biskupiji 1. kolovoza 2019.

Čestitka Pape Franje

Sveti otac Franjo je u povodu 25. obljetnice biskupskog ređenja umirovljenoga varaždinskog biskupa Josipa Mrzljaka, 26. siječnja 2024. uputio čestitku koju prenosimo u cijelosti.

Časnom bratu

Josipu Mrzljaku,

varaždinskom biskupu u miru,

koji slavi srebrni jubilej biskupskog ređenja, čestitamo revnost u vođenju duša, marljivu i djelatnu brigu, najprije kao pomoćnom biskupu u Zagrebačkoj nadbiskupiji, zatim kao varaždinskom biskupu, čestitamo mu na revnom vršenju i apostolskoj brizi za svećenstvo i ljubljeno stado Gospodinovo vođeno njegovim brižljivim radom, temeljem njegove službe koju je dostoјno obavljao kao pastir, zaodjeven žarkom ljubavlju prema siromasima te je narodu Božjem bio svjedok u ime Kristova Evangelja. Želeći mu sve najbolje, molimo zagovor Blažene Djevice Marije i svetoga Josipa i draga srca udjelujemo nebeski blagoslov njemu i njegovim bližnjima, upućujući molitve za našu apostolsku službu.

Dano u Rimu, u Lateranu, 26. siječnja 2024.

papa Franjo

<https://regionalni.com/intervju-josip-mrzljak-kada-ce-nestati-strahovi-i-prikrivanje-pocinjenih-zlocina-od-jugo-komunista-ovisiti-o-politicarima/>

BISKUP MRZLJAK U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE BISKUPA VLADE KOŠIĆA "BISKUP NA PRVOJ CRTI"

Moja recenzija knjige biskupa Vlade Košića "Biskup na prvoj crti" tiskana je u knjizi. Vjerujem da ćeće je pročitati pa će danas samo pokušati dodatno obrazložiti zašto sam u njoj govorio kako je upravo biskup Vlado Košić ponajbolji predstavnik svih onih koji vole i hrvatski narod i hrvatsku državu.

Blaženi Ivan Pavao II za nas Hrvate govorio je da smo NAROD NADE!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, prije desetak godina na međunarodnom vojnem hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

I naš Papa i francuski biskup su, prije svega, mislili na našu ljubav prema Bogu, svom narodu, Domovini i obitelji. Oni su itekako znali da te ljubavi svjetski moćnici smatraju glavnim prijetnjama njihovoj vladavini svijetom.

Vama je sigurno jasno koliko je iznimna ljubav koju su naši branitelji pokazali prema svom narodu i Domovini u Domovinskom ratu, njegovom nastavku u Haagu. Veličanstven je bio doček generalima Gotovini i Markaču kada je zapravo hrvatski narod pokazao svjetskim moćnicima, unatoč propagandi njihovih slugu i na vlasti i u medijima, da te vrjednote žive u nama i ne mogu ih uništiti.

Danas tu ljubav branitelja ponajbolje predvodi Stožer za obranu hrvatskog Vukovara. Svjedoci smo njihove borbe za njihov i naš Vukovar, koji je ponovno izložen napadima. Nekad su napadači bile srpske horde, a sada su to oni u Hrvatskoj koji su na čelu provođenja velikosrpskog Memoranduma 2. Svjedoci smo da je hrvatski narod prepoznao što svima nama znači ovakvo djelovanje Stožera, pa evo upravo je i obznanjeno da je Stožer sakupio 650.000 potpisa za referendum.

Već je građanska inicijativa "U ime obitelji" učinila na prvi pogled nevjerojatan podvig sakupivši 750.000 potpisa za obranu višesućljetne vrjednote braka. Za obranu kršćanskog načina života, života u skladu s Božjom voljom.

Natjerali su Vlast da raspisi referendum, a zatim je izvojevala veličanstvenu pobjedu na referendumu. Danas čitam na portal Dnevno.hr tekst koji zapravo govori koliko su bili u pravu i Ivan Pavao II i francuski biskup:

Tako su Francuzi, eto, ostali bez braka i roditeljstva, potpuno obeshrabreni. Sve dok zube vladajućima nije pokazala jedna mala Hrvatska. Nakon što su Hrvati pobijedili na referendumu i zaštitili svoj brak i Francuzi su vidjeli da to nije nemoguće pa su izdali službeni dopis u kojem navode da zahvaljujući hrvatskom narodu kreću u prikupljanje potpisa za referendum.

(...)

Demokratska Europa zahvaljuje maloj Hrvatskoj koja se s demokracijom upoznala tek prije dvadesetak godina. No, jesu li te zahvale povezane samo s demokracijom ili se tu krije ona jedna duhovna sfera u kojoj naši Hrvati uvijek pobjeđuju? Naime, Hrvatska je uspjehom na ovom referendumu uspjela povezati sve vjernike u Europi. Hrvatska je uspjela vratiti vjeru u ateističku Europu. Vjernici su ti koji su se ohrabrili boriti protiv okupacije zlih zakona kojima se želi uništiti Boga, i zahvaljujući Hrvatskoj oni su shvatili da se može. Referendum o braku nije bio referendum o demokraciji u Hrvata nego izravna borba dobra i zla koja se trenutno odvija u cijelome svijetu.

Tako je profesor Matko Marušić, nekadašnji dekan splitskoga Medicinskog fakulteta, nakon referenduma lijepo izjavio: "Hrvatska je ostala zadnja zemlja koja može spasiti svijet! Svi najveći su pali. I Španjolska i Brazil, a mala Hrvatska još jedina pruža otpor. Kad to kažem, onda mi se smiju, a ja im kažem samo se vi smijte, ne samo da se dobro zabavljam, nego sam i u pravu. Ako sotona ipak nekim čudom pobijedi, časno ćemo primiti poraz i otici u povijest kao narod koji je pružio najveći otpor nastranosti". Sotona nikada ne će pobijediti, a Hrvati svojom pobjedom ulaze u povijest kao narod koji je pobijedio зло.

Zašto vam ovo govorim? Zato što je biskup Vlado Košić cijeli svoj život posvetio ovim temama, ovim hrvatskom vrjednotama kojima se divio francuski vojni biskup, a danas cijeli kršćanski svijet. O tome svjedoči i ova knjiga – koja daje samo djelić djelovanja biskupa Košića.

Na prvi pogled izgleda nevjerojatno kako je naš Papa Ivan Pavao II prepoznao da smo mi NAROD NADE. Ali, kada je video da u našem narodu imamo ljude kakav je biskup Košić+, jasno mu je bilo sve, zar ne? Ne zaboravimo, upravo je Papa Ivan Pavao II imenovao dr. Vladu Košića 29. prosinca 1998. pomoćnim biskupom zagrebačkim i titularnim biskupom Ruspe te je 6. veljače 1999., zajedno s mons. Josipom Mrzljakom, u zagrebačkoj katedrali zaređen za biskupa.

Iako sam u recenziji već komentirao jedan biskupov tekst, ovdje ću pročitati cijeli taj tekst:

Podrška Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara

Facebook stranice biskupa Košića, 3. rujna 2013.

***MALO PRIJE POSLAO SAM GOSPODINU AKADEMIKU
PEČARIĆU I GDJ PERNAR SLJEDEĆE:***

Poštovai Akademiče,

Sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje čiriličnih natpisa u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da "Stožer za obranu hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju". (Iako naš biskup to ne želi priznati, ali ove riječi pokazuju koliko su njegove riječi važne hrvatskim ljudima. Ponavljam: Stožer VAPI za biskupovim riječima. Drugim riječima, Stožeru su posebno važne riječi podrške BISKUPA KOŠICA!) Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo "odnarođena", kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podaci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko

za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogreške – kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Pozdrav!

+Vlado Košić

Treba li uopće objašnjavati da su svi događaji nakon ovog pisma pokazali koliko je vlast PROTUHRVATSKA. Koliko je u pravu naš biskup koji ju je ovako definirao! Mogao bih nabrajati mnogo toga, ali zadržat će se na činjenici da oni od svog protunarodnog djelovanja ne odustaju. Dakle, zadržat će se samo na referendumu o čirilici citirajući još jedan tekst s portala Dnevno.hr (3. prosinca 2013):

"Referenduma o čirilici ne će biti dok sam ja živ (predsjednik Vlade, JP)", izjavio je premijer Zoran Milanović ...

... potpisi za 'referendum o čirilici' su prikupljeni (650.000 op. JP) i ukoliko vladajući žele poštovati Ustav i zakone morali bi znati da će se i taj referendum morati provesti prema postojećem zakonu.

Naime, članak 89. (važaćeg) Ustava RH izrijekom kaže: "Zakoni i drugi propisi državnih tijela ne mogu imati povratno djelovanje."

To bi znači da nema retroaktivne primjene novih pravila jer to u pravu jednostavno ne ide. Vrijede dakle ona pravila koja su vrijedila na dan predaje zahtjeva za prikupljanje potpisa. I tu prestaje svaka rasprava. Sve ostalo vodi u anarhiju ...

Treba li uopće spomenuti da se vlast stalno poziva na poštivanje zakona, a svako malo im Ustavni sud pokaže da stalno krše Ustav RH. Očito će to pokušati i s referendumom o čirilici. Zbog jednostavnog razloga što su oni, kako je sjajno definirao biskup Košić, a što je dano i u ovoj knjizi, PROTUNARODNA VLAST!

Meni jedino ostaje čestitati biskupu Košiću i na ovoj knjizi i zahvaliti mu na svemu što je dosad učinio, što sada čini i što će još učiniti za hrvatski narod i hrvatsku državu!

HVALA BISKUPE!

A vama najtoplje preporučujem pročitati ovu knjigu i da joj se stalno iznova vraćate!

HVALA!

Sisak, 6. prosinca 2013.

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademičke Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.
Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobođila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.
Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala:

S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademičke Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU),
obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji
obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu,
predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode
znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje
predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za
znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u
Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom
pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u
znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrta Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to (ta knjiga) pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljedeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zlorabbi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

Budi pošten!

Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podatcima i zamislima.)

Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!

Ustraj na točnosti!

Ne budi pristran! (U odnosu prema podatcima i zamislima svojih suparnika.)

Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijedjanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju. Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević

prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mić
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Andelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić

prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih
književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne
komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u
trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina

Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj
Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija
Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković

dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zasluzni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Andelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpore Pismu HAZU:

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

PISMA BEZ ODGOVORA?

U svezi s Pismom HAZU uputio sam još nekoliko pisama nadbiskupima Puljiću i Bozaniću. Nisam dobio odgovore na njih, ali čini se da su ti odgovori sadržani u biskupskoj poruci za parlamentarne izbore (vidjeti Pismo iz Pakistana).

Evo tih pisama.

Naslov:Za Oca Nadbiskupa

Datum:Mon, 31 Aug 2015 12:34:36 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC:ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepan Đurić, Josip,

Marin Barisić V. Pozačić, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile

Bogović, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popović,

M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S.

Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Doista sam Vam zahvalan što ste na svoja leđa preuzeli dobar dio hajke koja je pokrenuta na nas potpisnike Pisma Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Glede pozdrava ZDS smatram da je nama potpisnicima peticije ključna njegova uloga i uporaba u Domovinskom ratu 90-ih godina i da se to lako može iščitati iz našeg Pisma. U Domovinskom ratu taj je pozdrav stekao konotaciju i važnost zbog koje ima izuzetnu prihvatanost u domoljubnom dijelu hrvatske javnosti, a koja vremenom samo raste i ne jenjava. Da je u Domovinskom ratu taj

pozdrav bio rabljen i izvan jedinica HOS-a, zorno svjedoči Thompsonova pjesma Bojna Čavoglave, jedna od dviju ili triju najvažnijih i najutjecajnijih hrvatskih ratnih pjesama, a koju danas pokušavaju inkriminirati.

A vidi se iz našeg pisma da mi branimo Thompsona i Bojnu Čavoglave. A najbolje vrijeme je da se nekoga i nešto brani je kada su taj i to napadnuti, zar ne?

Jutarnjem listu sam poslao tekst u kome spominju spašavanje generala Branimira Glavaša, kada ste i Vi bili potpisnik i sudjelovali u nečem doista plemenitom. Podcrtao sam što su izbacili i čega nema u danas objavljenom mom reagiranju. Taj dio koji govori o našem spašavanju Glavaša nisu! Pisao sam i Slobodnoj Dalmaciji i Večernjem listu. Vidjet ćemo što će se s tim pismima dogoditi.

Gđu Predsjednicu sam pozvao da potpiše Pismo HAZU, koje Vam prilažem. Ako, gđa Predsjednica potpiše to pismo, bilo bi mi doista žao da na njemu nema i Vašeg potpisa odmah iza njena. Pogotovu zato što su naši zahtjevi slični onome što Vi predlažete.

Uz veliko HVALA pozdravlja Vas Vaš,
akademik Josip Pečarić

P.S. Zvonimir Hodak na svoj duhovit način komentira napade na Vas:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/kod-ljevicara-uvijek-isti-problem-ne-mogu-napraviti-stoj-na-glavi-ni-da-se-na-glavu-postave-826348>

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu *Za dom spremni* pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referendumu. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaze još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svakog-pojedinca-825834>

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjereno odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv. Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Naslov:Za Oca Nadbiskupa2

Datum:Fri, 4 Sep 2015 23:41:54 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC:ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Josip,

Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile

Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic,

M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S.

Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Čitajući Vaš komentar napada kojima ste izloženi ovih dana, zbog kojih sam Vam se i zahvalio u prethodnom e-mailu, moram priznati da me je iznenadila slijedeća Vaša tvrdnja: *Zapravo, "izjava indirektno kritizira, a ne podupire način prikupljanja potpisa bez prethodnog stručnog i znanstvenog obrazloženja", kaže mons. Puljić.*

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavice-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Zapravo, ne bi mi bilo drago da i Vi mislite da je moja zahvala Vama – provokacija. Zato ću pokušati malo pojasniti moj pogled na ovu Vašu tvrdnju.

U prethodnom pismu podsjetio sam na Pismo biskupa i akademika kojim smo spašavali život Branimiru Glavašu. Vi ste bili potpisnik. Počeo sam skupljati potpise u petak u 14h, a poslao ga HINI u subotu u 10h. Glavaš je pušten te subote.

Bi li on danas uopće bio živ da smo tada tražili stručno i znanstveno obrazloženje?

Ovo pismo je pisano u obranu Thompsona i Bojne Čavoglave. Prijetili su sudom.

Zapravo, kao da smo predvidjeli ovaj Vaš prigovor, pa smo u Pismu upozorili na oslobođajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS, jer se Mladi Jastreb, a ne mi, pozivao na povijest pozdrava:

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.>).

Zar nije logično na prijetnje kaznenim prijavama odgovoriti s ukazivanjem takovih presuda? Na portalima se o tome piše i danas: <http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda. Ona je posebno istaknuta u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju Vam šaljem u prilogu.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na još jedan takav slučaj:

Poštovani akademiče, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobođajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobođajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobođajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava

koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobođila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

Ponavljam: kada se nekome prijeti sudom, najprirodnije je ukazati na suprotne sutske postupke, što je u našem slučaju učinjeno,. Zato ne razumijem Vašu primjedbu.

A ovdje je bilo riječi o nečemu mnogo gorem. „Bojna“ se napada zato što je to jedan od simbola Domovinskog rata. Pogledajte kako dva pogleda na ZDS tumači

prof. dr. sc. Zdravko Tomac koji nije potpisnik našeg Pisma. Pogledajte kako on objašnjava naš pogled::

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog

fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Srdačno Vas pozdravlja,

Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. U tjedniku 7Dnevno imate izvrstan tekst prof. dr. sc. Josipa Jurčevića o napadima na Vas, koji su prenijeli i neki portali:
<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zlonanamjerni-tekst-o-hrvatima-crkvi-die-zeitu-poslan-iz-eph-827442>

Naslov:Pismo HAZU

Datum:Sun, 13 Sep 2015 22:49:06 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:biskupi-tajnistvo@zg-nadbiskupija.hr

CC:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr Vlado Košić,

Marin.Barisic, Ante Ivas, V.Pozacic, Mile Bogovic, Josip Mrzljak, Josip Stjepandic

Štovani Oče Kardinale,
Štovani Oče Nadbiskupe,

S velikim zadovoljstvom pročitao sam Vašu današnju homiliju u Mariji Bistrici.

Doista ste u pravu kada kažete:

"Stoga noseći s njime Križ Kristov, mi se ne bojimo istine i spremni smo na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tog tragičnog ratnog razdoblja. Svetost blaženog Alojzija neće biti zastrta nikakvim pokušajima zemaljskih interesa, iako ga se nastoji i dalje ocnjivati."

Zar ta poruka nije istovjetna s onom danom u Pismu HAZU, koje je

potpisalo puno znanstvenika i uz njih jedan hrvatski nadbiskup i pet biskupa?

Suočeni s toliko neistina o blaženom Alojziju Stepincu, zar nije logično očekivati da je puno neistine rečeno i o ostalim dosadašnjim "spoznajama" iz naše povijesti.

Koji su razlozi da to niste potpisali Pismo HAZU Vi i ostali biskupi Crkve u Hrvata.

Ne mogu vjerovati da mislite da se to odnosi samo na blaž. Stepinca. Možemo li riješiti hrvatske probleme boreći se za istinu samo o našem blaženiku, a ne i o drugim spornim pitanjima?

Potpisnici Pisma HAZU samo su izrazili spremnost na argumentirano suočenje s cjeleovitom istinom tragičnog ratnog i poratnog razdoblja, uz prirodnii zahtjev da HAZU bude ona ustanova pod čijim će se okriljem to provoditi.

Naravno, svjestan sam kako će Vaši potpisi izazvati napade na Crkvu u Hrvata, kao što je ovih dana izazvao naš pokušaj obrane Thompsona, Bojne Čavoglave i zapravo Domovinskog rata. (Inicijativa ZDS). Zapravo mnogi nisu shvatili ili "nisu shvatili" značaj te inicijative kao snažan poziv hrvatskome narodu i poruku vladajućim politikama, da se rasprava o političkim ciljevima, (bolje reći epohalnim krivotvorinama) prihvatljivim ili ne, mora postaviti bez kompleksa i nametnute povjesne krivnje Jugo-komunističke i velikosrpske politike. Ali zar to i nije sadržano u poruci kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima,...
Tko to može danas pokazati hrvatskom narodu ako ne Crkva u Hrvata?

S velikim poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. MOLIM VAŠE TAJNIŠTVO DA MOJ E-MAIL POŠALJE I
OSTALIM BISKUPIMA CRKVE U HRVATA.

Za Vašu informaciju:

13.09.2015 19:24 / Srma

Kozarska Dubica - U "Spomen-području Donja Gradina" u Kozarskoj Dubici danas je počela dvodnevna Međunarodna konferencija o stradanju srpskog naroda u ustaškom logoru Jasenovac u čijem radu, osim, srpskih stručnjaka, učestvuju i gosti iz Rusije i Izraela.

Konferenciju posvećenu sedamdesetogodišnjici probaja jasenovačkih logoraša organizira Srpska pravoslavna crkva u suradnji sa Javnom ustanovom /JU/ "Spomen-područje Donja Gradina".

Direktor JU "Spomen-područje Donja Gradina" Milorad Bukva izjavio je da Srpska pravoslavna crkva danas praznuje Sabor jasenovačkih novomučenika, te da je tim povodom Njegovo presveštenstvo episkop slavonski Jovan jutros služio Svetu liturgiju u pravoslavnoj crkvi u Jasenovcu, na teritoriji Hrvatske.

"U organizaciji Srpske pravoslavne crkve u Spomen-području Donja Gradina počela je Međunarodna konferencija o stradanju Srba u logoru Jasenovac, a o odnosu Crkve prema fenomenu stradanja srpskog naroda u tom logoru govorio je episkop slavonski Jovan /Čublibrk/, gosti iz Rusije i Izraela, drugi crkveni velikodostojnici, teolozi i teoretičari", precizirao je Bukva.

On je potvrđio da će konferencija, koja se održava u Donjoj Gradini, biti nastavljena sutra u 10.00 časova.

Sveti novomučenici jasenovački, odlukom Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve, obilježavaju se 13. septembra.

Naslov:Pismo Ocu nadbiskupu

Datum:Fri, 15 Jan 2016 15:35:31 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr
<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC: Vlado Košić <vlado.kosic@sk.t-com.hr>, vpozaic
<vpozaic@ftidi.hr>

Štovani i dragi oče nadbiskupe,

Procitao sam što ste odgovorili na pitanje o pozdravu ZDS u Hrvatskom tjedniku od 14. 01. 2016.

Čini mi se da samo jedna rečenica u njemu nije logično utemeljena, a to je kada kažete: *Predsjednica je u tom kontekstu dobro odgovorila kad je to nazvala "provokacijom"*.

Zapravo, Predsjednica uopće tako nije odgovorila. Poručila je preko drugih i trećih da je to neozbiljno, na razini provokacije. Na peticiju uopće nije reagirala, iako je na to obvezna.

Ali recimo da ste u pravu i Predsjednica jeste provokacijom nazvala Peticiju ZDS u kojoj se traži zaštita branitelja Marka Perkovića Thompsonsa i njegove pjesme "Bojna Čavoglave". Činjenica je da su svi koji su zazivali "vraćanje u prošlost i povezivanje suvremene Hrvatske, koja je stvorena na žrtvi naših branitelja, s nečim što se događalo u Drugom svjetskom ratu" prešućivali zašto je Peticija pisana.

Sviđalo se to nekome ili ne "Bojna Čavoglave", koja počinje s pozdravom ZDS, u hrvatskom narodu je prihvaćenja kao simbol Domovinskog rata.

G. Oskar Šarunić mi je 01. 01. 2016. napisao:

Ovo sam neki dan stavio na facebook - Nisam baš siguran jesam li dobro shvatio Naime na ZI su se zbunili kad je netko zaželio pjesmu Marka Perković Thompsonsa "Čavoglave". Poslije nekog mucanja uspio sam shvatiti da je zabranjen početak te pjesme radi užvika "Za dom" i da mora namjestiti da pjesma počne nakon užvika.

Komentirao sam ovako:

Ne treba se iznenaditi ako Vlast doista pokušava razdvojiti početak "Bojne Čavoglave" tj. uzvik "Za dom – spremni" od ostatka pjesme. Kao što znate stalno su izbjegavali spominjanje Thompsonsa i "Bojne" u napadima na našu Peticiju ZDS. Znate već kakvim su sve napadima bilo izloženi potpisnici Peticije, ali očito im nije uspjelo "izbrisati" činjenicu da je Peticija pisana da bi se zaštitio Thompson i Čavoglave. Otud nova priglupa strategija: Misle da poslije 25 godina pjevanja "Bojne" mogu uvjeriti narod da ona ne počinje s ZDS i da se radi o Domovinskom a ne o Drugom svjetskom ratu.

Sluganstvo vlasti prema svjetskim trećerazrednim činovnicima, pa i onim iz nogometnih saveza tjera ih na tako priglupe postupke. Jedan od takovih je i najnoviji napad na Josipa Šimunića.

Naravno potpuno je analogan napad na mog kolegu akademika Reinera zbog ideje o vraćanju naziva Hrvatski državni sabor, s tom razlikom što smo mi svojom Peticijom branili hrvatskog branitelja i pjesme – simbola Domovinskog rata.

Logično je da je naša obrana u skladu s onim o čemu Vi govorite, a ne reagiranje naše predsjednice.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

J.PEĆARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJEНИЛО NIJE, ZAGREB, 2017.

ODGOVOR MARKU LJUBIĆU

Dobio sam neobičnu čestitku našeg sjajnog političkog komentatora i kolumniste portala narod.hr i portala HKV-a Marka Ljubića:

Dragi Akademiče, danas ste, Vi jako a sretan sam i ponosan da sam stajao s Vama rame uz rame, doživjeli veliku satisfakciju. Ova izjava biskupa o prošlosti, apostrofiranje "velikosrpskih mitova" i direktno prozivanje države - nitko više neće moći zaustaviti. Grudva se zakotrljala, a Srbi su bezobrazlukom prema Stepincu, natjerali biskupe da skinu rukavice.

Ovo je epohalnog značaja.

Vas M

I doista na 53. Plenarnom zasjedanju Sabora Hrvatske biskupske konferencije, biskupi su se posebice osvrnuli na *neprimjeren odnos prema prošlosti koji se onda odražava u našoj sadašnjosti. Ta se neprimjerenost tiče poglavito triju tema koje su vidljive u odnosu prema žrtvama u jasenovačkim logorima, prema žrtvama komunističke diktature, kao i prema žrtvama u Domovinskom ratu. Naime, u zadnje je vrijeme sve očitije da se nastoji ne samo nastaviti s manipuliranjem okolnostima i s brojem žrtava u Drugome svjetskom ratu, osobito u iznošenju neistina i neutemeljenih tvrdnja gledom na logor u Jasenovcu. S druge strane, biskupi smatraju neprihvatljivim i štetnim sadašnji odnos mjerodavnih hrvatskih ustanova i hrvatske države općenito prema žrtvama komunističkoga režima, posebice kada se radi o masovnim grobištima i ostacima stradalnika, kako u Hrvatskoj, tako i u drugim zemljama, osobito u Republici Sloveniji. Primjećeno je da se s nadograđivanjem poznatih velikosrpskih mitova zanemaruju stradanja hrvatskoga stanovništva u Domovinskom ratu, uništavanje imovine, među*

kojom je osobito bolno razaranje kulturnih i duhovnih dobara, te nedovoljno uvažavanje uloge hrvatskih branitelja u ostvarenju slobode i nezavisnosti.

Biskupi stoga pozivaju mjerodavna tijela hrvatske države da ulože potreban napor, kako bi se – na transparentan način, a to znači u skladu s najboljim suvremenim znanstvenim metodama i kulturološkim pristupima – rasvijetlila istina o Jasenovačkim logorima, kao i događaji i stradanja nakon Drugoga svjetskoga rata. Time će se žrtvama pokazati dužno poštovanje, a istinom unijeti više mira u živote obitelji čiji su članovi nastradali. Važno je to isticati jer smo u zadnjim desetljećima iskusili koliko zla mogu donijeti ideologije, podupirane političkim mitovima jer nisu utemeljene na činjenicama i povijesnim istinama pa često predstavljaju hrvatski narod i državu kao genocidne i zločinačke.

Biskupi zato pozivaju narod i društvo na zajedništvo i zrelost kako bi imali snage nositi se s novim pokušajima stvaranja mitova i širenja neistina. To nije poziv “vraćanja u prošlost”, nego poticaj i želja oslobođiti se tereta i utega koji iz prošlosti opterećuju sadašnjost i zamagljuju pogled prema budućnosti.

<http://kamenjar.com/biskupi-traze-drzave-da-rasvijetli-istinu-jasenovackim-logorima/>

Zapravo g. Ljubić upozorava da smo 20. srpnja 2015. u vladavini nemarodne tj. protunarodne vlasti prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali otvoreno pismo HAZU kojim tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove pa smo očekivali da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobođila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti.

Spomenut će samo neke od velikog broja potpisnika (oko 200) dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, biskup dr. sc. Vlado Košić, Ante Ivas,

dr. sc. Mile Bogović, prof. dr. Valentin Pozaić, mons. Josip Mrzljak, akademici Josip Pečarić, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Žarko Dadić, Ivan Aralica, Frano Kršinić, Stjepan Gamulin, dopisni članovi HAZU prof. dr. sc. Zvonimir Janko, prof. dr. Ante Sekulić, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Članovi suradnici HAZU prof. dr. sc. Dubravka Sesar, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, a uz prof. dr. sc. Matku Marušića niz drugih sveučilišnih nastavnika i mnogi drugi intelektualci i uglednici. A medijski najveću potporu nam je davao u svojim tekstovima i kolumnama upravo Marko Ljubić.

Na otvoreno pismo smo se odlučili, zabrinuti reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Tako Slavko Goldstein, savjetnik Predsjednika Vlade tuže argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Predsjedništvo HAZU na sjednici održanoj 30. rujna 2015:
U svezi sa sadržajem pisma od 20. srpnja 2015. upućenog predsjedniku Akademije, ne vidimo da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja, pa stoga ne vidimo ni potrebu da Akademija u tom smislu donosi deklaraciju o zaštiti slobode znanstvenih istraživanja.

Neka uglavnom negativna reagiranja na taj odgovor dani su u mojoj knjizi „Dva pisma koja su skinula maske/ Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“, Zagreb, 2015.

U knjizi je dano i drugo pismo – ono u svezi s napadom na Marka Perkovića Thompsona i simbol Domovinskog rata njegovu pjesmu „Bojnu Čavoglave“. Ono je napisano nedugo poslije pisma HAZU i zapravo je pokazalo koliko je zahtjev u tom prvom pismu bio opravdan. Naime, iako nije bio potpisnik pisma HAZU predsjednik HBK nadbiskup Želimir Puljić je tada rekao:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrshishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge."

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

"Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka".

Podsjetimo da je dan prije Thompsonovog koncerta u Zagrebu bila parada u kojoj su HOS-ovci promarširali sa svojom zastavom na kojoj piše ZA DOM SPREMNI.

Nadbiskup je zbog ove izjave, kojom zapravo govori isto ono što smo govorili i u Pismu HAZU bio izvrgnut pravom linču, a onda nam članovi Predsjedništva HAZU kažu kako ne vide *da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja*.

Ima li logike poslije grubih nasrtaja na nadbiskupa i mnogih potpisnika Peticije ZDS koji traju do današnjih dana tako nešto tvrditi?

A kada nije HAZU uradilo ono što se od nje očekivalo i što je bila njegova obaveza, učinila je Crkva u Hrvata.

Zato Vam g. Ljubiću zahvaljujem na lijepim riječima uz napomenu da uz prof. Marušića, mene i svih potpisnika ovih peticija posebno treba istaknuti i članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Oni su svojim kontinuiranim radom itekako doprinijeli da se danas o mnogim takovim temama zna mnogo više pa je i to omogućilo našim biskupima da urade ono što je prije godinu dana mogla učiniti HAZU.

Srdačno Vaš,
Josip Pečarić

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?

U svom komentaru: *Publikacija koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba* prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju“ prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zaslužuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država? U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunacionalne mržnje. Jedino Hrvatska nagradjuje one koji je mrze i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrugama i pojedincima ustaško i fašističko.

Svoj komentar prof. Kutleša završava ovako:

Ukratko, publikaciji koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba treba potpuno uskratiti financiranje, a ima elemenata i za sudske gonjenje odgovornih za tu publikaciju.

Pupovac je uostalom, kao i nedavno Stanimirović, osuđen od strane Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) za veleizdaju RH. Njega su neki nazvali „zločincem za pisacim stolom”.

Tko je prof. dr. sc. Stipe Kutleša?

Znanstveni je savjetnik u Institutu za filozofiju u Zagrebu i redoviti profesor na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Rođen 1955. u Duvnu (Tomislavgradu), B i H. Osnovnu školu pohađao je u Duvnu i Zagrebu. Gimnaziju završio u Zagrebu (1974.). Diplomirao filozofiju (A) i povijest (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1979) i fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1982.). Magistrirao na poslijediplomskom studiju "Povijest i filozofija znanosti" u Dubrovniku (1986.). Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1993.). Boravio na "Institute for Advanced Studies", University of Edinburgh (1999.).

Bio je zaposlen u Zavodu za povijest i filozofiju znanosti HAZU (1984.-2002.) i od 2002. u Institut za filozofiju u Zagrebu gdje je obnašao dužnost ravnatelja Instituta (2002-06). Sudjelovao u nekoliko znanstvenih projekata, a sada je voditelj znanstvenog projekta „Metafizičko utemeljenje znanosti i njezino osamostaljenje od metafizike“ (191-1911113-1095).

Predaje na Hrvatskim studijima (od 1993.), na Filozofskom fakultetu DI u Zagrebu (od 1994.), na PMF-u u Zagrebu 1993./94.), na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1996.-98-), na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (od 2006), Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (ITK). Mentor više diplomskega radova, 4 magisterija i 2 doktorata.

Glavni je urednik Filozofskog leksikona Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža“ (2012.).

Pročelnik Odjela za filozofiju Matice hrvatske (2000.-2003. i od 2014.).

Organizator godišnjih filozofskih simpozija Odjela za filozofiju Matice hrvatske u Sarajevu (2003.-06.). Izlagao na znanstvenim skupovima i kao pozvani predavač u zemlji i inozemstvu.

Član uredništva časopisa Filozofska istraživanja, Synthesis philosophica, biblioteke Filozofska istraživanja (1995.-2004.).

Croatian Journal of Philosophy (2001.-04.), član savjeta časopisa Croatian Journal of Philosophy (od 2005.), Prolegomena (od 2002.), Metodički ogledi, Hrvatska misao (od 2007.), Nova prisutnost (od 2009.). Član Udruge za promicanje filozofije, Odjela za filozofiju Matice hrvatske, Odjela za prirodoslovje i matematiku Matice hrvatske, Hrvatskog prirodoslovnog društva, Hrvatskog fizikalnog društva, Hrvatskog filozofskog društva.

Član Organizacijskog odbora simpozija "Dani Frane Petrića" (1992.-2005.), znanstvenih skupova Instituta za filozofiju, simpozija FFDI u povodu 300 obljetnice rođenja Ruđera Boškovića i dr.

Suraduje s Leksikografskim zavodom "M. Krleža" (Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija, Filozofski leksikon), Maticom hrvatskom, s Proleksisom, Hrvatskim prirodoslovnim društvom i dr.

<http://braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKA/Razgovor-s-prof.-dr.-Stipom-Kutlesom-Vladajuci-su-Hrvatsku-unazadili-za-nekoliko-desetljeca>

Nije ni čudno da čovjek s takovom biografijom zna precizno detektirati stvari. Dok većina naših ljudi misli da je SNV kažnjeno zbog svog protuhrvatskog djelovanja – ono je itekako nagrađeno, a kako navodi prof. Kutleša društva koja se bore za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa još uvijek nisu dobrodošla. Njih se materijalno ne stimulira, pa kao Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac moraju tražiti donacije, da bi uopće radili ono što im je zadača. Evo proglaša s tim u svezi ovog društva:

**Svim domoljubnim Hrvatima u Domovini i svijetu,
i svim istinoljubivim ljudima!**

Poziv na novčano podupiranje rada

Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Društvo su 2014. godine osnovali hrvatski povjesničari, akademici i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u ratnom i poratnom logoru u Jasenovcu, tj. od 1941. do 1951. godine. Predsjednik društva je dr. Stjepan Razum, voditelj Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu, a tajnik Igor Vukić, novinar i publicist iz Zagreba. Među članovima društva su i javni djelatnici kao što su Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Tomislav Vuković, Mato

Artuković, Goran Ante Blažeković, Branko Hebrang, svećenici Stjepan Kožul, Andelko Koščak, Vladimir Horvat, publicisti Mladen Ivezić, Smiljana Šunde, Stipo Pilić i drugi.

Društvo je 2015. godine izdalo knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“, u kojoj su prikupljeni dosadašnji rezultati njegova rada. U knjizi su tekstovi dr. Vladimira Horvata, Igora Vukića te Stipe Pilića i Blanke Matković.

Istraživanja članova društva za razdoblje Drugog svjetskog rata pokazuju da je Jasenovac bio radni logor, odnosno zatvor za aktivne protivnike Nezavisne Države Hrvatske te za skupinu Židova koja je bila izuzeta od deportacija u njemačke logore. Postupci protiv Židova, uključujući i deportacije, bili su provedeni pod snažnim njemačkim pritiskom.

Osim nekoliko kažnjavanja zbog održavanja discipline (nakon bijega zatočenika ili zbog sumnje u dizanje pobune) u jasenovačkom logoru do 1945. nije bilo skupnih, masovnih likvidacija. Nakon 1945. godine logor nastavlja raditi kao sabiralište za hrvatske domoljube, zarobljenike te stvarne ili izmišljene protivnike komunističkog režima. U Staru Gradišku i Jasenovac dovođeni su i prvi kažnenici zbog Informbiroa prije no što su preseljeni na Goli otok. Odatle i pridjev "trostruki" u nazivu društva.

Istraživanja se temelje na izvornim arhivskim dokumentima, razgovorima s bivšim zatočenicima, na analizi objavljenih knjiga i članaka o logoru i drugim autentičnim povijesnim izvorima. U tom smjeru društvo će nastojati raditi i u narednom razdoblju.

Utvrđivanje realnih činjenica o događajima iz Drugog svjetskog rata i porača još uvijek je opterećeno dnevno-političkim utezima. Zbog toga povjesničari koji rade u ustanovama koje financira država i nakon gotovo 25 godina hrvatske samostalnosti izbjegavaju osjetljive povijesne teme. Jasenovac i općenito Nezavisna Država Hrvatska za njih su zabranjene teme. Stoga će se tim temama i u narednom razdoblju baviti uglavnom nezavisni istraživači koje okuplja naše društvo.

Dosadašnji smo rad temeljili na dobrovoljnem i besplatnom angažmanu pojedinaca. Budući da su još uvijek veliki izazovi pred nama, a i mnogi osporavatelji, želimo započeti intenzivnije

proučavanje fenomena Jasenovac, a to znači punim radnim vremenom barem jednoga istraživača.

U tu svrhu obraćamo se svim hrvatskim domoljubima i svim istinoljubivim ljudima da kao pojedinačni donatori i podupiratelji novčano pomognu istraživanje fenomena Jasenovac. S obzirom na to da je duhovno zdravlje nacije osnovni preduvjet svakoga napretka pa tako i gospodarskoga, očekujemo pomoći i od gospodarskih subjekata.

Pozivamo vas da pomognete objektivno i nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu i drugih zbivanja u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata i porača.

Društvo je pravna osoba, upisana u Registar udruga Republike Hrvatske. Novčano poslovanje obavljamo preko bankovnog računa, čime osiguravamo transparentnost i namjensko trošenje darovanog novca. Donacije je moguće uplatiti na račun Društva kod Privredne banke:

IBAN: HR3523400091110722737 SWIFT: PBZGHR2X

Imena donatora objavljivat ćemo na našoj mrežnoj stranici, a u budućnosti vjerojatno i u tiskanom obliku, osim ako to netko od donatora izričito ne želi.

www.drustvojasenovac.wordpress.com.

e-pošta: drustvo.jasenovac@gmail.com.

Za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,

Igor Vukić, tajnik [v. r.]

dr. zn. Stjepan Razum, predsjednik [v. r.]

Koliki je značaj ovog društva pokazali su ponajbolje oni kojima nije u interesu zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. Prošla protunarodna vlast je odgovrlačila godinu dana sa samnom registracijom Društva. Kako je društvo ubrzo tiskalo značajnu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, krenuli su napadi. Tadašnji Posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH Slavko Goldstein (inače (ne)svršeni srednjoškolac) je dao izjavu koja je zabrinula mnoge u Hrvatskoj. Njega ne zanima znanost ni

argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on za takve stvari više nema tolerancije. Zato je svojevremeno poslano Pismo HAZU s pozivom za slobodu znanstvenog istraživanja koje su potpisali npr. akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić, akademik Andrej Dujella, dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki, akademik Dubravko Jelčić, akademik Marin Hraste, akademik Andrija Kaštelan, dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski, prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu, prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, Ante Ivas, biskup šibenski, akademik Stanko Popović, akademik Žarko Dadić, akademik Ivan Aralica, prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a, akademik Frano Kršinić, dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski, mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, akademik Stjepan Gamulin, prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju. izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član

HAZU, Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti, prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije

znanosti i umjetnosti, prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i niz drugih znanstvenika, kao npr. prof. Kutleša, i poznatih javnih osoba.

Koliki je značaj Društva ponajbolje je pokazao sam Slavko Goldstein, sada bivši Posebni savjetnik za kulturu, jer je najavljena njegova knjiga PROTIV ovog Društva. Ne knjiga protiv neke knjige već protiv Društva! O tome vidjeti moj tekst: *PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?*

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaricpriznaje-li-slavko-goldstein-da-su-on-i-njegov-sin-kavanski-povjesnicari>

Naravno, Društvo je zato moralno biti spomenuto u protuhrvatskoj publikaciji SNV-a i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ) *Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015.* pa na str. 20 govore o Stjepanu Razumu, predsjedniku revizionističkog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a na str. 26.-28.:

(...)

Dakle, i nova hrvatska vlast je odlučila financirati protuhrvatske udruge. Da to nije slučajno pokazuje i primjer bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, kojeg je kao i Pupovca HNES etički osudio za veleizdaju. Povodom odluke Sabora da mu se SAMO smanje novci za rad njegovog Ureda Marko Ljubić u tekstu znakovita naslova: *Ukidaju li Most i Domoljubna koalicija Mesićev status, ili ga štite?* konstatira:

„Mesiću se na ovaj način daje novi impuls političkog života i otvaraju vrata za novi val neprijateljevanja protiv Hrvatske. Samo je pitanje dana kad će mu razni Soroši i tko ga god zatreba za svoje prljave ciljeve, zbog „nerazumijevanja“ hrvatske vlasti dati sve što treba.“

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ukidaju-li-most-i-domoljubna-koalicija-mesicev-status-ili-ga-stite>

Zato je prirodno upitati li se:

Štiti li i nova vlast protuhrvatsko djelovanje Milorada Pupovca i njegovog *Srpskog narodnog vijeća?*

Akademik Josip Pečarić

Otkud takova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

“Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju ‘Za dom spremni’, drže koncerте

s Pavelićevim slikama”, ispalio je “mali Sloba” Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!

Dobio sam potvrdu onoga što je rečeno u moja dva teksta koji u naslovu imaju Thompsona: „Nogomet, Thompson i matematika“ i „Biskup Košić, Thompson i nogomet“:

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-nogomet-thompson-matematika/>

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-thompson-i-nogomet/> !

Pogledajte ono što je u prvom citirano a rekao je pater Ike Mandurić, a u drugom Marko Ljubić.

Pogledate komentare ispod teksta o dočeku vatrenih:

<https://direktno.hr/direkt/spektakularni-docek-vise-od-100-tisuca-ljudi-pozdravit-ce-vatrene-ici-ce-otvorenim-busom-kroz-zagreb-128219/>

Čitatelji su odmah primijetili koliko su i pater Mandurić i veliki hrvatski kolumnist u pravu: NISU POZVALI THOMPSONA!

Istina spominje se Milorad. Znamo da se bunio Vučić. A hrvatske sluge moraju slušati.

Zapravo baš je njih briga za poruke o poniznosti i ljubavi prema svom narodu. Baš ih je briga što je i Predsjednica s nogometušima pjevala Thompsonove pjesme. Baš ih je briga što su u svim hrvatskim gradovima pjevali te iste pjesme.

Ipak oni moraju poručiti na ovaj način da im nije briga za hrvatski narod, da oni njemu ne pripadaju pa mu eto u trenutcima najvećeg slavlja uskraćuju ono što najviše vole. Pa nisu li do jučer pokušavali sudski zabraniti legendarne Thompsonove pjesme iz Domovinskog

rata! Već su narodu poručivali da su glupi, pa ni sada zbog slavlja neće shvatiti poruku nepjevanja Thomsonovih pjesama, zar ne? Zalud svi pišu o značaju Dalićeve poniznosti. Naslov prvog teksta, onog Dujmovićeva, sve kaže:

<https://kamenjar.com/tihomir-dujmovic-crkva-se-treba-zahvaliti-dalicu/>

<https://kamenjar.com/nino-raspudic-o-dalicu-ponizni-tvorac-novog-hrvatskog-mita/>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/crkva-odusevljena-dalicem-i-vatrenima-odusevili-ste-sve-u-domovini-i-diljem-svijeta-svojim-rezultatom-128184/>

<http://varazdinske-vijesti.hr/magazin/biskup-mrzljak-cestitao-dalicu-na-velikim-uspjesima-ali-i-na-zajednistvu-25607/>

I don Andelka Kaćunka govori o poniznosti:

MOJA HIMNA-ČESTITKA 'Vatrenima':

<https://www.facebook.com/donangelo.kacunko/posts/10213134223211917>

https://soundcloud.com/an-elko-ka-unko/himna-vatrenima?utm_source=soundcloud&utm_campaign=share&utm_medium=facebook

<https://blog.vecernji.hr/don-kacunko/cestitka-himna-cro-p3m-hrvatskim-poniznim-ponosnim-pobjednicima-mundijala-10314>

Radi se o zajedničkom uradku hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac iz Brisbanea i don Kaćunka *Hrvatskim Poniznim Ponasnim Pobjednicima Mundijala 2018.*

Napisali su himnu-čestitku vatrenima koji su zadivili cijeli svijet:

<https://www.braniteljski-portal.com/evo-sto-kaze-brazilac-dr-bruno-caramelli-ugledni-svjetski-kardiolog-o-hrvatskoj-nogometnoj-reprezentaciji>

<https://www.express.hr/life/hrvatska-je-najveca-prica-kroz-cijelu-povijest-sp-a-16617>

<https://kamenjar.com/new-york-times-napisao-je-najljepsi-tekst-o-pobjedi-hrvatske/>

Cijela Hrvatska i Predsjednica slave pobjede uz Thompsona. U „Bujici“ je najavljen njegov nastup:

<https://kamenjar.com/ekskluzivno-marko-perkovic-thompson-i-josip-joe-simunic-podrzali-vatrene/>

Ali ništa od toga.

Kada je 2003. rukometna reprezentacija osvojila svjetsko prvenstvo željeli su da im pjeva Thompson. Zabranili su, ali su ga svjetski prvaci ipak 'prošvercali'. I zapjevao je Bojnu Čavoglave. Evo što sam o tome napisao u tekstu: *Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!* Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.:

Prema Vjesniku od 5. veljače, za eksces na dočeku rukometne reprezentacije Hrvatske, kazao je da bi morao provjeriti, ali misli da se „nikad pred tolikim brojem ljudi, ruka nije dizala na ustaški pozdrav... Čak je tri puta Thompson uzviknuo „Za Dom“, a masa mu uglas odgovorila: „Spremni“.

„Pozdrav „Za dom spremni!“, „uči“ nas Slavko Goldstein u Novom listu od 6. veljače, „oproštajni je pozdrav Europi i najkraći put prema povratku u međusobno klanje na Balkanu, sve dok nas i odande ne izbacuje.“

Kakve li tek duševne boli podnose Goldsteini, vjerujući da nas neki mogu izbaciti i s njihova Balkana?

To je isto tvrdio i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu. Je li se išta promijenilo u ovih 15 godina?

Da, kao što sam konstatirao u prethodnom tekstu, ne razumiju ili se samo prave da ne razumiju kako im svi poručuju da moraju biti dio svog naroda, da moraju biti takvi kakav je naš izbornik Zlatko Dalić.

Josip Pečarić

PRILOG

BISKUP MRZLJAK ČESTITAO DALIĆU NA VELIKIM USPJESIMA, ALI I NA ZAJEDNIŠTVU

Varaždinske vijesti | 13.7.2018.

Mons. **Josip Mrzljak, varaždinski biskup**, uputio je izborniku Hrvatske nogometne reprezentacije **Zlatku Daliću** čestitku povodom iznimnog uspjeha i plasmana Hrvatske u finale Svjetskog nogometnog prvenstva u Rusiji.

Evo što je biskup poručio Daliću:

"Poštovani gospodine Daliću! Ovih dana svi u Hrvatskoj, kao i Hrvati izvan Domovine, pratimo sportske uspjehe Vas i naših nogometnih virtuoza. Čestitamo na tim velikim uspjesima, ali još više čestitamo na zajedništvu koje i rezultira tim uspjesima. Posebno Vam zahvaljujem i čestitam na riječi, ali i životnom stavu: poniznost. To nije samo kršćanska krepost, nego i općeljudska –

humana vrednota u kojoj čovjek prepoznaće samoga sebe, te vidi svoje ljudske domete i talente, ali i nesavršenosti.

Ponizan čovjek cijeni i poštuje svaku ljudsku osobu. Upravo ponizni ljudi mogu ostvariti zajedništvo kakvo i Vi ovih dana pokazujete na radost mnogima u našem hrvatskom narodu. To Vaše zajedništvo poticaj je i primjer kako se zajedno mogu ostvariti mnogi dobri planovi, želje, gotovo snovi.

Čestitam cijeloj ekipi u Moskvi! Raduju se mnoga mjesta u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini koja su povezana s igračima, ali i cjelokupnim stožerom. Raduje se Vaše Livno, a radujemo se i mi Varaždinci, žečeći Vam još puno uspjeha na sportskom planu, ali još više u osobnom i obiteljskom životu. Neka vas sve dobri Bog blagoslovi! Srdačan pozdrav!"

<https://www.varazdinske-vijesti.hr/drustvo/biskup-mrzljak-cestitao-dalicu-na-velikim-uspjesima-ali-i-na-zajednistvu-24837>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

**Predstavljanje triju knjiga
akademika J. Pečarića i dr. M. Međimorca**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU
SLOBODANU PRALJKU U VARAŽDINU**

23. travnja 2018.

U utorak, 17. travnja 2018. godine u 19 sati u Dvorani Pastoralnoga centra Varaždinske biskupije u Varaždinu, održano je predstavljanje triju knjiga akademika Josipa Pečarića i dr. Miroslava Međimorca:

General Praljak I,

General Slobodan Praljak II: U obrani hrvatskog naroda

General Slobodan Praljak III: S prijezirom odbacujemo vašu presudu.

Knjige su, u nazočnosti obojice autora supredstavili pjesnik Vicko Goluža i Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, Varaždin.

Druga i treća knjiga nastale su kao nastavak na prvu knjigu *General Praljak* koju su autori Međimorec i Pečarić prvi put predstavili u Zagrebu, u studenom 2017. godine, neposredno prije pravomoćne presude generalu Praljku i ostaloj petorici njegovih suosuđenika u Haagu te dramatičnog događaja generalova prosvjednog samoubojstva.

Na predstavljanju je tada bila pročitana i poruka predsjednice Republike Hrvatske, gđe Kolinde Grabar-Kitarović:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti

hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobođanju, kao i oslobođanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“
U siječnju ove godine izašlo je i prošireno izdanje prve knjige *General Praljak*, koje je sada bilo predstavljeno i u Varaždinu.

Na početku ovoga predstavljanja ugledne goste iz Zagreba pozdravio je u ime organizatora Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, te nazočne upoznao s jednom manje poznatom činjenicom, o svojim osobnim susretima s generalom Slobodanom Praljkom u Varaždinu i u Zagrebu s početka 1990. godine, kada se rađala hrvatska sloboda i kada smo sa Slobodanom Praljkom i braćom Veselicom utemeljili Hrvatsku demokratsku stranku (HDS) i kod nas u Varaždinu i u Čakovcu, na Hrvatskom sjeveru.

Potom je uzeo riječ pjesnik Vicko Goluža:

„Nekoliko riječi o generalu Praljaku!

Kada me u prošli petak nazvao gospodin Pečarić, sjajni i neumorni akademik, da pred ovim časnom skupom kažem nekoliko riječi povodom promocije triju knjiga, koje je zajedno s drugim velikanom, ovdje također nazočnim dr. Miroslavom Međimorcem, napisao o generalu Praljku, doživio sam to kao iznimnu čast i radost, ali i s nekom posebnom brigom opterećen mišlju da sve riječi ovoga svijeta ne mogu prodrijeti u dubinu uzvišenosti Praljkova čina koji je napravio pred očima čitavog svijeta.

Njegove posljednje riječi „Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“ odzvanjat će na sramotu haških sudaca i takozvanog Međunarodnog haškog suda pravde, ali i na vječnu diku i ponos svih pravednika ovoga svijeta. Samo Bog može dokučiti taj besmrtni čin koji se dogodio u haškoj sudnici 29. studenog 2017. godine. Njegov odlazak iz haške sudnice pripada vječnosti, pripada misteriju smisla života u kojem kraljuje naš Otac nebeski. Zato žurim kazati kako mislim da je i živa Kristova Crkva, ovdje na zemlji pozvana da se i teološki jasno očituje o Praljkovu

samoizboru da iz sotonskog suda poleti u zagrljaj Ocu nebeskom kao jedinom utočištu i smislu ljudskog postojanja, prečistoj ljubavi, istini i slobodi u kojima gori sva milina božanska. Bez te miline čitav svijet nepovratno srlja u propast poput Kule Babilonske. Ta lakrdija od suđenja, ta licemjerna, podla i opasna zmija sotonske nepravde i laži. Ta otrovnica bljuje otrov koji razara život ovozemaljski. Danas, poslije sramotne haške presude, i slijepci istinoljubivi vide koliko može biti gadljiva, unaprijed donesena politička presuda koja se izruguje pravdi i pravičnom suđenju. Na žalost, poslije haške presude zorno se vidi i sramotno nečinjenje svake hrvatske vlasti, i sramotno djelo udruženog zločinačkog poduhvata brojnih hrvatskih izdajnika zajedno s KOS-ovim krilom. U svojoj knjizi *Hrvati pod KOS-ovim krilom* briljantna novinarka i haška svjedokinja Višnja Starešina nedvosmisleno i argumentirano govori o sotonskoj mreži svih sudionika u zločinačkom pothvatu haškog suda, s čijom sotonskom presudom Praljak nije htio ni mogao na zemlji ostati. Ovdje prisutni entuzijasti, sjajni autori, sabrali su u svoje tri knjige brojne osvrte stotine domoljuba čiji uradci do neba vapiju za istinom, odbacujući zlokobnu laž i umorstvo pravde i pravednosti. Svojom briljantnom samoobranom svoju nevinost zorno je dokazao i general Praljak. Njegovih 26 knjiga, koje činjenicama gorljivo brane istinu o pravednom, obrambenom Domovinskom ratu hrvatskog naroda i njegove domovine proglašene su šundom na koji je Praljak morao platiti porez državi koju je od velikosrpske agresije branio. U toj strašnoj činjenici kriju se mnogi odgovori i o razlozima današnjeg vapaja domoljubne hrvatske za sanjanom Hrvatskom u čije temelje je ugrađena ljubav piginulih i živih branitelja. Zato se ne može reći da je Slobodan Praljak mrtav. Niti je mrtav niti će ikada umrijeti. Nikada ne će umrijeti nitko tko je pao za slobodu svoje domovine!

Upravo to je kazao i veliki hrvatski rodoljub Zvonko Bušić: „Za one koji su pali za slobodu domovine, nikada nemojmo reći da su mrtvi!“ U čast svim piginulim hrvatskim braniteljima želio bih pročitati jednu svoju kratku pjesmu koja nosi naslov:

Hrvatskim vitezovima

*Ja znam da vječnost je vaša
I svjetlo života što ubija tamu
I da Hrvatska ne bi bila naša
Da ste je kao mnogi ostavili samu.
Ja znam da vatra života
Iz grobova vaših Hrvatsku grijе
I da sloboda svanula ne bi
Da besmrтne žrtve vaše nije.
Ja znam da mrtvi niste
I da umrijeti ne ћete znam
I da nebeske zvijezde vi ste
Bez kojih i Bog bi bio sam.*

Za kraj evo i jedne pjesme posvećene besmrtnom velikanu ljudskoga roda, generalu Slobodanu Praljku:

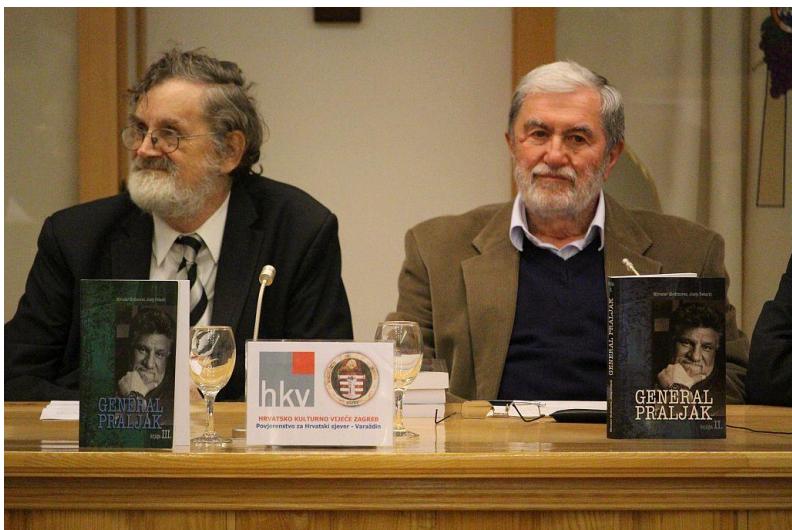
Morao si otić u zagrljaj Bogu

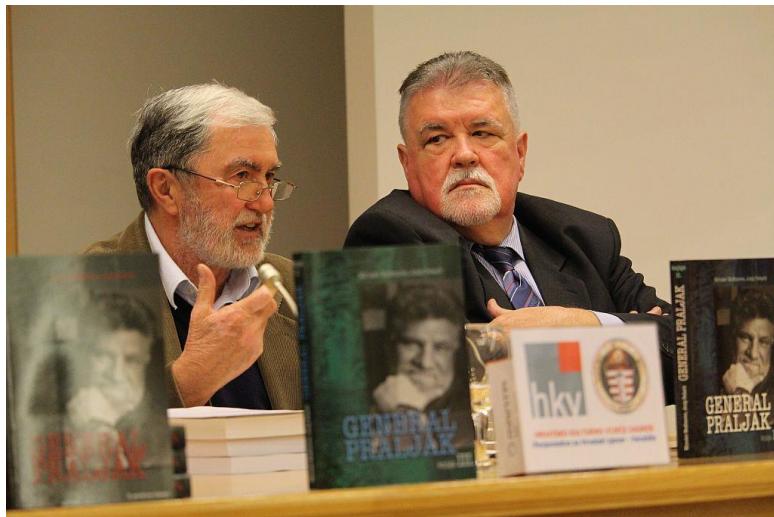
*Zbog zločina haškog otišao ti si
Među zvijezde koje Bogu lete,
Ubojice pravde gledat mogo nisi,
Morao si otić zbog istine svete.
Morao si otić Bogu zbog slobode
Koja iznad svakog blaga blista,
Nisi dao da te mač probode
Suda koji slijedi antikrista.
Odbio si da ti život blati
Zločin što ga počinio nisi,
Morao si sebe za istinu dati
Što pred cijelim svijetom branio si.
Duša ti je napustila tijelo,
U sudnici haškoj ostat mogla nije,
Sa prijezirom vinula se smjelo
Iznad laži što sotona sije.*

*Morao si otić u zagrljaj Bogu
S vjerom živom i obraza čista,
Čineć ono što napravit mogu
Samo oni koji slijede Krista.
Morao si otić u zagrljaj Kristu
Nisi dao da ti lažno sude
Polažući život za istinu čistu
Prezirući laži, istinu i jude.*

Nikada, nikada haški sudci ne će moći oprati svoje ruke od
nepravedne – zločinačke presude!
Hvala!“

Dr. sc. Miroslav MEĐIMOREC, dopredsjednik HKV-a:

„General Slobodan Praljak koji je rekao sucima Haškog tribunala: 'Gospodo suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu!' proglašen je osobom koju je Hrvatska kulturna zaklada-Hrvatsko slovo izabrala za čovjeka-značaja koji će obilježiti ne samo nadolazeću novu godinu 2018. već i dosadašnjih dvadeset i sedam godina opstojnosti hrvatske države i njezinu daleku budućnost. Hrvatski general Slobodan Praljak. Njegov posljednji krik, žrtva i upozorenje, odlučnost i hrabrost imaju izvanvremensku snagu i odzvanjat će Hrvatskom desetljećima, ako ne i stoljećima unaprijed. Moje riječi ne mogu izraziti svu veličinu i dalekosežnost junaštva, dosljednosti i moralnosti njegova čina, pa se utječem riječima grčkih mudraca jer su primjerene od mojih: Sokrat: 'Obični ljudi ne shvaćaju da su oni koji se zaista bave filozofijom zapravo izravno pripremaju za smrt'; Platon: 'Smrt nije najgore što se može dogoditi čovjeku'; Aristotel: 'Na ovom svijetu ništa neće moći učiniti bez hrabrosti. To je najveća moralna vrlina, odmah do časti.'

'Mudar čovjek u vrijeme velikih kriza spremam je dati i svoj život svjestan da pod određenim uvjetima nema svrhe živjeti!'

William Shakespeare će u Hamletovu stožernom monologu točnije i lucidnije od mene izraziti jedinstvenost i dubinu, slojevitost i snagu, zdvojnog i odlučnost duha Slobodana Praljka:

'Biti il' ne biti – to je pitanje

Da li je časnije u duši trpjete

Metke i strelice silovite sudsbine

Il' pograbiti oružje protiv mora jada

Oduprijet im se i pobijedit? – Umrijet –

Usnut

Ništa više.'

A svoju će punoču i inteligenciju, ljudsku jednostavnost i sabranost najbolje opisati on sam u vlastitom kratkom životopisu:

'Rođen sam 2. siječnja 1945. godine u Čapljini, BiH.

Osnovno i srednje obrazovanje (Realna gimnazija): 4 godine – Rama, 6 godina – Široki Brijeg, 2 godine – Mostar.

Sveučilište u Zagrebu – diplomirao sam osam-semestralni studij:

a) Elektrotehnički fakultet – zvanje: dipl. ing. elektrotehnike (slaba struja telekomunikacije);

b) Filozofski fakultet – zvanje: profesor filozofije i sociologije;

c) Akademija za kazalište i film – zvanje: diplomirani redatelj.

Kao student, radio sam u Stockholm u firmi „Akla“ i prao suđe u restoranima, te isto kao student radio sam pet ljeta kao konobar u Njemačkoj, Titisee;

Voditelj laboratorija za elektroniku – Tehnička škola „Nikola Tesla“, Zagreb;

Na Višoj školi predavao sam: „Osnove elektrotehnike“, „Teorijsku elektrotehniku“, „Teoriju automatske regulacije“;

1973. godine postajem „slobodni umjetnik“, živim od honorara;

Režiram u kazalištima u Hrvatskoj, BiH, snimam dva TV filma, seriju za djecu, jedanigrani film i dokumentarne filmove;

U užoj grupi ljudi, sudjelujem u osnivanju HDZ-a /Hrvatska demokratska zajednica/;

Postajem glavni tajnik HDS-a /Hrvatska demokratska stranka/;

U proljeće 1991. napuštam politički angažman;

Kao dragovoljac, odlazim u Sunju (pokraj Siska), a 5. 9. 1991. imenovan sam zapovjednikom obrane Sunje;
26. 11. 1991. dobio sam čin pukovnika HV /Hrvatska vojska/;
10. 3. 1992. promaknut sam u brigadira HV;
14. 3. 1992. napuštam Sunju i postajem pomoćnik ministra obrane RH za IPD /Informativno-psihološka djelatnost/;
3. 4. 1992. dobio sam čin general-bojnika;
Od 11. 4. 1992. do 7. 5. 1992. dragovoljno odlazim u BiH /u Hercegovinu/ i obavljam dužnost zapovjednika Operativne zone Jugoistočna Hercegovina – Čapljina – Mostar – Jablanica – Konjic;
27. 10. 1992. imenovan sam u VONS /Vijeće obrane i nacionalne sigurnosti/ RH;
1. 6. 1993. tražim razriješenje iz HV radi odlaska u BiH;
15. 6. 1993. razriješen sam dužnosti u HV;
24. 7. 1993. imenovan sam zapovjednikom HVO-a /Hrvatsko vijeće obrane/;
9. 11. 1993. predao sam dužnost zapovjednika HVO-a;
Vraćam se u HV;
Kasnije u HV obavljam razne funkcije, pa i funkciju pročelnika vojnog kabineta predsjednika RH dr. Franje Tuđmana;
Kao dragovoljac, sudjelovao sam u „Olují“ na pravcu Hrvatska Kostajnica – Dvor na Uni;
Umirovljen sam, na osobni zahtjev, 1. 12. 1995. godine;
Poslije umirovljenja radio sam kao direktor, zatim kao predsjednik Nadzornog odbora u tvornici „Chromos boje i lakovi“, surađivao sam s tvrtkom „Sigma“ iz Amsterdama (proizvodnja boja za brodove); Početkom travnja 2004. završio sam u pritvoru u Den Haagu, optužen za mnoga zlodjela;
29. 5. 2013., prvostupanjskom presudom, osuđen sam na 20 godina zatvora.

Slobodan Praljak'

Ja dodajem: ... koja mu je 29. studenoga 2017. godine potvrđena pravorijekom Žalbenog suda u Haagu.

Presudu je s prijezirom odbio, jer s njom ne bi mogao živjeti.

Odbacio ju je i radije odabrova vječnost.

I obvezao nas, Hrvate i Hrvatice, da stvorimo državu osnovanu na moralu i istini, pravdi i pravednosti, suosjećanju i ljubavi. Bez tih načela on nije mogao živjeti, bez njih ne će preživjeti ni ova država ni hrvatski narod.

Jer će nam se dogoditi isto što se dogodilo i njemu ako se ne uspravimo, postanemo svoji i opremo se neistini.

Citiram generala Slobodana Praljka:

'A onda su počeli lagati sve više, konstruirati lažne svjedočke i lažne 'ISTINE' i tako su me DOVELI NA SUD KAO ZLOČINCA. Sad mi je dosta, prelazim na prvo lice jednине, oslobođen svakog obzira spram tzv. građanske pristojnosti i TVRDIM DA POSTOJI ARHIMED-PRALJKOV ZAKON KOJI GLASI:

PRALJAK URONJEN U RAT SMANJIT ĆE KOLIČINU ZLA U TOM RATU ZA JEDINICU '1 PRALJAK'. Ta jedinica sastoji se od:

- a) ENERGIJE – SLOBODAN PRALJAK,
- b) DNEVNE KOLIČINE VREMENA U KOJIMA TA ENERGIJA DJELUJE – 20 h U PROSJEKU DNEVNO – SLOBODAN PRALJAK,
- c) STRASTI – ILI BRZINE SAGORIJEVANJA TE ENERGIJE – SLOBODAN PRALJAK,
- d) HRABROSTI – SLOBODAN PRALJAK,
- e) ZNANJA – SLOBODAN PRALJAK,
- f) IQ – SLOBODAN PRALJAK.

U pojedinim pobrojanim elementima neki ljudi mogu imati bolje osobine od mene, npr. znanje i inteligenciju – ali nema ih puno i razlike ne mogu biti znatne, ALI, NE PRIZNAJEM DA JE NETKO U TO VRIJEME IMAO OSOBINE KOJE BI ZBROJENE DALE VIŠE OD „1 PRALJKA“ – JEDINICE DEFINIRANE ARHIMED-PRALJKOVIM ZAKONOM.

Za učiniti više u tim vremenima i na tom položaju, trebalo je imati attribute Boga.'

Ja ponovno prizivam Shakespeareova Hamleta:

'- O Bože, ostanu li stvari nepoznate,

Kakvo ё ime ostaviti za sobom, Horacije?

Ako si mene ikad nosio u srcu,

Odreci se za kratko vrijeme rajske sreće

I na tom grubom svijetu bolno uzdiši

I pričaj moju povijest.

- O, ja umirem, Horacije;

Već moćni otrov svladava moj duh.

Ne poričem da izbor ћe za kralja pasti na

Fortinbrasa. Na umoru za njega glasam;

To mu reci, i pričaj mu o djelima

Što mene su potakla – Ostalo je šutnja.'"

Akademik Josip Pečarić:

„Dopustite mi na početku da vam zahvalim što ste došli na današnje predstavljanje ove trilogije o velikom hrvatskom generalu

Slobodanu Praljku. Posebna zahvalnost ide organizatorima i gosp. Ivanu Jaklinu koji je danas i predstavio ove knjige zajedno s hrvatskim pjesnikom Vickom Golužom. U drugoj knjizi se u jednom poglavlju mogu naći pjesme o generalu, a i ono što su pisali članovi HKV-a. U drugoj knjizi je poslije uvodnih tekstova dano i poglavlje 'Crkva u Hrvata i general Praljak'. Zato je nama veliko zadovoljstvo i čast da danas možemo pozdraviti mons. Josipa Mrzljaka, biskupa varaždinskog. Biskup Mrzljak je na predstavljanje došao izravno iz Siska gdje je održana trideset i osma sjednica biskupa zagrebačke crkvene pokrajine.

Ova predstavljanja su svojevrsne tribine o našem generalu i održavaju se u vrijeme kada se u Hrvatskoj zakonski uvodi nova ideologija kroz ratifikaciju Istanbulske konvencije.

To se i dogodilo dan nakon velikog prosvjednog skupa u Splitu gdje je dr. sc. Sanja Bilač svoj govor završila pročitavši sljedeću poruku: 'Draga Sanja, dragi prijatelji, Hrvatice i Hrvati, Spličanke i Splićani, ponosni hrvatski narode! S dušom i srcem smo s vama! Iz hrvatske Petrinje, s tribine svjedočenja plamenu potpore svima nama hrvatskog generala Slobodana Praljka. Bog vas blagoslovio, ponosni smo na vas!'

Vaši: Viktorija Kaleb, akademik Pečarić, dr. Međimorec, Nenad Piskač i Marko Ljubić.'

Hrvatski narod je i na Rivi pokazao koliko Hrvatska voli svog velikog generala. A istog dana ujutro imali smo Skupštinu u HAZU-u. U izvješću predsjednika u kome su navedena razna djelovanja akademika u proteklom razdoblju pa i njihove knjige, jedino se nije našla obavijest o tiskanju ove tri knjige o generalu Praljku. A kad piše o toj ideološkoj agresiji Nenad Piskač svoj tekst završava s našim generalom, za razliku od HAZU-a gdje jedino za knjige o generalu nije bilo mjesta:

'General Slobodan Praljak prije četiri mjeseca dao je u tuđini život za istinu i pravdu, a ovima je teško, ovdje, doma, reći 'ne' rodnoj ideologiji. Dakle, ima i takvih neugodnih, ali i još gorih primjera. Viteza mu čuvara svetoga jeruzalemskoga groba, ako lažem. Sluđeno je sve što se sludit, zavesti, kupiti, preplašiti, uhljebiti dalo' ('Drugi Domovinski rat protiv agresije nove ideologije').

Time ne opravdavam sve nas ostale. Don Andelko Kaćunko me upozorio i na činjenicu da nas čin sebedarja generala Praljka treba podsjetiti i na preispitivanje samih sebe, tj. što činimo sami sebi. Zapitajmo se znamo li koja je korist za hrvatski narod to što svaki dan abortusima Hrvati čine 'protestno samoubojstvo' totalno drukčije od Praljkova! Jer od uspostave hrvatske države u RH je 'obavljeno' milijun pobačaja... (brojkom: 1.000.000)!

Ali vratimo se novoj ideologiji koju žele nametnuti i silom ako je zatrebaju. Piskač piše:

'Nova ideologija nije izraz volje hrvatskoga naroda. Nametnuti rat za rodnu ideologiju u Hrvatsku dolazi izvana i odozgo. Bez pomoći pete kolone rat za rodnu ideologiju i rodnu državu osuđen je na poraz, budući da se bez nje ne može ni pokrenuti, kamoli pobijediti. Zbog toga je peta kolona skoro dva desetljeća pripremala agresiju gradeći pozicije i zapovjedna mjesta po dubini i širini države i društva. Zauzeta su i obnovljena strateški važna zapovjedna mjesta – na njima su jučer 'komandovali' komesari očevi, danas njihovi sineki. Zauzete su ustanove, mediji, banke i stranke. Zauzeto je sve osim stijene koju ni vrata paklena ne će razvaliti.'

A veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić:

'Nije li to sramota da u državi u kojoj se 90 % stanovnika izjašnjava kršćanima, od kojih 86 % katolicima, ukupno 95 % vjernicima, vlastodršci mogu sijati strah i trepet i pokoriti sve misleće da prestanu misliti, sve koji imaju poziciju da govore, da prestanu govoriti, sve koji imaju znanstveni, kulturni, umjetnički autoritet da uzmaknu i – šute! Ali, recite braćo i sestre, upitao bi nas sveti Petar, zajedno s apostolom Ivanom: 'Trebamo li se mi više pokoravati Bogu ili ljudima?' Očito, stranački ljudi, koji ovise o volji svoga vođe moraju se više pokoravati ljudima, tj. svome vođi, jer ako padnu u njegovu nemilost, ode im služba, završit će na ulici... Ali ima li još ljudi, koji nisu ovisni o velikom vođi, koji slobodno misle i govore, koji se ne daju zastrašiti niti zavesti, koji misle svojom glavom i zbole slobodno?' (Biskup Košić: Pitam ja vas otvoreno: Što je nama svetinja – Istanbulska ili Sinajska konvencija?).

Tako je biskup govorio prije ratifikacije. I doista pokazalo se da volju velikog vođe slijede oni koji su na izborima dobili smiješani broj preferencijalnih glasova.

A oni koji imaju svoje ja i koji su glasovali protiv dobili su puno preferencijalnih glasova. Npr. to su: Božo Petrov (19.426); Davor Ivo Stier (12.845); Miro Kovač (12.751); Zlatko Hasanbegović (11.898); Miro Bulj (11.011); Bruna Esih (10.471); Milan Bandić (9642); Milijan Brkić (9632), Miroslav Tuđman (9364), Stevo Culej (9262); Ivan Šipić (5607); Željko Glasnović (5211).

Još prije dolaska Sanadera na vlast definirao sam ponašanje hrvatskih političara:

'Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!'

Tada Račan nije smio uhititi generala Gotovinu, pa su gazde dovele na vlast HDZ-ovca Sanadera. I danas su opet dovele HDZ-ovca Plenkovića da odradi i ovaj prljavi posao.

A vidjeli smo u Saboru kako se ti o kojima govori biskup stide sami sebe. Iako su zajednički ratificirali IK pljeskala je samo lijeva strana Sabora. Pljeskala je samo ona strana koja nikada nije ni bila za hrvatsku državu i slobodu hrvatskog naroda. Zapravo su se rugali ovim navodno državotvornim Hrvatima koji su pokazali da im je fotelja koju osigurava njihov veliki vođa važnija od časti, morala, njihova naroda i države. Prof. dr. Zdravko Tomac to komentira:

'Ako Plenkovića nije srušila splitska Riva, srušit će ga aplauz SDP-ovaca u Saboru!' (<https://kamenjar.com/prof-tomac-riva-rusi-plenkovica-aplauz-sdp-a-jos-i-vise/>).

A Tihomir Dujmović poziva Stiera da spasi HDZ od Plenkovića.

A za Željka Sakića je dan izglasavanja IK dan kad je umro HDZ. On navodi Stierove riječi:

'Samo slobodan čovjek može uzdignute glave u oči pogledati svoj narod.'

A čin samožrtvovanja, čin sebedarja generala Praljka pratit će sve hrvatske političare jer će odnos prema našem generalu biti jednostavni pokazatelj našim ljudima o njima. Plenković je zato odmah i krenuo s politikom zatiranja svakog spomena tog čina generala Praljka – čina kojim je on za prokazivanje sramotne uloge tog 'suda' učinio daleko više od svih hrvatskih političara zajedno.

Zapravo su u svom nadmetanju tko će biti bolji sluga sve radili protiv hrvatske države. Pa sjetimo se samo da je Mesić zbog lažnog svjedočenja dva puta nagrađen mjestom predsjednika države.

General Praljak je porazio, kao što znamo i taj sud i one koji su mu služili. Kao da sam to i njavio još 31. siječnja 2002. na predstavljanju svoje knjige *Sramotni sud u Haagu*, Zagreb, 2001. (a prvi predgovor 'Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu' napisao joj je Slobodan Praljak):

'Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljudi osuduje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.'

Iste godine su u samom Sudu potvrdili istinitost mojih riječi. O tome je nedavno svjedočila njegova odvjetnica Nika Pinter. Evo djela intervjua koji to pokazuje, a koji moramo stalno ponavljati jer samo taj primjer pokazuje veličinu našeg generala:

'Koliko mu je bilo opasno svjedočiti za Mladena Naletilića Tutu? Djelovalo je kao da ga tužitelj, Kenneth Scott, iz pozicije svjedoka u predmetu Naletilić uvlači u poziciju optuženik u predmetu Prlić...

- Nije to Scott mogao učiniti, on nije bio dorastao Praljku (ponavljam: on nije bio dorastao Praljku). Činjenica je da se upravo zato što je Praljak bio suveren u predmetu Naletilić, jako zamjerio Scottu. Uvjereni sam da je Scott imao Praljka kao svoj projekt (rekao bih da je Praljak bio projekt cijelog Suda u Haagu, J. P.).

U jednom je trenutku sutkinja Maureen Harding Clark rekla Scottu: 'Kolega Scott, kako ste dugo odvjetnik, imate veliko iskustvo. No, morate znati da se u svojoj karijeri možete sresti s osobom koja je jača od vas.' To je bio Praljak.

Kada je to bilo?

- Tijekom unakrsnog ispitivanja u slučaju Naletilić. Scott tada nije uspio od Praljka dobiti ništa što bi mu koristilo i mislim da je odatle proizlazila ta Scottova fiksacija na Praljka. Kasnije se to pokazalo i u suđenju Praljku. Scott je bacao naočale, izlazio iz sudnice. Jednom je prilikom, usred rasprave, izšao iz sudnice i u predmetu nije bilo tužitelja! Svi smo samo gledali što se događa, ostavio je praznu tužilačku klupu. Sasvim nedolično ponašanje i da je to napravio bilo

tko od branitelja, bio bi kažnjen. Možda sam subjektivna, ali to se događalo. Mislim da je početak Praljkove optužnice bilo to svjedočenje 2002. godine' ('Mislim da optužnicu nije pročitao. Evo zašto...').

A Milan Ivkošić konstatira:

'Koliko god moćnicima EU omogućuje da država u Hrvatskoj bude servis njihovih profitera, koliko god im pokazivao svoje slaganstvo zamjeranjem Rusima, koliko god im se ulizivao ratifikacijom Istanbulske konvencije, koliko god ga Juncker štipao za stražnjicu – Plenkovića u Europskoj uniji malo tko, ili gotovo nitko, ne želi za partnera' ('Bi li Josipović, Glavašević i Beljak danas ponovili i Titove zločine?').

Jer sluge koriste, ali ih nitko ne cijeni, zar ne?"

Na kraju predstavljanja knjiga o generalu Slobodanu Praljku, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, gosp. Ivan Jaklin, uručio je nazočnom varaždinskom biskupu preuzv. gosp. Josipu Mrzljaku

Zahvalnicu Hrvatskog kulturnog vijeća, koju mu je dodijelilo Predsjedništvo HKV-a kao mali znak zahvale za sada već osmogodišnju suradnju HKV-a s Varaždinskom biskupijom i preuzv. biskupom osobno, zbog mogućnosti da su nam uvek dostupni multimedijalni prostori Varaždinske biskupije za sve naše aktivnosti, moram napomenuti, bez ikakve naknade.

Biskup Mrzljak zahvalio je potom na dodijeljenom priznanju, te izrazio spremnost da nas podupire i nadalje u promicanju istine u ova vremena velikih izazova.

Povjerenstvo HKV-a za Hrvatski sjever od 2010. godine organizira mnoge susrete, predavanja, promocije knjiga i filmova u Varaždinu, Čakovcu, Ivancu, Novom Marofu, Varaždinskim Toplicama i drugim manjim mjestima naših najsjevernijih županija. Osim Varaždinske biskupije koja nam pruža najveću podršku u našem radu, možemo izraziti zadovoljstvo što surađujemo s hrvatskim braniteljima s našega dijela domovine.

Tekst: Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever Varaždin
Fotografije: Damir Borovčak, član HKV-a iz Zagreba

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020

UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE

Čovjek od struke, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je u Mostaru 05. 12. 2014. na predstavljanju mojih knjiga govorio o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske (Glas Brotinja, 05. 12. 2014.). To su Franjo Tuđman, Dario Kordić Marko Perković-Thompson, i biskup Vlado Košić. Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predstavlja Crkvu u Hrvata, a oni koji napadaju Katoličku crkvu uzimaju za primjer najčešće za primjer upravo biskupa Košića,

U takvim okolnostima je bilo i prirodno da odgovarajući na napade na Crkvu u Hrvata najčešće pišem o biskupu Košiću. Uostalom i sam hrvatski narod ga je doživio na isti način i kao odgovor na njegovo djelovanje i na te napade stalno mu iskazuje svoju poštovanje.

A znamo da biskup Košić ne voli kada ga se izdvaja od drugih biskupa. A to zapravo nije nikakvo "izdvajanje" već se preko njega – zbog navedenih razloga – iskazuje i poštovanje prema Crkvi u Hrvata. Nije on jedini od hrvatskih biskupa potpisivao otvorena pisma koje sam često slao na razne adrese. Znali su ih potpisati i nadbiskupi Jurić, Srakić, Barišić i današnji Predsjednik HBK Želimir Puljić, biskupi Bogović, Ivas, Mrzljak, Pozaić...

I oni su napadani, - pisao sam i o tim napadima - ali činjenica je da je najviše napadan biskup Košić. Profesor Tokić, kome je to struka, nije mogao ne uočiti u mojim knjigama tu činjenicu i otud naslov ove knjige.

Zapravo sam već i napisao knjige i o Predsjedniku Tuđmanu, i o Kordiću, i o Praljku i o Thompsonu, pa je prirodno ostao dug i prema ovom – kako ga je Tokić definirao – četvrtom stupu moje Hrvatske. A to se dogada i u pravom trenutku bez obzira što to našem biskupu nije drago. Dapače!

Kako to?

Mnoga sveštena lica znajući koliki je utjecaj Crkve u Hrvata na naš narod znali su – valjda se iz daljine bolje vidi – kolike su vrijednosti hrvatskog naroda.

Tako je naš Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE!

A bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnem hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.)

Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Andelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na vojnem hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plaćnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Andelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...“ Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...“ ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!“ itd. To je ponovio nekoliko puta. To će zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznae tako dobro kao što ga

poznaju drugi. Kad je o Lurdru riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: "Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi."

Sve te pohvale našem narodu doživljavali smo kao kritiku onih koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na RH. Agresiju o kojoj je govorio i stalni sud u Haagu navodeći i napravljene genocidne radnje agresora. A poglavatar Katoličke crkve Patrijarha koji je poticao tu fašističku agresiju naziva "velikim čovjekom" i poziva da mu pomogne u odluci tko je svetac a tko ne u Katoličkoj crkvi. Traži pomoć od onih koji sami za sebe kažu da im je "laž najviše pomogla u povijesti".

Nikome od nas nije padalo na pamet da se tako nešto možemo doživjeti od samog vrha Katoličke crkve jer to što je naša crkva učinila nije ništa drugo nego podrška toj fašističkoj agresiji na nas. Pri tome se ne poštuju ni prethodne pape, institucije Katoličke crkve ni hrvatski biskupi.

Reagirali su i nadbiskup Želimir Puljić i biskup u miru Mile Bogović (vidjeti najnoviji broj Hrvatskog tjednika). Podsetili su me na žestoko reagiranje hrvatskih biskupa tijekom Svetojeronimske afere, kada je u ime svih predstavku Papi napisao nadbiskup Stadler 30. ožujka 1902., a potom je izgovorio u audijenciji pred papom optužujući ga da je podlegao političkim pritiscima. Tada je Stadler bio prisiljen povući svoje istinite tvrdnje, a dalekovidnost njegova pisma pokazala se sedamdesetak godina kasnije,

Mnogi ugledni hrvatski kolumnisti tvrde tako nešto i danas pa će ovdje navesti naslove samo njih četvorice:

ZVONIMIR HODAK: Papa Franjo je pod direktnim utjecajem velikosrpske propagande i Srpske pravoslavne crkve

<https://kamenjar.com/hodak-papa-franjo-je-pod-direktnim-utjecajem-velikosrpske-propagande-i-srpske-pravoslavne-crkve/>

HRVOJE HITREC: Vratite nam Benedikta

<https://kamenjar.com/hitrec-vratite-nam-benedikta/>

IVICA ŠOLA: Papa žrtvuje Stepinca za put u Beograd

<https://kamenjar.com/ivica-sola-papa-zrtvuje-stepinca-za-put-u-beograd/>

MARKO LJUBIĆ. Analiza konteksta i posljedica: Je li idući korak pape Franje odlazak u Jasenovac?

<https://fenix-magazin.de/analiza-konteksta-i-posljedica-je-li-iduci-korak-pape-franje-odlazak-u-jasenovac/>

Hrvatski biskupi su dakle opet pokazali da su pravi predstavnici NARODA NADE. Svima je jasno koliko je Papina pohvala fašističkim agresorima dobrodošla svima koji napadaju Crkvu u Hrvata. Koliko odgovara svima kojima smeta i četvrti stup moje Hrvatske.

Zato mi je izuzetno drago što se ova knjiga pojavila upravo sada, unatoč tomu što to nije drago biskupu Košiću, jer se pojavila u vrijeme kada su mnogi u Hrvatskoj razočarani u takvo djelovanje Katoličke crkve.

A mi samo pokazujemo zahvalnost svima u Katoličkoj crkvi koji su izloženi napadima onih koji su protivnici hrvatske države i hrvatskog naroda, a kao što sam već konstatirao tu je na prvom mjestu i biskup koji simbolizira napadnutu Crkvu u Hrvata.

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-uz-otkazano-predstavljanje-knjige-cetiri-osobe-koje-su-najvise-napadali-neprijatelji-hrvatske-najzasluznije-su-za-stvaranje-drzave-tudman-kordic-thompson-i-biskup-kosic>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/16309-otkazano-je-predstavljanje-knjige-akademika-josipa-pecarica>

IGOR VUKIĆ, ZAGREB, 2021.

**IGOR VUKIĆ: MATEMATIČKI MODEL
DOKAZUJE DA JE JASENOVAČKI POPIS
ŽRTAVA LAŽAN**

Objavljeno: 12. ožujka 2021.

**MATEMATIČKI MODEL DOKAZUJE DA JE JASENOVAČKI
POPIS ŽRTAVA LAŽAN**

Dvojica vrhunskih matematičara i informatičara sa Zagrebačkog sveučilišta stvorili su matematički model kojim su dokazali da je popis navodnih žrtava jasenovačkog logora nevjerodostojan i, po svemu sudeći, namjerno krivotvoren. Znanstveni članak u kojem opisuju svoj statističko-matematički sustav

Objavili su u časopisu IEEE Access. Članak je prošao recenziju drugih znanstvenika i oni su potvrdili njegovu matematičko-analitičku vrijednost.

Elezović i Banić svojim su modelom analizirali popise zatočenika i žrtava u različitim logorima za vrijeme Drugog svjetskog rata. Koristili su, među ostalim, stotine popisa zatočenika koji se mogu pronaći na internetskim stranicama United States Holocaust Memorial Museuma (USHMM).

Primjenom svog modela utvrdili su, primjerice, da se godine rođenja zatočenika u logorima Dachau ili Buchenwald vrlo slično podudaraju s godinama rođenja ljudi u općoj populaciji. Identičnu stvar utvrdili su i kod drugih popisa zatočenika – broj zatočenika po pojedinim godinama rođenja prirodno se slagao u grafičke prikaze (tzv. histograme) koje je generirao njihov matematički model.

Zatim su taj model primijenili na službeni hrvatski popis žrtava koji vodi javna ustanova Spomen područje u Jasenovcu (JUSP Jasenovac), a na kojem se nalazi 83.810 osoba.

Na iznenađenje autora, popis zatočenika i navodnih žrtava logora JUSP Jasenovac, snažno je odudarao od drugih popisa.

Autori su utvrdili da jasenovački popis pokazuje niz neprirodnih odstupanja. Primjerice, na popisu je više od 2000 ljudi rođenih 1900. godine, dok je svega 800 rođenih 1899. i oko 1000 rođenih 1901.

Takav neprirodni rezultat ustanovili su kod svake „okrugle“ godine, koja završava nulom – 1870., 1880., 1890., 1910., 1920., itd. Broj navodnih žrtava rođenih tih godina izrazito je odstupao od rođenih drugih godina.

Autori su ustanovili da je potpuno nemoguće da bi u stvarnoj situaciji broj žrtava rođenih tih godina tako drastično odsakao od broja navodnih žrtava rođenih u ostalim godinama.

Ni ostale godine rođenja nisu se podudarale s očekivanim prirodnim godinama rođenja eventualnih žrtava. Život, priroda, zakoni vjerojatnosti i drugi matematički elementi ne bi mogli ni na koji način stvoriti takav ekscentrični poredak godina rođenja kao što je kod navodnih jasenovačkih žrtava.

Stoga su Elezović i Banić zaključili da službeni jasenovački popis toliko kompromitiran da ne postoji nikakva vjerojatnost da bi bio istinit.

Elezović i Banić dodatno su analizirali jasenovački popis i usporedili ga s podacima u mrežama podataka do kojih je moguće doći javnim internetskim putem.

Pronašli su da je 8563 upisa (dakle, imena navodnih žrtava) potpuno krivo upisano. Riječ je o ljudima koji su preživjeli rat ili su stradali na drugim mjestima, a ne u Jasenovcu ili Staroj Gradiški. Da bude jasno - na popisu jasenovačkih žrtava ne smije biti čovjek za kojeg je nedvojbeno utvrđeno da je umro 1973. u Zagrebu ili 1964. u Izraelu! A takvih je na popisu na tisuće.

Zatim su utvrdili da je na službenom popisu JUSP Jasenovca čak 65.725 dvojbenih upisa. Riječ je o upisima bez vitalnih identifikacijskih podataka te s podacima koje su sami autori popisa ocijenili nepouzdanima. Bez dodatnih provjera i potvrde vjerodostojnosti, takve osobe ne bi se smjele stavljati ni na kakav popis.

Sve u svemu, potpuno netočno ili pod velikom sumnjom upisano je 74.288 ljudi, od 83.810 osoba, koliko se nalazi na službenom hrvatskom popisu koji vodi JUSP Jasenovac. Riječ je o ogromnih 89 posto!

Treba napomenuti da je najveći broj upisa na tom popisu prepisan iz popisa žrtava rata koji je 1964. proveo Statistički zavod Jugoslavije.

Rezultati su na vrlo netransparentan i javnosti nepoznat način, stigli do hrvatskog muzeja početkom 2000-ih. No ipak su u dobrom dijelu javnosti prihvaćeni kao pouzdani. Elezović i Banić sada snažno dokazuju kako se taj popis ne smije ni iz daleka smatrati pouzdanim i realnim. Ako su mnogi ljudi s tog popisa i stradali u Drugom svjetskom ratu, oni se ne bi trebali pripisivati Jasenovcu, jer je vrlo vjerojatno da su stradali na drugim mjestima.

Analitički model Elezovića i Banića još jedanput pokazuje koliko je bitno provesti dodatna sveobuhvatna istraživanja jasenovačkog logora. Njihova metoda nadopunjava istraživanja Romana Leljaka, Iгора Vukića, Stipe Pilića i drugih povjesničara i istraživača koji su u arhivima pronašli dokumente iz kojih je jasno da broj žrtava jasenovačkog logora ne može ni iz daleka biti tako velik kako je sugerirao službeni jasenovački popis. A o brojevima iz jugoslavenske i srpske propagande (stotine tisuća, 700 000, preko milijun...) da se i ne govori.

Matematički model Elezovića i Banića je egzaktan, lako provjerljiv i vrlo uvjerljiv. Svatko ga može pregledati na [adresi](#). Do članka se može doći i preko [adrese](#).

Model jasno sugerira da je jasenovački popis nastao u propagandno-obavještajnom sustavu jugoslavenskog režima, koji je svim sredstvima nastojao preuveličavanjem broja navodnih ratnih žrtava jačati svoj legitimitet i ujedno ishoditi što veću ratnu odštetu u međunarodnim odnosima.

Ne bi bilo nikakvo iznenadenje da se dalnjim istraživanjem pokaže da su na jasenovački popis namjerno upisivani ljudi koji su stradali u Drugom svjetskom ratu, ali na drugim mjestima (diljem bivšeg jugoslavenskog područja, pa i u Njemačkoj – u logorima i na radu – kao i u Norveškoj, Grčkoj, Francuskoj, itd.). Već je utvrđeno da se na popisu nalaze i tzv. klonovi – upisi navodnih žrtava načinjenih uz korištenje podataka drugih osoba: uz malu promjenu godine rođenja, imena roditelja i slično. Promjenom jednog ili više osobnih podatka nastajale su nove „žrtve“.

Službeni popis hrvatske ustanove JUSP Jasenovac i bez toga se ne može smatrati vjerodostojnim popisom. Originalni popisi zatočenika pokazuju da je u 1941. u Jasenovcu bilo oko 2000

zatočenika. Dokumenti pokazuju da su mnogi od njih bili živi i kasnije. No jasenovački službeni popis tvrdi da je 1941. godine ubijeno 10.400 osoba! Već i takvi podaci ozbiljnim i racionalnim ljudima moraju biti bitan poticaj za podupiranje i organiziranje temeljnih istraživanja koje bi rasvijetlile kontroverze koje prate logor u Jasenovcu. Prije no što se provedu takva istraživanja, tema logora u Jasenovcu ne bi se nigdje smjela koristiti u političkim obračunima.

Bilješka o autorima

Dr. Neven Elezović rođen je 1955. godine. Doktorirao je 1985. godine. Radni vijek proveo je na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu, gdje je stigao do statusa redovnog profesora. Objavio je više od 60 znanstvenih radova u međunarodnim časopisima iz područja matematičke analize te više od 50 knjiga, sveučilišnih matematičkih i drugih udžbenika te udžbenika za gimnazije i strukovne škole.

Dr. Nikola Banić rođen je 1989. godine. Stekao je zvanje magistra inženjera računarstva na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu (2013.) kao jedan od najboljih studenata. Na tom fakultetu je i doktorirao 2016. godine. Profesionalno se bavi obradom i analizom slika, računalnim videom te znanosti o podacima.

Igor Vukić

Hrvatski tjednik

<http://dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/25379-matematicki-model-dokazuje-da-je-jasenovacki-popis-zrtava-lazan>
Tekst je objavljen i u: DOMOVINA, CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 17. March 2021 Vol. 9, No. 427.

MATHEMATICAL MODEL PROVES THAT THE JASENOVAC VICTIMS' LIST IS FALSE

Two top mathematicians and computer scientists from the University of Zagreb created a mathematical model that proved that the list of alleged victims of the Jasenovac camp is unreliable and, by all accounts, deliberately falsified. An academic article

describing their statistical-mathematical system was published in the journal IEEE Access. The article was reviewed by other researchers and they confirmed its mathematical-analytical value.

Elezović and Banić used their model to analyze the lists of detainees and victims in various camps during the Second World War. They used, among other things, hundreds of lists of detainees that can be found on the United States Holocaust Memorial Museum (USHMM) website.

Applying their model, they found, for example, that the years of birth of detainees in the Dachau or Buchenwald camps coincided very similarly with the years of birth of people in the general population. The same occurrence was also found in other lists of detainees - the number of detainees by individual years of birth naturally matched the graphical representations (so-called histograms) generated by their mathematical model.

They then applied this model on the official Croatian list of victims kept by the Jasenovac Memorial site (JUSP Jasenovac), which includes 83,810 people.

To the authors' surprise, the list of detainees and alleged victims of the Jasenovac camp differed significantly from the other lists.

The authors found that the Jasenovac list shows a number of unnatural deviations. For example, there are more than 2,000 people born in the year 1900 on the list, while only 800 were born in 1899 and about 1,000 were born in 1901. Such an unnatural result was established for each "round" year ending with a zero - 1870, 1880, 1890, 1910, 1920, etc. The number of alleged victims born in those years differed markedly from those born in other years.

The authors found that it was completely impossible for the number of victims born in those years to deviate so drastically from the number of alleged victims born in other years in a real situation.

The other years of birth did not coincide with the expected natural years of birth of the possible victims either. Life, nature, laws of probability and other mathematical elements could in no way create such an eccentric order of years of birth as in the case of the alleged Jasenovac victims.

Therefore, Elezović and Banić concluded that the official Jasenovac list was so compromised that there is no probability that it would be true.

Elezović and Banić further analyzed the Jasenovac list and compared it with data in data networks that can be accessed via the public Internet.

They found that 8563 entries (therefore, the names of the alleged victims) were completely incorrectly entered. In question are individuals who survived the war or died in places other than Jasenovac or Stara Gradiška. To be clear - the list of Jasenovac victims must not include a person who was unequivocally determined to have died in 1973 in Zagreb or in 1964 in Israel! And there are thousands of such cases on the list.

Subsequently, they determined that there were as many as 65,725 questionable entries on the official list of the Jasenovac Memorial Site.

In question are entries without vital identification data and with data that the authors of the list themselves assessed as unreliable. Without additional checks and confirmation of credibility, such persons should not be placed on any list.

Overall, 74,288 people out of 83,810 were entered completely incorrectly or under significant suspicion on the official Croatian list maintained by the Jasenovac Memorial Site. That is an unbelievable 89 percent!

It should be noted that the largest number of entries on that list was copied from the 1964 list of war victims conducted by the Statistical Bureau of Yugoslavia. The results reached the Croatian museum in the early 2000s in a manner that was quite non-transparent and unknown to the public. Yet they are accepted as reliable by a good part of the public. Elezović and Banić strongly proved that the list must not be considered reliable and realistic. Even if many people from that list died during the Second World War, they should not be attributed to Jasenovac, because it is highly probable that they died in other places.

The analytical model of Elezović and Banić once again shows how important it is to conduct additional comprehensive research on the

Jasenovac camp. Their method complements the research of Roman Leljak, Igor Vukić, Stipe Pilić and other historians and researchers who found documents in the archives from which it is clear that the number of victims of the Jasenovac camp could not be as large as the official Jasenovac list suggests. Not to mention the figures from Yugoslav and Serbian propaganda (hundreds of thousands, 700,000, over a million...).

The mathematical model of Elezović and Banić is exact, easily verifiable and very convincing. Anyone can view it at adress. The article can also be accessed via the address.

The model clearly suggests that the Jasenovac list originated in the propaganda and intelligence system of the Yugoslav regime, which by all means sought to enhance its legitimacy by exaggerating the number of alleged war victims and, at the same time, to obtain greater war reparations in international relations.

It would come as no surprise if further research shows that people who died in the Second World War were deliberately entered on the Jasenovac list, even though they died in other places (throughout the former Yugoslavia, in Germany - in camps and while working - as well as in Norway, Greece, France, etc.). It has already been determined that the list also includes so-called clones - entries of alleged victims made by using the data of other persons: with a minor changes to year of birth, parents' names etc. By changing one or more pieces of personal data, new "victims" were created.

The official list of the Croatian institution Jasenovac Memorial Site cannot be considered a credible list even without this. The original lists of detainees show that, in 1941, there were about 2,000 detainees in Jasenovac. Documents show that many of them were alive at a later point. However, the official list in Jasenovac claims that 10,400 people were killed in 1941! Even such data must be an important incentive for serious and rational individuals to support and organize comprehensive research that would shed light on the controversies that surround the Jasenovac camp. Before such research is conducted, the topic of the Jasenovac camp should not be used anywhere for the political settling of accounts.

Note on authors

Dr. Neven Elezović was born in 1955. He received his doctorate in 1985. He spent his working life at the Faculty of Electrical Engineering and Computing, University of Zagreb, where he reached the status of full professor. He has published more than 60 academic papers in international journals in the field of mathematical analysis and more than 50 books, university mathematics and other textbooks, as well as textbooks for general secondary schools and vocational schools.

Dr. Nikola Banić was born in 1989. He obtained a master's degree in computer engineering at the Faculty of Electrical Engineering and Computing, University of Zagreb (2013) as one of the best students. He received his doctorate from same faculty in 2016. He is professionally dedicated to image processing and analysis, computer video and data science.

**EIN MATHEMATISCHER ALGORITHMUS ENTDECKT
GEFÄLSCHTE NAMENSLISTEN IM
OPFERVERZEICHNIS DES GEFANGENENLAGERS (UND
HEUTIGER GEDENKSTÄTTE) JASENOVAC (JUSUP
JASENOVAC)**

Zwei renommierte Mathematiker der Universität Zagreb erarbeiteten kürzlich ein zuverlässiges mathematisches Modell, mithilfe dessen sie die Namenslisten der Opfer, die dem Gefangenentalager Jasenovac (KZ Jasenovac) zugeschrieben werden, auf ihren Wahrheitsgehalt hin überprüfen konnten. Denn aufgrund des von ihnen entwickelten Algorithmus‘ konnten sie sicher nachweisen, dass das Opferverzeichnis in seiner Aufzählung mehrheitlich gefälschte Namen führt und somit nicht glaubwürdig ist. Bei den beiden Wissenschaftlern handelt es sich um Prof. Dr. Neven Elezović und seinen Mitarbeiter Dr.sc. Nikola Banić. Ihre wissenschaftliche Ausarbeitung veröffentlichten sie im Februar dieses Jahrs in der amerikanischen Zeitschrift „IEEE-Access“, einem renommierten Science-Fachblatt.

Die beiden Wissenschaftler analysierten mithilfe des Algorithmus‘ die Namen der Gefangenen auf den Listen sowie auch die der Opfer

verschiedener anderer Lager des Zweiten Weltkrieges. Unter anderem werteten sie zu Vergleichszwecken auch das Namensregister der Opfer, welches sich im Holocaust Memorial Museum der Vereinigten Staaten von Amerika (USHHM) befindet, aus.

Durch die Anwendung des Algorithmus⁴ stellten die beiden Wissenschaftler schnell und zweifelsfrei fest, dass die Geburtsjahre der Gefangenen, die in den Verzeichnissen der KZs Buchenwald und Dachau registriert sind, nicht von der üblichen Streuung der Geburtsjahre der sonstigen (allgemeinen) Bevölkerung abweichen. Auch die entsprechende Untersuchung von Listen anderer Gefangenenzlager ergab, dass die Geburtsjahre eine natürliche und gleichmäßige, zu erwartende Streuung zeigen. Dieses homogene Verteilungsmodell wurde von den beiden Wissenschaftlern zum besseren Verständnis gemäß angewandter Methodik in grafischen Skizzen dargestellt.

Dieses verifizierte Modell wandten die beiden Wissenschaftler nun auch an, um die Glaubwürdigkeit des Opferregisters des Gefangenenzlager Jasenovac (JUSUP Jasenovac) zu überprüfen; in diesem Register sind insgesamt 83.810 Namen von Opfern aufgeführt. Zu ihrer Überraschung stellten Elezović und Banić schnell fest, dass die dort geführten Listen in Bezug auf eine homogene Verteilung der Geburtsjahrgänge vom Resultat aller anderen untersuchten Gefangenenzlager, die über denselben Algorithmus überprüft und analysiert wurden, evident abweichen und eine Vielzahl von „unnatürlichen“ Abweichungen vorhanden sind.

So befinden sich in dem Register mehr als 2.000 Namen von Personen, die in Jahr 1900 – also einem „runden Jahr“ – geboren wurden, wobei das Vorjahr 1899 nur 800 Personen und das Jahr 1901 etwa 1.000 Personen aufweist. Dass im jeweiligen Jahr vor und nach 1900 also weniger als 50% der Geburten stattfanden, ist aus demografischer und statistischer Sicht nicht nachvollziehbar. Und solch eine merkwürdige Anhäufung von Geburtsjahrgängen wurde ebenso bei jedem weiteren „runden Jahr“ festgestellt, also 1870, 1880, 1890, 1910, 1920, usw. Elezović und Banić kamen folglich zu

dem Ergebnis, dass es absolut unmöglich sei, dass die Anzahl der Opfer, die in den „runden Jahren“ geboren wurden, „zufällig“ so eklatant von den „unrunden Jahren“ abweichen könne. Aber auch die unrunden Jahre wichen innerhalb einer bestimmten Dekade (1900-1910) stark von den üblichen, durch die Statistik ermittelten, gleichmäßigen Geburtenverteilungen ab.

Zusammenfassend stellten die beiden Wissenschaftler fest, dass die Lebensumstände, die in den betreffenden Jahren herrschten, unmöglich solch eklatante Schwankungen in den Geburtenjahren hervorbringen konnten – so, wie es das Opferregister von Jasenovac jedoch dokumentiert.

Elezović und Banić untersuchten weiterhin das Opferregister auf Personen, die nicht – wie fälschlich im Register angegeben – im KZ-Jasenovac verstorben waren und fanden heraus, dass es sich bis jetzt um exakt 8.563 Personen handelt. Diese als Opfer geführten Personen überlebten den Zweiten Weltkrieg oder starben eines natürlichen Todes an einem anderen Ort. Um die gültige Regel zu unterstreichen: Auf einer Opferliste darf sich kein einziger Name eines Opfers befinden, das nachweislich an einem anderen Ort verstorben ist (z.B. im Jahre 1973 in Zagreb oder im Jahre 1964 in Israel). Doch solche „Irrtümer“ sind in dem Opferverzeichnis der heutigen Gedenkstätte Jasenovac zu Tausenden dokumentiert!

Die beiden Wissenschaftler stellten ferner in diesem Zusammenhang fest, dass das Opferregister von Jasenovac 65.725 höchst zweifelhafte Namenseinträge aufweist. Bei diesen Namenseinträgen (Opfern) fehlen die üblichen Identifizierungsangaben, die zu einer Person im Regelfall gemacht wurden, so dass selbst die heute für die Gedenkstätte verantwortlichen Personen für die Glaubwürdigkeit des Opferverzeichnisses nicht garantieren können. Üblich und Vorschrift war die Aufnahme folgender personenbezogener Daten: Angaben zum Geburtsort, zu den Eltern, zum genauen Geburtsdatum, zur Nationalität, zur Religionszugehörigkeit, usw. Diese wichtigen personenbezogenen Angaben fehlen jedoch in den meisten Fällen. Doch ohne diese konkreten Angaben dürfte die gelistete Person nicht als Opfer des Gefangenennlager Jasenovac geführt werden.

Zusammenfassend kann durch diese Untersuchungen und Beobachtungen bestätigt werden, dass 74.288 der insgesamt 83.810 als Opfer geführten Personen gar nicht im Opferregister registriert sein dürften, da diese nicht die allgemeingültigen Kriterien erfüllen. Es handelt sich also um 89% der insgesamt gelisteten Opfernamen, die als unglaublich einzustufen sind.

Demnach ist das offiziell geführte Opferverzeichnis der heutigen Gedenkstätte Jasenovac nicht nachvollziehbar und somit mutmaßlich eine gezielte Fälschung.

Die Wahrscheinlichkeit ist sehr hoch, dass die meisten der in dem Opferverzeichnis gelisteten Personen an einem ganz anderen Schauplatz des Zweiten Weltkrieges (außerhalb des Lagers bzw. nicht im Zusammenhang mit dem Lager Jasenovac) ums Leben kamen. Diese Tatsache, die sich aus der methodischen, oben beschriebenen Analyse der Fakten herleiten lässt, regt jedoch auch zu weiteren wissenschaftlichen Untersuchungen zu diesem Themenkreis an.

Die Arbeit von Elezović und Banić ist für jedermann einsehbar unter IEEE oder TVOR.

Für diese Ungereimtheiten (Fälschungen) in Bezug auf die Opferzahl in Jasenovac gibt es jedoch eine schlüssige historische Erklärung. Denn das Opferverzeichnis von Jasenovac wurde ohne eine sachgerechte und detaillierte Prüfung der damaligen Verantwortlichen einfach aus dem Namensregister übernommen, welches das jugoslawische statistische Amt im Jahre 1964 gesamthaft als Register der „Opfer des Zweiten Weltkrieges“ herausgegeben hatte. Der angewandte Algorithmus von Elezović und Banić untermauert die These, dass die Führung des damaligen kommunistischen Jugoslawiens mithilfe gezielter Manipulation der Opferzahlen die eigenen Opferzahlen aus dem Zweiten Weltkrieg zu der Zeit „maximieren“ wollte, um von Deutschland eine möglichst hohe Kriegsentschädigung bzw. Reparationszahlung zu erwirken. Und gerade diese Opferliste wurde unter dubiosen Umständen und ohne Überprüfung der Glaubhaftigkeit im Jahre 2000 an der Gedenkstätte Jasenovac als gegeben übernommen. Zu diesem Thema gibt es ausreichend Literaturquellen.

Eine besondere Absurdität ist im Zusammenhang mit den Opferzahlen aus Jasenovac noch erwähnenswert: Die Zahlen, die von Serben und Jugo-Kommunisten im Rahmen von deren Propagandaaktivitäten in der Öffentlichkeit bereits kommuniziert worden waren, gehen von 700.000 bis über 1.000.000 Opfern im Lager Jasenovac aus!

Es wäre daher in keiner Weise überraschend, wenn weitere Nachforschungen in Bezug auf diese Thematik nachwiesen, dass in die Opferliste von Jasenovac auch gezielt solche Personen aufgenommen wurden, von denen man bereits damals genau wusste, dass sie während des Zweiten Weltkrieges in einem anderen Gefangenendlager (KZ) in Jugoslawien oder in anderen der zahlreichen Vernichtungsstätten des Dritten Reiches ermordet wurden.

Wie bereits festgestellt befindet sich im Opferverzeichnis eine erhebliche Anzahl „geklonter“ Namen, also Registrierungen von angeblichen Opfern, die durch vorsätzliches Verändern von Daten tatsächlicher Opfer entstanden. Mit einer Veränderung z.B. des Geburtsjahres, des Namens der Eltern, des Geburtsortes usw. lassen sich leicht neue „Opfernamen“ erfinden (generieren) und dem Opferverzeichnis somit fiktive Personen hinzuzufügen.

Die nun vorliegende wissenschaftliche Arbeit von Elezović und Banić ergänzt die Veröffentlichungen, die einige kroatische Historiker und Forscher (z.B. Igor Vukic, Stipo Pilic, Stjepan Razum, Roman Leljak u.a.) schon vorher getätigten hatten. Denn bereits auch die aus dem kroatischen Staatsarchiv veröffentlichten Originaldokumente lassen - auch ohne die bereits nachgewiesenen Manipulationen - Zweifel an der Glaubwürdigkeit des Opferverzeichnisses aufkommen. Diese Originaldokumente mit Namenslisten der Gefangenen des Lagers Jasenovac belegen auch klar, dass es im Lager im Jahre 1941 nur etwa 2.000 Gefangene gab. Die Dokumente liefern auch den Beleg, dass viele dieser Insassen den Zweiten Weltkrieg überlebten. Die Gedenkstätte Jasenovac kommuniziert aktuell jedoch die Information, dass im Jahre 1941 bereits 10.400 Insassen des Lagers ermordet worden waren. Allein schon diese offensichtliche sehr große Diskrepanz die Anzahl der

Gefangenen und im selben Jahr angeblich ermordeten Personen betreffend müsste jeden Historiker motivieren, der „Sache auf den Grund“ zu gehen und sich durch weitere Forschungen der Wahrheit zu nähern.

Die Klärung aller offener Fragen rund um das Lager Jasenovac und eine freie und objektive Erforschung solch sensibler Themen darf nicht zu Propagandazwecken einer bestimmten Partei, ideologischen Ausrichtung oder einer bestimmten Gruppierung missbraucht werden. Die nun vorliegenden Ergebnisse der zwei Wissenschaftler sind ein sinnvoller und sehr wichtiger Beitrag, um den „Mythos“ Jasenovac zu „enttarnen“ und Anstoß zu weiteren wissenschaftlich korrekten und objektiven Analysen zu geben.

* Personenbezogene Daten zu den beiden oben genannten Wissenschaftlern:

Dr.sc. Neven Elezović, geboren 1955, promovierte 1985 und arbeitet heute an der Fakultät für Elektro- und Computertechnik an der Universität zu Zagreb/Kroatien. Im Stande eines ordentlichen Professors veröffentlichte er mehr als 60 internationale wissenschaftliche Arbeiten und schrieb über 50 verschiedene Lehrbücher.

Dr.sc. Nikola Banić, geboren 1989, magistrierte 2013 an der Elektrotechnischen Fakultät der Universität zu Zagreb zum Ingenieur für Computertechnologie und promovierte 2016 an derselben Universität. In seiner wissenschaftlichen Tätigkeit widmet er sich heute der Bild- und Grafikanalyse sowie der Auswertung verschiedener wissenschaftlicher Daten.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36164-i-vukic-matematicki-model-dokazuje-da-je-jasenovacki-popis-zrtava-lazan.html>

Naslov:ZNANSTVENI DOKAZ DA JE POPIS ŽRTAVA U
JASENOVCU LAŽAN

Datum:Sat, 13 Mar 2021 18:55:02 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: biskup@biskupija-sisak.hr <biskup@biskupija-sisak.hr>, vpozaic <vpozaic@ftidi.hr>, biskupski-ordinarijat-djakovo@os.htnet.hr, Ured dubrovackog biskupa <biskupija@du.t-com.hr>, biskup.sasko@zg-nadbiskupija.hr, biskupija-porec@pu.t-com.hr, Biskupijski ordinarijat Krk <bisk.ordinarijat.krk@ri.t-com.hr>, 'Tajnik varazdinskog biskupa' <tajnik@biskupija-varazdinska.hr>, KEKIĆ mons Nikola <krizevacki.biskup@gmail.com>, Gospićko-senjska biskupija <biskupija-gospic@inet.hr>, Škvorčević <biskupski-ordinarijat@po.t-com.hr>, KEKIĆ mons Nikola <krizevacki.biskup@gmail.com>, ZAGREB NDS <uzgnadb@zg.t-com.hr>, Puljić mons Želimir <zelimir.puljic@du.t-com.hr>, HRANIĆ mons Đuro <duro.hranic@djos.hr>, Kutleša mons Dražen <drazenkutlesa@gmail.com>, Barišić mons Marin <marin.barisic@hbk.hr>, mons. Tomislav Rogić <tomrogic74@gmail.com>, Tajništvo Rijeka <tajnistvo@ri-nadbiskupija.hr>, Gospićko-senjska biskupija <biskupija-gospic@inet.hr>, Križić mons Zdenko <zdenko_krizic@yahoo.it>, GORSKI mons Mijo <mijogorski@gmail.com>, HUZJAK mons Vjekoslav <biskupvh@biskupija-bk.hr>, Bogdan mons Jure <adeodatuscroaticum@gmail.com>, Dubrovnik <biskupija@du.t-com.hr>, KEKIĆ mons Nikola <krizevacki.biskup@gmail.com>, Košić mons Vlado <vlado.kosic@sk.t-com.hr>, SISAK tajništvo <tajnistvo@biskupija-sisak.hr>, MRZLJAK mons Josip <biskup@biskupija-varazdinska.hr>, mons. Ivica Petanjak <ivica.petanjak@zg.t-com.hr>, KRK ordinarijat <ordinarijat@biskupijakrk.hr>, ŠAŠKO mons Ivan <ivan.sasko@zg.t-com.hr>, Škvorčević <biskupski-ordinarijat@po.t-com.hr>, Štambuk <biskupski.ordinarijat.hvar@st.t-com.hr>, mons. Mate Uzinic <mate.uzinic@gmail.com>, Petar Palić

<palic@hbk.hr>, Tajnistvo HBK <tajnistvo@hbk.hr>, ordinarijat@smn.hr, Devčić mons Ivan <nadbiskupivan@gmail.com>, Barišić mons Marin <Marin.Barisic@hbk.hr>, Željko Tanjić <rektor@unicath.hr>, redakcija@glas-koncila.hr <redakcija@glas-koncila.hr>

CC:Neven Elezovic, Nikola Banić, Matko Marusic, Igor Vukić, Josip Stjepandic

Poštovani i dragi oci nadbiskupi i oci biskupi,
S velikim zadovoljstvom vas obavještavam o velikom otkriću dvojice hrvatskih znanstvenika dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića. Oni su u jednom izuzetnom Q1 svjetskom časopisu dali metodu koju su testirali na Popisu žrtava Jasenovca. Nova metoda će se sigurno koristiti na dokazivanju i provjeri sličnih "popisa" i u svim školama i fakultetima zauvijek će ostati da je verificirana upravo na primjeru Jasenovca. Tako će Jasenovačka laž postati opće poznata laž diljem svijeta. Toga su svjesni mnogi u RH i Srbiji pa se o tom otkriću šuti u svim medijima. Istina uspijevamo na portalima. Pogledajte ovih dana samo na Portalu HKV-a smo uspjeli da se objave dva teksta o toj metodi, dok se od svih onih kojima odgovara Jasenovačka laž, iako smo im poslali članke, nije ni moglo očekivati da ih objave:

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36156-m-marusic-i-j-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan.html#disqus_thread

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36164-i-vukic-matematicki-model-dokazuje-da-je-jasenovacki-popis-zrtava-lazan.html>

Drugim riječima objavljeni su dokazi da popis žrtava logora Jasenovac, koji održava Javna ustanova Spomen park (JUSP) Jasenovac, sadrži toliki broj lažnih podataka da je kao cjelina apsolutno nemoguć i ne postoji nikakva vjerojatnost da je on istinit.

Na tom primjeru će se u skoroj budućnosti moći jednostavno ustanoviti kome je sve u RH odgovaralo da se istina ne dozna. Uvjeren sam da Crkva u Hrvata s pravom i ponosom nose to ime i da će u svojim tiskovinama objaviti ove tekstove. Naravno možemo vam ih i poslati, mada ih vaši urednici mogu jednostavno prenijeti s ovih portala.

S poštovanjem,

Vaš,

akademik Josip Pečarić

**MARIO FILIPI, PORTAL
DRGOVOLJAC.COM, 2021.**

**FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U
'HRVATSKOM TJEDNIKU'**

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopnopravoslavlje>

Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stjepo Mijović Kočan:

Pratim!

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. zvonin Novoga saziva

Ustaše su samo izgovor pa da se
Srāmoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase

Za Dom spremni znači sačuvati glavu
Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
Konteso srca nas nikada ne lažu
Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao – Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirirjeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici *Broj žrtava logora Jasenovac prema:* broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojci o 7000 žrtava.

Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Takoder tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član
HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti,
umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović

prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet

prof. dr. sc. Nikica Uglešić

dr. sc. Zlatko Vučić

doc. dr. sc. Branko Hebrang

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Milko Brković

doc. dr. sc. Zlatko Begonja

prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.

dr. sc. Miroslav Banović

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

prof. dr. sc. Slavko Kovačić

prof. dr. Stipe Kutleša

Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini

dr. sc. Anto Orlovac, svećenik

dr. sc. Vladimir David, Australija

prof. dr. sc. Jerko Barbić

prof. dr. sc. Mihovil Biočić

prof. dr. sc. Nikola Bradarić

dr. sc. Rok Čivljak

prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović

prof. dr. sc. Marinko Erceg

prof. dr. sc. Mladen Kuftinec

prof. dr. sc. Ilija Kuzman

prof. dr. sc. Ana Marušić

prof. dr. sc. Darko Orešković

prof. dr. sc. Davor Pavuna

prof. dr. sc. Stojan Polić

prof. dr. sc. Ivan Poljaković

Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović

dr. sc. Marko Jerčinović

prof. dr. sc. Andrija Hebrang

prof. dr. sc. Ana Jerončić

dr. sc. Krešimir Bušić

dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
 prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta
 krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta
 u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković

prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zasluzni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi.

Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:
J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.
Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.
Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:
J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

On uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.):

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i porača još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izđe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i porača, ali i predstavnici domobranksih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranksih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1

svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato će završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zasluzuje pjetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zasluzuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

GOVOR J. PEČARIĆA U LIVNU

Zahvaljujem se svima nazočnima na današnjem predstavljanju moje knjige 'JA SAM POBJEDNIK' / NIKOLA STEDUL. Posebna zahvalnost organizatoru Ogranku Matice Hrvatske u Livnu i predstavljaču Predsjedniku HAZUDD-a dr. sc. Josipu Stjepandiću i g. Anti Tokiću koji je pomogao da ova knjiga bude tiskana.

Ovo je drugo predstavljanje knjige. Prvo je bilo u Zagrebu u nazočnosti njegove supruge i kćerki jedan dan poslije nedavne sahrane Nikole Štedula u njegovom Novigradu na Dobri.

Slijedeći tjedan je predstavljamo u Tisnom u sklopu LITA U TISNOM 2022. gdje su već predstavljene knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA i IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN".

Ne treba vam objašnjavati kakve probleme imaju i Thompson Bojna HOS-a u današnjoj Hrvatskoj. Zato vam moram

'odati' kako je poznati hrvatski publicist i domoljub Damir Borovčak prokomentirao najave ovog predstavljanja:

Bravo. Čestitam... To je naša zemlja... ☺ tu su svi Za dom spremni... ☺

Zapravo postoji jednostavan način kako znati je li neki političar sluga svjetskih moćnika. Treba samo promisliti o njihovom odnosu prema:

1. Blž. Stepincu; 2. Jasenovcu; i 3. Pozdravu Za Dom Spremni. Svi su navodno napadani zbog NDH ali je posebno i stalno je na udaru Pozdrav jer ga se izravno može povezati za Domovinski rat. A svjetskim moćnicima to odgovara, a Vlasti u RH ih slušaju. Zašto?

Ti svjetski moćnici koji su sudjelovali na razne načine u naci-fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku neće nikada zaboraviti da ih je Tuđman s hrvatskom braniteljima pobijedio i od njihove 'strašne' srpske vojske napravio zečeve.

Oni koji ne znaju puno o djelovanju Nikole Štedula u RH može biti nejasno kako ova knjiga ima veze s druge dvije.

Ona pripada nizu mojih knjiga o istaknutim Hrvaticama i Hrvatima. O hrvatskom velikanu Nikoli Štedulu htio sam je tiskati mnogo ranije, ali kada sam mu poslao prvu verziju rekao mi je da pričekam s objavlјivanjem jer će uskoro biti tiskana njegova knjiga U SLUŽBI SAVJESTI / MEMOARI.

Knjiga je zato tiskana tek sada i ima posvetu:

Uspomeni na dragog prijatelja velikog hrvatskog domoljuba Nikolu Štedula

A Nikoli je posebno drago bilo što sam u uvodnom dijelu knjige stavio njegovu sjajnu studiju U PRILOG RASPRAVI VIJEĆA ZA SUOČAVANJE S PROŠLOŠĆU NEDEMOKRATSKIH REŽIMA koju je poslao tom vijeću. Kada je Hrvatsko nacionalno etičko sudište 11. studenog 2017. održalo javnu sjednicu "Ugroze temelja opstanka Hrvatske". Održao sam predavanje UGROZE TEMELJA OPSTANKA HRVATSKE I ZDS kome je u osnovi bio taj Nikolin tekst, a i posvetio sam mu ga. Dakle Nikolina rasprava o ZDS je izuzetno važna, a posebno mi je bilo drago što je i on sa suprugom bio nazočan na toj sjednici HNES-a. To sam tada i naglasio:

A simbol „antifašizma“ i njihove „borbe za Hrvatsku“ je danas među nama, To je g. NIKOLA ŠTEDUL kome sam i posvetio tekst! Kao što pokušavaju „ubiti“ Hrvatsku „antifašisti“ su pokušali ubiti i Štedula. Dva metka pogodila su ga u usta a četiri u tijelo, od kojih mu je jedan okrznuo kralježnicu - nisu ga ubili. Kao što ne mogu ubiti Hrvatsku nisu uspjeli ni Štedula. I ne samo to. Štedul uči današnje vlasti kako se tom zlu treba suprotstaviti pa je tako nedavno niz hrvatskih portala objavilo njegovu studiju U prilog raspravi Vijeća za suočavanje s prošlošću nedemokratskih režima. Dat ću ovde neke dijelove te studije o pozdravu ZDS. Naime, s obzirom da sam u mnogim svojim tekstovima i knjigama zastupao slična ili istovjetna gledišta, čini mi se da je dobro ovdje pokazati

kakvi su pogledi g. Štedula, pogledi čovjeka čiji život toliko podsjeća na sudbinu naše domovine.

Naravno, nije Srbima i njihovim slugama u RH samo ZDS nešto čime povezuju NDH i RH (koju su nazivali Tuđmanova ustaška država, a branitelji su im do danas Ustaše).

Pogledajte kako je Patrijarh SPC Porfirije povezao Jasenovac i 'Oluju' koju on naziva zločinačkom. U jučerašnjem Hrvatskom tjedniku Igor Vukić je objavio članak JASENOVAČKIM VUKAŠINOM PROTIV HRVATSKE PROSLAVE OLUJE u kome piše:

Srpska opsesija Jasenovcem je teško izlječiva bolest: ni Vučićevu okupljanje naroda u Novom Sadu, kojom je htio barem malo pokvariti hrvatsku proslavu Oluje, nije moglo proći bez jasenovačke mitologije. Temu je otvorio „liberalni i moderni“ srpski patrijarh Porfirije, spominjući u svojem govoru ni manje ni više nego – „svetog jasenovačkog velikomučenika Vukašina“! Zaista je nevjerojatno da jedan čovjek s dosta škole, koji je živio neko vrijeme u Zagrebu i imao prilike upoznati se s realnim stanjem stvari oko Jasenovca, može javno ponavljati tu glupu, a potencijalno opasnu priču o jednom posve izmišljenom liku.

Ali vratimo se Štedulu i njegovoj studiji. I u njoj on spominje Jasenovac:

Vecina članova Vijeća izrazila je mišljenje da se o Jasenovcu više nema što raspravljati, a predsjednik Vijeća je odbio podržati inicijativu potpisanih od velikog broja ljudi, u kojoj ugledni akademici i intelektualci traže od HAZU da podrži i zaštiti organizirani znanstveni pristup u istraživanju naše povijesti. Po shvaćanju predsjednika HAZU tako nešto je nepotrebno i suvišno. Na temelju čega bi onda narod imao povjerenja u takvo Vijeće kojem on predsjeda?

Zapravo Štedul je jedan od potpisnika Pisma HAZU koje spominje u tom tekstu. Potpisalo ga je puno hrvatskih uglednika. Spomenut će samo skoro trideset prvih potpisnika:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varazdinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU.
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
Naravno nisu to imena koja bi nešto značila srpskim slugama u RH bili oni na vlasti ili u oporbi.
Znate li da u RH vlasti progone i sude Marka Juriča zato što je raskrinkavao ovog istog Porfirija. Prijete mu višegodišnjom kaznom

zatvora. Misle li oni isto što i Porfirije? Kad je Jasenovac u pitanju nema razlike u djelovanju hrvatskih i srpskih vlasti. Kao ni kad je riječ o ZDS. A ni o Stepincu se puno ne razlikuju.

Pitam se jesu li srpske sluge u Hrvatskoj već bile naučile srpsku pjesmu o Jasenovcu u Domovinskom ratu:

*Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime sekul ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.*

Ako jesu naša sućut jer su hrvatski branitelji od njihove 'nepobedive srpske vojske' napravili zečeve.

JOSIP PEČARIĆ

PRILOG

Vučićeva kontrakomemoracija pred katoličkom katedralom u Novom Sadu

JASENOVAČKIM VUKAŠINOM PROTIV HRVATSKE PROSLAVE OLUJE

Zaista je nevjerljivo da jedan čovjek s dosta škole, koji je živio neko vrijeme u Zagrebu i imao prilike upoznati se s realnim stanjem stvari oko Jasenovca, može javno ponavljati tu glupu, a potencijalno opasnu priču o jednom posve izmišljenom liku

Piše: IGOR VUKIĆ

Srpska opsesija Jasenovcem je teško izlječiva bolest: ni Vučićev okupljanje naroda u Novom Sadu, kojom je htio barem malo pokvariti hrvatsku proslavu Oluje, nije moglo proći bez jasenovačke mitologije. Temu je otvorio „liberalni i moderni“ srpski patrijarh Porfirije, spominjući u svojem govoru ni manje ni više nego – „svetog jasenovačkog velikomučenika Vukašina“! Zaista je nevjerljivo da jedan čovjek s dosta škole, koji je živio neko vrijeme u Zagrebu i imao prilike upoznati se s realnim stanjem stvari oko Jasenovca, može javno ponavljati tu glupu, a potencijalno opasnu priču o jednom posve izmišljenom liku. Ali u Zagrebu se voda crkve Srbije družio s likovima koji su mu govorili ono što je želio čuti, a uspješno je izbjegavao ponude da sazna nešto novo i važno. Intelektualna lijenosć, koja i dovodi do takvih propagandnih govora, kakvi ne dolikuju „duhovnim ljudima“.

Porfirije je samo slijedio utabane staze zacrtane u školama još u doba Jugoslavije. Stariji među nama sjećaju se recitatorica u bijelim

košuljama i plavim suknjama kako gorljivo deklamiraju „Stojanku majku Knešpoljku“, na primjer, u osnovnoj školi u Pakracu, dok polovica publike u dvorani gleda s mržnjom onu drugu polovicu. Neke od tih recitatorica postigle su kasnije i sjajne političke karijere dosežući najviše pozicije.

Utabanim stazama išao je i redatelj novosadske priredbe, održane pred desetak tisuća ljudi i izravno prenošene na televizijama u Srbiji (RTS) i dijelovima Bosne (BN televizija iz Bijeljine). Nakon Porfirija i Vukašina slijedio je igrokaz koji je prikazivao obitelj na traktorskoj prikolici. Članovi obitelji, očekivano, patetično nabrajaju svoje gubitke, u klasičnom primjeru uporabe osobnih tragedija u političke svrhe. Treba li reći da su ih pri povlačenju sustizali rafali iz hrvatskih strojnica, a čim su krenuli već im gorjele kuće, itd., itd. Nezaobilazni „djed“ iz prikolice na sve to pridodaje: „Eto tako su nas vodili i u Jasenovac!“

Kao pripremu za govore političara ne velikom ekranu ispisana je opet jedna izmišljotina, navodna rečenica Mile Budaka da „trećinu Srba treba protjerati, trećinu pobiti, trećinu pokatoličiti...“ Da bude uvjerljivije čuo se i glas glumca koji ju je pročitao, groteskno imitirajući glas nekog starijeg hrvatskog čovjeka. Zatim je slijedio autentični snimak s brijunskog sastanka u kojem je iz konteksta izvučena rečenica predsjednika Franje Tuđmana, kako „treba zadati takve udarce da Srbi praktično nestanu...“

Političari međutim nisu iskoristili priliku. Prvi je nastupio Milorad Dodik, koji i inače nije osobit govornik. Publiku je pokušao zainteresirati gomilanjem jakih riječi. Tako je u jednoj rečenici nabrojao da je Oluja – pogrom, zločin, genocid i etničko čišćenje! S vidljivom nelagodom što mora istupati pred mnoštvom, Dodik je zaigrao na istrošeni motiv „srpskog slobodarstva“. Pa je rekao kako se Srbi u Hrvatsku nisu vratili jer imaju problema i sa stambenim zbrinjavanjem, a „nas su natjerali da vratimo kuće i stanove“! Nakon trica upleo se i u kućine, izjavljujući: „Srbi nisu organizirali logore! Vele da jesmo, ali nismo!“ To kaže čovjek s čijeg se prozora gotovo golim okom može vidjeti Omarska.

Dodik je, srećom, govorio kratko, ostavivši vrijeme za glavnog besjednika. Ali i finale je ispalo nekako mlako i izgubljeno.

Aleksandar Vučić te večeri na trgu pred velikom novosadskom katoličkom katedralom nije bio inspiriran. Govorio je zbrkano i nepovezano, bez ritma i jasnih naglasaka. Ne znamo izgledaju li mu govor i tako i inače, ali ovaj put su mu i hrvatski mediji učinili uslugu prenoseći pojedine rečenice i naglaske tako da izgleda kao da je govor bio vatren i borben. A zapravo je bio mlijetav i ponavljajući. Na početku se sam pohvalio kako je prije devet godina odlučio organizirati ovakve kontrakomemoracije, jer je do tada u Srbiji vladala „kriza pamćenja“. Vrijedi zapamtiti. Često se u javnosti govori o „kulturi pamćenja, odnosno, sjećanja“, a sad vidimo da i pamćenje može upasti u krizu. Spleo je u govor i Ukrajinu, i Srbiju koja se „osvješćuje“, koja radi „na njivama i u fabrikama“. I nije više „šaka zobi“! (Je li tu možda mislio na Milanovićevo „šaka jada“?). Ni bez Jasenovca nije moglo proći – Vučić ga je nazvao „zabranjenim gradom“! I onda je zazivao mir, mir i samo mir, podsjetivši na neke mirotvorce iz ranijih vremena. Za kraj je ostavio frazu koja je očito dugo smisljana: „Hrvatska je provela etničko čišćenje i tako se lišila budućih Tesla i Milankovića“!?

Čini se da je narodu tu već bilo dosta sluđivanja i kamera je nehotice pokazala kako neki odlaze još dok je trajao Vučićev govor. Ali da se osigura dojam i ništa ne prepusti slučaju, pobrinut će se mediji. Bijeljinska BN televizija emitirala je odmah poslije igrani film „Prva trećina“, u kojem se na odvratan, naturalistički način prikazuje mitološka Porfirijeva priča o Vukašinu Jasenovačkom. Kome i to nije dovoljno, a svakome normalnom bi moralo biti previše, slijedio je film „Dara iz Jasenovca“, „Gage“ Antonijevića. I opet sve ponovo, iz šupljeg, u prazno.

Hrvatski tjednik, 11. kolovoza 2022.

**A. KAĆUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC.
MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023.**

CHM šalje jasnu poruku narodu

**POZDRAVNI GOVOR BISKUPA MONS. MILE
BOGOVIĆA S POSVEĆENJA CRKVE
HRVATSKIH MUČENIKA NA UDBINI**

Sve je spremno da Crkvu hrvatskih mučenika možemo posvetiti. Kako je to lako reći, a kako je do toga bilo teško doći! Od prošle godine svakako je najvažnije da imamo oltar. U nj čemo postaviti moći hrvatskog mučenika bl. Alojzija Stepinca. Od oltara ide crvena crta do kipa bl. Ivana Pavla II., koji je Stepinca proglašio blaženim, a koji je na pragu trećeg tisućljeća dao poticaj za ovu gradnju kada je pozvao sve narode – pa i naš - da ne prepuste zaboravu svoje mučenike. Vrijeme koje je pred nama znat čemo dobro koristiti ako shvatimo poruku Kristova križa koji Papa pruža preko praga. Sve je te elemente, akademski kipar Slaven Miličević, skladno ugradio u Papin spomenik, ali mu je dao našu opremu: križ podsjeća na Zlatni križ krbavskih biskupa s početka 13. stoljeća, a pastoral u ruci na onaj koji su krbavski biskupi nosili po ovim prostorima u 15. stoljeću. Jedno i drugo nam je sačuvano. Križ je dospio u Bribir u godini Krbavske bitke, gdje su našli sklonište modruško-krlavski kanonici, a pastoral je dospio do Senja iz kojeg će se poslije oslobođenja od Turaka upravljati i područjem Krbavske biskupije. Krbavski križ donio je danas ovamo riječki nadbiskup mons. Ivan Devčić i stavio ga na spomen kamen stradalnika na Daksi kraj Dubrovnika, a potom će ga staviti na posvećeni oltar; a pastoral, upravo onaj koji su ovim prostorima nosili krbavski biskupi, nalazi

se danas u rukama predvoditelja slavlja i posvetitelja kardinala Josipa Bozanića.

Od prošlogodišnje proslave, novost je i Memorijalni park, iza temelja bivše župne crkve, za koji je dao i razradio ideju Ante Pađen, projektiralo ga je poduzeće As-inženjering iz Senja a radi ga Betonteh iz Novske. U Parku je ponešto izmijenjeni Vukovarski križ Šime Vidulina. Ime Vukovar simbol je naših stradanja u Domovinskom ratu. Pred nama su dakle - ovdje u zemljopisnom središtu Hrvatske - spomen kamen iz Dubrovnika i križ iz Vukovara. Prema istoku Park ograđuje zid sa spomen kamenjem s naših stratišta i ratišta. Ne bih to nazvao zid plača, nego radije zid našeg ponosa i naše zahvalnosti. To još sve nije dovršeno, ali se već sada može vidjeti kako će izgledati i koja mu je poruka. Inače je cijelo zdanje CHM jasna i glasna propovjedaonica cijelome našem narodu. Ni kamen ni beton nisu tu nijemi. Progovorili su ovdje jasnim kršćanskim i hrvatskim govorom.

Nismo, nažalost, uspjeli riješiti problem ograde prema cesti.

Dakako da nam je svima dragو što ovu službu Božju predvodi uzoriti kardinal Josip Bozanić. On je pred 6 godina položio temeljni kamen i blagoslovio gradilište. Pozdravljam i apostolskog nuncija u Hrvatskoj nadbiskupa mons. Maria Roberta Cassarija, predsjednika HBK mons. Marina Srakića, supredsjedatelja Glavnog odbora za izgradnju CHM, banjalučkog biskupa mons. Franju Komaricu, predsjednika BK BiH, nadbiskupa i metropolita riječkog mons. Ivana Devčića, nadbiskupa i metropolita splitskog mons. Marina Baraćića, mons. Antu Jurića, nadbiskupa splitskoga u miru, zadarskog nadbiskupa mons. Želimira Puljića, biskupe: šibenskog mons. Antu Ivasa, porečko-pulskog mons. Ivana Milovana, krčkoga mons. Valtera Župana, vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, varaždinskog mons. Josipa Mrzljaka, sisackoga mons. Vladu Košića, križevačkog vladiku Nikolu Kekića, bjelovarsko-križevačkog biskupa mons. Vjekoslava Huzjaka, pomoćnog đakovačko-osječkog mons. Đuru Hranića, mons. Ivana Penzeša, subotičkog biskupa. Hvala im što su se odazvali na ovu proslavu, a i onima koji su poslali svoje zamjenike.

Srdačno pozdravljam provincijale Paponju i Soptu i Tustonjića, senjske kanonike, svećenike i redovnike koji su doveli svoje župljane, redovnice, bogoslove i sjemeništarce. Svijeću je nosila sestra milosrdnica jer se priprema postupak za proglašenje blaženom milosrdnice s. Žarke Ivasić, koja je 1946. mučenički završila život na gospičkom groblju.

Pozdravljam visoke predstavnike hrvatskih vlasti: predsjednika Hrvatskog sabora gosp. Luku Bebića, potpredsjednika Vlade i ministra zdravstva i socijalne skrbi dr. Darka Milinovića, ministra unutrašnjih poslova Tomislava Karamarka te dr. Andriju Hebranga, predsjednika Upravnog vijeća Ureda za pronalaženje, obilježavanje i čuvanje grobova žrtava komunističkih zločina nakon drugog svjetskog rata, članove sličnog odbora u Sloveniji (Dežmana i Štrovsu), članove Komisije HBK za hrvatski martirologij, zatim saborske zastupnike, zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića i sve ostale državne, županijske, gradske i općinske vlasti, naše domaćine ličko-senjskog župana Milana Jurkovića i udubinskog načelnika Ivana Pešuta. Pozdravljam našu vojsku i policiju, sve naše branitelje, posebno one koji su do ovoga hrama došli pješke kao što je to učinila braniteljska udruga Damir Tomljanović Gavran. Pozdravljam i druge braniteljske udruge i hodočasnike iz Hrvatskog žrtvoslovnog društva. Želimo da branitelji na poseban način osjete da je ovo njihova crkva, što su oni i do sada na mnogo načina posvjedočili.

Pozdravljujući akademika Milana Moguša i Hrvoja Hitreca, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća, te Jelenu Brajša, pozdravljam i sve ostale koji djeluju na području znanosti, umjetnosti i dobrotvornosti. Pozdravljam Braću hrvatskoga zmaja koji su ovamo stigli sa svojim i mojim zmajskim predsjednikom dr. Neviom Šetićem.

Poseban pozdrav dr. Juri Radiću koji nas je razumio i pomogao u vrijeme agresije na ovaj projekt.

Pozdravljam i sve ostale drage hodočasnike sa svih strana Lijepe naše i iseljene Hrvatske, posebno stare i nove Udbinjane, tj. one koji

su pred sv. Luciju 1942. morali odavde pobjeći, kao i njihove potomke, te Hrvate katolike iz Bosne koji su nakon Domovinskog rata ovdje našli utočište u okrilju Hrvatske države. Pozdravljam i vas, dragi slušatelji i gledatelji koji nas pratite preko radija i tv ekrana; ujedno zahvaljujem Hrvatskoj radioteleviziji što nam je to omogućila.

Neka mi oproste brojni i časni drugi uzvanici što zbog vremenskih ograničenosti u koje trebamo smjestiti tv prijenos slavlja ne mogu osobno pozdraviti sve koji to zaslužuju.

Dao Bog da na idući Dan hrvatskih mučenika, koji ćemo 2012. slaviti 25. kolovoza, naši hodočasnici mogu vidjeti još ljepše urešenu crkvu i okoliš.

Molim uzoritog gospodina Kardinala da predvodi ovo slavlje.

Zahvala

Dobrome Bogu hvala na ovome danu i ovome daru! Fra Draženko je već spomenuo sve one kojima osjećamo da je potrebno izraziti zahvalnost, pa ih ja neću ponovno spominjati. Spomenut će ipak bar nekoliko imena. Glavninu tereta s naše strane ponijeli su vlč. Nikola Turkalj i župnik fra Nediljko Knezović, sa suradnicima. Nikola je okupio u skladnu suradnju policiju, Crveni križ, ugostitelje i druge koji su se rado uključili. Nediljko je sa župljanima iz Udbine, a katkada i iz Lapca, od ranog jutra do kasno u noć obavljao poslove da majstori dođu i kada majstori odu.

Na kraju naše svečanosti povodom Dana hrvatskih mučenika izražavam zahvalnost kardinalu Josipu Bozaniću za predvođeno slavlje i za poruku koju je uputio nama i svima koji su s nama bili povezani preko HRT i radio postaja.

Hvala i gospodi koja nam je darovala pokrivač za drugi ambon na kojemu je križ i broj 1804. To je broj nestalih samo iz Domovinskog rata, za koje ne znamo za sudbinu ni za grob, ako ga uopće imaju.

Gledajući hodočasnike na dan blagoslova prošle godine, osjetio sam njihovu radost što je ova Crkva izgrađena.

Ljepoti ove liturgije uvelike su doprinijeli udruženi zborovi naše Biskupije predvođeni dirigentom Ivanom Prpićem Špikom i orguljašem Milanom Dučićem te solisticom s. Cecilijom Pleša. Njima se i ovaj put pridružio zbor iz Zagreba Bašćina, onaj koji je organizirala Jasna Polić Biliško.

Raspisali smo natječaj za unutarnje uređenje i dobili više dobrih ponuda i rješenja. Tek mali dio toga uspjeli smo ostvariti, a drugo ćemo postupno raditi u dogovoru s umjetnicima i prema dopuštenim finansijskim mogućnostima. Oltar je darovala župa Vir iz Hercegovine, odnosno župnik don Petar Vuletić, portal je dar Ličana iz Kanade, a očekujemo da se netko javi za spomenik Papi i Vukovarski križ. Može se netko javiti i za druge manje zahtjevne predmete: klupe (svaka pojedina), ispovjetaonica i sl.

I ovaj put ću ponoviti prošlogodišnje riječi: Moralna je obveza našeg naraštaja da se svima onima kojima je bilo pogaženo svako ljudsko

dostojanstvo, pa čak i pravo na grob, izgradi na Krbavskom polju, podno CHM, zajedničko grobište ili grob?

Kako se to obično događa u sličnim prilikama, hodočasnici su bili ograničeni u svojim kretanjima, pa čak nisu mogli do sada ući u crkvu. Ispričavam se zbog toga. Trebalo je računati na brojne uzvanike. Od danas više neće biti uzvanika. Dolazit će samo hodočasnici. Njima će biti na raspolaganju cijeli prostor crkve i oko crkve. Vidimo se dogodine u drugom terminu, u zadnju subotu u kolovozu koja će tada biti 25. kolovoza. Na taj način ćemo povezati žrtve naših stradalnika iz daleke prošlosti (Krbavska bitka) s onima iz drugog svjetskog rata i porača kao i one iz Domovinskog rata.

Na kraju zahvaljujem Kulturno umjetničkim društvima koja će nastupiti nakon mise, te Marku Perkoviću Thompsonu za koncert koji počinje u 16 sati. Njemu će se pridružiti i Mate Bulić. Njima zahvaljujem što će to učiniti kao svoj dar hrvatskim mučenicima, a svima preporučujem da nam pomognete podmiriti troškove pratnje i organizacije.

Završit će riječima Ivana Pavla II. „Nemojte prepustiti zaboravu one koji su pretrpjeli mučeništvo!" Ni one iz vaših obitelji, ni one iz našega naroda.

Biskup gospicko-senjski mons. dr. Mile Bogović

Fotografije: Ljubomir Škrinjar

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mile-bogovic/9041-dr-mile-bogovi-chm-je-zid-ponosa-i-zahvalnosti.html>

(12. rujna 2011.)

Veliki Božićni intervju - biskup M. Bogović: Tražiti način kako čovjeku izići ususret

RAZGOVOR S BISKUPOM MONS. DR. MILOM BOGOVIĆEM

Poštovani i dragi oče biskupe, pred nekoliko dana papa Franjo proglašio je i otvorio Godinu milosrđa. Zašto se prema Vašem mišljenju papa odlučio baš ovu godinu proglašiti Godinom milosrđa?

Sjećam se iz literature riječi jednog „narodnog heroja“ koji je pred puščanim cijevima viknuo: »Ne tražim milosrđe, niti bih ga vama dao!« To se stavljalo kao primjer drugima, a to je zapravo poziv na istrjebljenje jedni drugih, a ne na suživot. Papa je dobro uočio da smo u milosrđu jako deficitarni i pokrenuo je Crkvu da bude vjerni svjedok milosrdnog Boga. Crkva je to uvijek prihvaćala kao svoj zadatak, ali jasno je da se u tome smislu treba truditi još više. Pravni sustav je danas tako razrađen da se može svakoga osuditi, a s druge strane tako složen da se može svakoga oslobođiti. Ljudi se jako često međusobno povezuju po tome da su protiv nekoga ili nečega. Treba tražiti načina kako čovjeku izići ususret, učiniti za njega sve što se može. Onda će biti svijetu ljepše i bolje. Papa je osjetio nasušnu potrebu da se pokrenu pozitivni procesi u društvu.

Lijep primjer donosi nam evanđelje u prisподobi o milosrdnom Samarijanцу. Pokraj puta ležao je u grabi čovjek; bio je izubijan i opljačkan, nemoćan da sam sebi pomogne. Neki ga nisu ni vidjeli, jer se i ne ogledaju na potrebne, drugi su imali neke „preče“ obvezе, treći su imali zakonsko opravdanje da ne pomognu. Samarijancu (strancu) je bilo dovoljno da je video potrebnoga pa da mu pomogne. Nije ga ni pitao je li on koga tukao, kojem narodu i plemenu pripada, tko će platiti troškove. Prignuo se k potrebnome, video o čemu se radi i učinio sve što je mogao da tome čovjeku pomogne.

Rekli bismo da određeni potezi pape Franje izazivaju vrlo snažne reakcije. S jedne strane, lijevi komentatori se trude papu pokazati gotovo liberalnim, što je ocjena koju, pomalo

iznenadjuće rado prihvaćaju i neki komentatori sa suprotnog dijela političkog spektra. Sami smo dojma da papa pokušava s jedne strane modernizirati Crkvu, boreći se istovremeno i s negativnostima koje su se u njoj pojavile. Kako Vi gledate na promjene u Crkvi, jesu li i koliko nužne?

Promjene u smislu rasta uvijek su znak života, a u smislu destrukcije znak umiranja. Nedostatak promjena također je izraz smrti. Još se papa Ivan Pavao II. mučio s pitanjem kako to da u zemljama gdje je teološka znanost na visokoj razini, a ljudi napuštaju Crkvu. Očita je razlika između teorije i prakse. Papa Franjo ne govori da bi trebalo kotač pokrenuti, on ga pokreće i okreće. Očito je stvarni svijet daleko od deklaracija i proklamacija, od udžbenika i elaborata. Mislim da ovaj papa nije u stanju napisati knjigu koja bi teoretski bila na razini knjiga njegovog prethodnika. Ali ima jako razvijen osjećaj za stvarnost oko sebe.

Kada sam bio na ekumenskom susretu u Grazu bila je jedna velika kuća puna knjiga o ekumenizmu, ali kad smo u radoj skupini pokušali naći rješenje za jedan konkretni slučaj u Bosni, nikako se složiti. Sjećam se jedne karikature Pere (Ota Reisingera). Radnik se muči da natovari neki teret na prikolicu, a Pero iza ugla primjećuje da ima deset rješenja kako se najlakše taj teret može natovariti, ali i dalje samo viri iza ugla. Ili onaj primjer o skolasticima koji su cijeli dan raspravljali o tome ima li konj zube, sve dok se uvečer jedan nije sjetio da je blizu štala i da bi se to moglo i pogledati. Papa Franjo

otisao bi najprije pogledati konju u usta. Čini mi se da nam stvarnost bježi ispod prstiju, iako mi imamo deset rješenja kako da je uhvatimo i njome ovladamo. Vjerujem da papa Franjo ima taj pristup. Drugo je što se nekome sviđa što katkada kritizira pojave oko sebe i u Crkvi, jer im je stalo da se Crkva predstavi u lošem izdanju. Papi to svakako nije cilj.

Gledate li tako dobrohotno i na potez pape Franje da se na temu beatifikacije blaženog kardinala Alojzija Stepinca osnuje posebna mješovita komisija s predstavnicima Srpske pravoslavne crkve. Sam kardinal Bozanić jasno je istaknuo da nema nikakve revizije procesa kanonizacije blaženog kardinala Alojzija Stepinca, no sumnje čine svoje. Kako Vi komentirate osnivanje i rad mješovite komisije?

To je bila i jedna od glavnih točaka prošlog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije. O tome je govorio i apostolski nuncij u Hrvatskoj, mons. Alessandro D'Errico. On je, dakako, svoje riječi izbrusio u dogовору с nadležnim u Vatikanu. Prema njegovim riječima, Sveta Stolica nije zaustavila, a još manje prekinula postupak proglašenja svetim bl. Alojzija Stepinca. Samo je na neko vrijeme odgođeno proglašenje. Predviđeno mješovito povjerenstvo imat će zadaću da sudionici zajednički pročitaju i suoče se s argumentacijom koja je već obavljena. Nuncij to naziva „rilettura“

(ponovno čitanje) teksta pri čemu će se i srpska strana moći upoznati s istraženom građom, ali se zauzeti stav neće mijenjati.

Imam na tom i sličnim radovima dosta iskustva. Moja doktorska radnja bila je o temi odnosa katolika i pravoslavaca. Reći ću samo neka iskustva.

U Beču djeluje zaklada „Pro Oriente“ koju je 1964. osnovao kardinal König, sa željom da Katolička Crkva bude što otvorenija kršćanskom Istoku i prihvati njegove duhovne vrednote. Po nekom ključu i ja sam postao član te Zaklade i u njoj aktivno surađivao od 1997. do 2002. godine. Svake godine održavana je skupština Zaklade i gotovo redovito znanstveni skup. Skupovi su bili dobro pripremljeni i u organizacijskom i u stručnom smislu. Posebno sam bio zadovoljan skupom o „izabranim narodima“.

Na sjednici Zaklade 21. rujna 1998. njezin predsjednik dr. Alfred Strirnemann, na inicijativu delegacije Srpske pravoslavne Crkve, predložio je kao temu sljedećeg znanstvenog skupa ulogu zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca u Drugom svjetskom ratu, odnosno razložnost njegova proglašenja blaženim. (Blaženim će ga proglašiti malo nakon toga, 3. listopada, Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici.) Nakon što smo prijedlog malo bolje promotrili, svi mi iz hrvatske delegacije preporučili smo temu. Bili smo uvjereni da

objektivan pristup Stepincu može samo pomoći njegovoj beatifikaciji i stavljanju u ispravne povijesne okvire hrvatske države u onom ratu.

Nije nam bilo teško složiti se i s time. Očekivali smo da će se o tim pitanjima razgovor između pravoslavaca i katolika, Srba i Hrvata, dignuti konačno na razinu koja obećava međusobno razumijevanje i zbližavanje.

Međutim, kad smo sljedeće godine došli na skup, tema je bila sasvim druga i nitko nam nije želio protumačiti zašto se od dogovorene teme odustalo. Očito je inicijator povukao svoj prijedlog. Nije zacijelo bio spreman za govor o Stepincu i hrvatskoj državi na znanstvenoj razini.

Nešto se slično događa i u naše vrijeme prije proglašenja kardinala Stepinca svetim. Ipak je razlika u tome što sada nisu uključeni samo katolički i pravoslavni povjesničari i teolozi, nego izravno Sveta Stolica te Srpska pravoslavna Crkva i srpska država. No, ne treba nas ni ta novost zabrinjavati ako se uključenjem viših i službenih

čimbenika kvaliteta razgovora doista digne na višu razinu. Bit će loše ako „viša razina“ pomogne SPC i srpskoj diplomaciji da još više prošire svoje poglede na Stepinca i hrvatsku državu u Drugom svjetskom ratu. Zato je potrebno da se u taj govor na „višoj razini“ uključe ne samo Crkva u Hrvata, nego i država Hrvatska sa svojim znanstvenim ustanovama.

Nije, naime, u slučaju Stepinac osporavan samo jedan crkveni velikodostojnik, nego, i to ponajprije, hrvatska država. Da se Stepinac na kraju Drugog svjetskog rata i nakon njega nije izjasnio u prilog samostalne hrvatske države, ne bi ni bio suđen. S pravom očekujemo od srpsko-pravoslavne strane da se ne koristi debelim naslagama laži koja je nakon 1945. naslagana u velikosrpskim i komunističkim knjigama o Stepincu i hrvatskoj državi. Nakon takva pisanja ni najdobronamjernijima nije bilo lako, kroz te naslage laži, doći do istine. Treba voditi računa o tome da je srpskoj javnosti već odavna nametnuto uvjerenje da je Stepinac zločinac i da je stvarna teškoća probiti se s drukčijim pogledom. Ipak je i to moguće ako postoji stvarna volja i želja. Ako srpska strana uzme za polazište stare laži i mitove, ako se laži koriste kao legitimno sredstvo, ako ne dođe do obračuna s kulturom laži, bit će to pomaganje proizvođačima laži da ih još više lansiraju na tržište mišljenja.

Iz vlastitog iskustva sudeći, mislim da je mala vjerojatnost da to povjerenstvo uopće proradi. Srpska će strana odugovlačiti sa sudjelovanjem, eventualno postavljati nove upite i uvjete i tražiti odstupnicu.

Europa

Rekli bismo da se Crkva u Europi, za razliku od primjerice Afrike, susreće s brojnim i novim izazovima. Vjernika u crkvama je sve manje, iako zemlje bivšega istočnog bloka glede tog pitanja, ali i glede nekih drugih pitanja temeljnih vrijednosti ljudskoga društva, pokazuju veću vitalnost. Mogu li možda upravo te zemlje uliti novu svježinu Europi kao zajednici nacionalnih država?

Sjećam se svoga profesora sa studija u Rimu koji je govorio da su i civilizacije poput ljudi: imaju svoju djetinju, odraslu i staračku dob.

Mnogi su odavno pisali, a to se čini i danas, o propasti Zapada (npr. O. Spengler). I sam sam mnogo puta rekao i napisao da je Europa ugledna dama koja je već na infuziji. Potrebna je svježa krv. S koje strane će ona doći, ne znamo. Teško je to očekivati iz „istočnog krila Europe“, kako je nazvao papa Ivan Pavao II. dijelove Europe koji su bili pod komunizmom. I ondje je natalitet naglo pao.

Europa za mnoge narode i danas ima svoju privlačnost kao što je imala u vrijeme propasti Zapadnog rimskog carstva. Ni onda nisu novi narodi dolazili s nakanom da sruše Carstvo, ali je to došlo samom povijesnom logikom. No, onda je taj prostor (koji će kasnije dobiti naziv Europa!) imao duhovno bogatstvo – kršćanstvo – kojim je obogatio novo stanovništvo. Danas u Europi na sve strane cure sadržaji koji su tvorili njezin identitet i duhovno bogatstvo. Nekada se Europa vladala kao majka (i mačeha) svijeta, a sada kao baka. Nedavno sam bio na svečanosti na kojoj su govornici hvalili svečara što poštuje razlike. Poslije sam ih pitao što im to znači. Normalno bi bilo hvaliti nekoga što zastupa i boriti se za neke vrednote. Bili su zatečeni i u čudu su se pogledavali. Stavlјati naglasak na razlike znači zapravo stvarati praznine u koje se može natočiti razne

(drukčije, strane) vrijednosti. Ne vidi se potreba da se bori za neke istine, a onda je sve relativno, drugim riječima – nevažno.

Vidimo da dolaze povorke ljudi koji misle drugčije i kojima je mnogo toga važno. Ne moraju promjene biti loše, ali nastaje nešto novo čemu se još ne nazire kraj. Uz to u Europu se uvlači civilizacija smrti. Donose se zakoni po kojima se može steći pravo na vlastitu smrt i prije nego ona redovnim putom dođe. Mogao bi i dalje nabrajati razne signale starosti europske civilizacije. U času kada dođemo do toga da svaki ima pravo, izgubi se istina. Napetosti su nužne za rast. Rast se ne zbiva u jeseni i zimi, nego u proljeće.

Vezano za prošlo pitanje, ekonomска kriza, kriza u Grčkoj, a sada i migrantska kriza vrlo su jasno pokazali unutarnje slabosti i divergencije unutar Europske unije (EU). Može li EU dugoročno opstati bez preispitivanja svojih temelja i povratka kršćanskim vrijednostima i kršćanstvu koje je zapravo izgradilo zapadnu civilizaciju?

Poštivanje razlika ne koristi ako se ne čuvaju vrijednosti. Kršćanske vrijednosti nisu nešto statično što se nepromijenjeno prenosi kao paket iz stoljeća u stoljeće. Tako su jedno vrijeme zapadni misionari shvaćali svoju misiju. Prenijeti paket u Ameriku, u Afriku, u Aziju. U susretu s novim prilikama i svjetonazorima treba rasti, ali iz svojih korijena donositi svijetu prepoznatljive i prihvatljive kršćanske vrijednosti. Ne smiješ vrijedeći ono što nekome znači život. Vrijedaš i njega, čovjeka. Ne teoriju!

Nećemo stvari riješiti time da poštujemo razlike između islama i kršćanstva, nego ako poštujemo kršćane i muslimane. Gledamo kako mnogi muslimani lako umiru: ne za razlike, nego za vrjednote. Dobro reče Mažuranić: *Boj se onog tko je viko bez golema mrijet jada.* Nama su, dakako, uzori kršćanski mučenici koji nisu ni mučitelje svoje mrzili, a bili su svjesni da za neke vrijednosti valja i život položiti.

Gradeći Crkvu hrvatskih mučenika željeli smo cijelom našem narodu staviti pred oči vrijednosti za koje su oni umirali.

Pitanje usko povezano s milosrđem je i pitanje solidarnosti. U tom smislu posljednjih se mjeseci postavlja pitanje solidariziranja sa žrtvama ratova na Bliskom istoku. No, istodobno se u tzv. migrantskoj krizi postavljaju i sigurnosna pitanja, a i pitanja vezana uz identitet Europe u budućnosti, pa tako biskup Mrzljak upozorava na opasnost islamizacije Europe. Kako gledate na ovu složenu problematiku?

Rekao sam gore kad je bila riječ o Godini milosrđa da trebamo razvijati osjećaj za potrebe svakog čovjeka. Ne pitati ga otkuda je i kojem narodu pripada.

Drugo je pitanje koje će biti daljnje posljedice onih povorki migranata koje smo svakim danom gledali na našim ekranima. Nedavno sam pisao jedan članak o ličkom dijelu srednjovjekovne

Ninske biskupije. Imao sam dosta naznaka o postojanju brojnih srednjovjekovnih sela i naselja u Lici i htio sam ta područja proći da vidim što je sada ondje. Na mnoge prostore koji su bili nekada naseljeni, nisam mogao ni doći od trnja, šikara i gromača. Nisam mogao locirati ni samostan za koji župnik 1850. piše da se vide mozaici i lijepo obrađeni kameni oblici različite vrste. A ona sela koja su još preostala svakim danom su sve pustija. Reče jednom srpski patrijarh German: Planina *pripada onome čije je stado u njoj*. Tko će naseliti naše planine i ravnice, njemu će one i pripasti. Nije to navještaj katastrofe, nego jednostavno logika života.

Hrvatska

S globalnih tema dolazimo na Hrvatsku. Našu državu i dalje potresa ekonomska i politička kriza, ali i kriza morala i etike. Mnogi korijene većine hrvatskih problema vide u naslijedu i mentalitetu komunističke Jugoslavije i neprovedenoj lustraciji. Bi li lustracija, ali prvenstveno u smislu rješavanja korupcije, uhljebljavanja i partijskog pogodovanja zapravo bila najvažnija "reforma", tj. preduvjet svih drugih reformi?

Nema sumnje da smo mnoge negativnosti baštinili iz prijašnjeg sustava. Taj sustav je imao krivi sustav vrijednosti, ali nije manje opasan sustav po kojem i ne postoje trajne vrijednosti.

Sve ovisi od prilika i volje pojedinca. Jedno i drugo je opasno. Lustracija nije crkveni nego politički termin. Treba svakom čovjeku dati mogućnost da se mijenja, da se prilagodi novim okolnostima. Mi u Crkvi reći ćemo uvijek da se kod tih prilagodbi ne smije napuštati nešto što je dobro, a prihvati loše. U svjetovnoj domeni bilo bi logično da se visoke i odgovorne službe u državi povjeravaju onima koji su tu državu željeli i za nju se borili. Raditi drukčije je slično kao kad bi lisici povjerili da čuva kokoši. Kod nas se događa ne samo da su na visokim položajima ljudi koji tu državu nisu željeli, nego se i sada s njome rugaju; također se događa da se istraživanje zločina partizana i komunista povjeri ljudima koji su iz tih redova potekli.

Nažalost, sve je prisutnija praksa da političke stranke okupljaju one ljude koji znaju kako se može živjeti od naroda a ne za narod. Dakako, ima i ovdje časnih iznimaka.

Papa Ivan Pavao II. hrvatski je narod pozao da bude „narod nade“. Kako gledate na hrvatsku budućnost? Hoćemo li se konačno osloboditi okova negativnog naslijeda komunističke Jugoslavije, postići konsenzus oko elementarnih nacionalnih interesa i krenuti izgrađivati bolju hrvatsku budućnost?

Ovdje bih htio reći nešto što izgleda u neskladu s onim što sam rekao prije. Nema sumnje da smo i mi dio one Europe koja stari i umire. Ipak mislim da je u našem narodu sačuvano mnogo dobra što je u Europi već potrošeno. Ivan Pavao II. znao je čitati svijet bolje od drugih i on je uočio neku posebnu životnost u našem narodu, osjetljivost za neke trajne vrednote. Ja vjerujem u njegovo bolje čitanje od ovoga moga i rado prihvaćam to njegovo gledanje. Uostalom, onome što je naš narod pokazao u obrani domovine, teško je naći usporedbu. Pa i kada je bilo u pitanju zaštiti dostojanstvo obitelji, pokazali smo dobar primjer i ostaloj Europi. Bojim se samo da se zbog prevelike zagledanosti u Europu ne povedemo za onim što je u njoj loše. Dakako, da će i u Europi i dalje biti mnogo toga što je korisno i poučno, ali tko ne uoči one negativne trendove i povede se za njima, piše sam svoj poraz. Nadam se da će naš narod zbog te ukorijenjenosti u ljudske i kršćanske vrednote te u bogatstvo narodnog naslijeda uspješno prevladati ona štetna naslijeda koja su mu nametnuta na njegovom povijesnom putu.

Komunistički zločini

Dugi niz godina angažirani ste na istraživanju komunističkih zločina, među ostalim i kao predsjednik Komisije za hrvatski martirologij. Možete li nas ukratko upoznati s recentnim radom Komisije te delikatnim i zahtjevnim poslom popisivanja žrtava Drugoga svjetskog rata?

Ta Komisija je osnovana zato da se spasi od zaborava žrtve brojnih stradalnika iz II. svjetskog rata i porača. Mnogima je oduzeto svako ljudsko dostojanstvo: s njima se nije postupalo kao s ljudima, njih se nije pokopalo kao ljudi, o njihovom stradanju nametnuta je šutnja. Imaju pravo da se čuje istina o njima. Brojevima žrtava se manipuliralo i još se manipulira prema političkim potrebama. Potrebno je utvrditi točan broj da se to izbjegne.

Već 1992. osnovana je saborska Komisija za ratne žrtve. U njoj su bili svjetovni i crkveni stručnjaci i djelatnici. I sam sam bio član te Komisije, a imala je ona svoje suradnike u svim općinama. Kad je 2000. došla na vlast koalicija s SDP-om na čelu, ubrzo dokida Komisiju. Dugo je Andrija Hebrang vodio borbu u svojoj stranci (HDZ) dok je bila na vlasti da se dade u proceduru zakon o istraživanju, obilježavanju i održavanju grobišta žrtava komunističkih zločina. Nakon teških muka 2012. taj je zakon usvojen u Saboru i uspostavljen je Ured koji će voditi poslove. Ubrzo nakon preuzimanja vlasti od nove koalicije (Kukuriku) pokreće se postupak za ukidanje Ureda. Nova vlast je progurala novi zakon po kojem se Ured dokida

Kada je država praktički digla ruke od adekvatne brige o žrtvama, Hrvatska biskupska konferencija osniva Komisiju za hrvatski

martirologij. Nju će prihvati i Crkva u Bosni i Hercegovini. Komisija je dobila na raspolaganje popis žrtava koji je napravila gore spomenuta Komisija za žrtve rata.

Svaka biskupija ima svoga povjerenika za popis žrtava. Komisija je organizirala dva međunarodna znanstvena skupa o žrtvama i objavila nakon toga odgovarajuće zbornike. Prvi simpozij imao je naslov: »Hrvatski mučenici i žrtve iz vremena komunističke vladavine«, a drugi: »Mučeništvo i mučenički trag(ovi) u hrvatskoj prošlosti«. Na jednom i drugom simpoziju istaknuto je da se u našoj državi nije provelo ono što je Europski parlament objavio o osudi komunističkih zlodjela. Komunizam je pao, ali je ostavio duboke tragove u društvu. Nevjerojatno je kako i dalje ima svojih branitelja i simpatizera, branitelja laži i omalovažavatelja istine. To je najveća zabluda prošlog stoljeća za što ima nebrojeno dokaza, ali i dalje se ne da.

Početkom ovoga mjeseca koncelebrirali ste Svetoj misi ispred ulaza u rudnik "Barbarin rov" u Hudoj jami. Autor ste i predgovora knjizi slovenskog istraživača Romana Leljaka koja progovara o ovome zločinu Titovih komunista?

Roman Leljak bavi se već dugo stradanjima vojske i civila, i hrvatskih i slovenskih, krajem Drugog svjetskog rata.

Njegova je zasluga da je otkrivena Huda jama i rov rudnika Sv. Barbara. Preko njegovih knjiga i hrvatska javnost je dosta obavijestena o tim stradanjima, a neke su mu knjige prevedene na hrvatski jezik. Ove godine objavljena je i njegova knjiga „Huda jama“. Bio sam počašćen kad me je Leljak zamolio da napišem predgovor. Tri puta sam ove godine bio u Hudoj jami.

U hodniku rudnika Sv. Barbara složeno je 800 plastičnih kaseta, veličine pivskih sanduka, i u svakom su složene kosti jednoga čovjeka. Prema procjenama, u taj rudnik bačeno je oko 3 000 zarobljenika, od koji su oko 2 000 Hrvati, 800 Slovenci i 200 Nijemci. Bacani su živi u duboku jamu i bili su sretni ako nisu dočekali živi susret s onima koji su prije njih bačeni.

Do sada hrvatska i slovenska država nisu našle pravi odgovor kako se postaviti prema zločinima iz 1945. godine i prema brojnim ludim jamama. Do sada je relativno mali broj ostataka žrtava ekshumiran, ali nije ni za njih nađeno dolично zadnje počivalište. Ostaci ekshumiranih žrtava smještani su na tavane, u podrumе, u kontejnere ili u vreće za smeće. Obveza je našeg naraštaja da nađemo primjereno rješenje. Kao pomoćno rješenje za hrvatske

žrtve, bar za one neidentificirane na manjim stratištima/grobištima, predlažem da se njihovi ostaci prenesu na jedno mjesto, na Krbavsko polje, i da se ondje podigne svehrvatski grob podno Crkve hrvatskih mučenika.

Na poseban način to vrijedi za one sa stratišta izvan hrvatskog prostora. Zaciјelo je i u njima bila ista želja i molitva kao i u pjesnika Petra Preradović koji je pjesmu *Putnik* završio molitvom Domovini:

U tvom polju daj mu groba
S tvojim cvijećem grob mu kiti.

Projekt izgradnje Crkve hrvatskih mučenika pod Vašim je vodstvom priveden kraju. Što je s idejom izgradnje Svehrvatskog groba na Krbavskom polju podno Crkve?

Sjećam se riječi profesora Bele Polgara kad nas je na ulazu u splitsku katedralu pozdravio i rekao: „Od ključa do vrha krova, sve je to umjetnost.“ A ja bih rekao da je kod Crkve hrvatskih mučenika sve poruka: i njezin položaj iznad Krbavskog polja, i njezino nadahnuće prvom hrvatskom katedralom u Ninu, i svaki detalj koji je na to nadograđen. U duhu riječi sv. Pavla – onima koji Boga ljube, sve što čine doprinosi njihovom rastu u dobru (usp. Rim 8, 28) – gledao sam u prvom redu na one koji su svoj život izložili i založili za to da bi drugi živjeli. Podnosići nevolje i stradati za to da bi drugome pomogao, da bi drugoga spasio, to se može samo ako ga voliš.

Gdjegod je ljubav, ondje je i Bog. Zbog ljubavi, svaki je ljudski čin Isusov bio i znak njegova rasta u dobru. Taj rast je bio jači što je djelo bilo teže. Najveći uspon u dobru bio je u času umiranja na križu. U onim teškoćama, on je i dalje ljubio Boga i čovjeka. Po tim križevima on se digao do Spasitelja čovjeka i svijeta.

Gradnjom Crkve hrvatskih mučenika željeli smo poslati poruku našem narodu o vječnoj vrijednosti njegove patnje koja je s ljubavlju podnesena.

Osmišljavati patnju i nevolje u tom smislu, znači otvarati prostore i putove kršćanskoga rasta, nasuprot jakoj tendenciji da se smisao života traži u hvatanju užitaka i dobara ovoga svijeta. Kroz mnoge nevolje uči nam je do konačne pobjede života. Mnogi naši imali su takav put. Oni su naše blago i naše svjetlo. Sada smo im sagradili hram zahvalnosti na Krbavskom polju gdje su tisuće takvih stradalnika 9. rujna 1493. godine završile svoj zemaljski život braneći (ljubeći) živote svoje obitelji, svojih mještana, svoga naroda. Tu misao pričao sam kiparu Kuzmi Kovačiću i, nakon što je građevinski dio Crkve hrvatskih mučenika dovršen, on ju je govorom kamena izrazio u oltarnom reljefu na površini oko 100 kvadrata. To se dogodilo upravo ove godine koja prolazi. Na tom reljefu, koji smo nazvali „Slava hrvatskih mučenika“, vidimo mjesta

hrvatskih povijesnih stradanja i duge povorke stradalnika na Krbavi, Bleiburgu i Vukovaru, simbolima našeg nacionalnog stradanja, ali se također u gornjoj sferi vide povorke hrvatskih mučenika koji ulaze u bogatstvo života s uskrsnim Kristom.

Nalazimo se u vremenu neposredno pred Božić. Što bi blagdan rođenja Isusa Krista trebao značiti nama kršćanima?

Nalazimo se u vremenu pripreme za proslavu rođenja Isusa Krista, a ujedno smo započeli i Godinu milosrđa koju je proglašio i otvorio papa Franjo. Godina je otvorena na svetkovinu Bezgrješnog Začeća. To je zbog toga što papa želi poruku ove godine povezati s porukom Drugoga vatikanskog sabora koji je upravo na tu svetkovinu zaključen 1965. godine.

Očitovanje Božjeg milosrđa prema čovjeku izražava se jasno već u božićnom otajstvu jer čovjek nije dočekao utjelovljenoga Sina Božjega spremjan na doličan način i da mu uzvrati ljubav: Isus se rodio kao siromah, u štali, nije imao osnovne sigurnosti već od početka, jer je njegov državni poglavatar tražio načina da ga ubije pa su Marija i Josip morali s novorođenčetom bježati u stranu zemlju – u Egipat. I takvom čovjeku Bog ostaje vjeran u svojoj ljubavi. Ljudski gledajući, Bog je mogao tražiti načina kako da se ljudima zbog svega toga osveti i da ih osudi, ali on je i dalje bio vjeran svojoj

ljubavi prema čovjeku i išao putom njegova spasenja. On nije čekao da čovjek zasluži njegovu ljubav. On ga je ljubio unatoč toga što čovjek nije svojim djelima zaslužio takav odnos.

Božićni blagdani imaju u sebi neko otajstveno svjetlo koje nam osvjetljuje te putove dobrote i ljubavi prema drugim ljudima. Božić nas poziva da budemo milosrdni „kao Otac“ koji je svoga Sina predao za nas jer je milosrdan.

Želim svim čitateljima čestit Božić i blagoslovljenu 2016. godinu.
D. Dijanović, O. Barišić

<https://www.hkv.hr/razgovori/22201-veliki-bozicni-intervju-biskup-m-bogovic-traziti-nacin-kako-covjeku-izici-ususret.html>

(23. prosinca 2015.)

DODATAK

LJUBOMIR ŠKRINJAR

BISKUP MONS. DR. MILE BOGOVIĆ I HRVATSKA UDBINA

Bliži nam se 81. rođendan (7. kolovoza) čovjeka koji je već sada, za života, postao pozitivna povijesna ličnost hrvatskoga naroda, skromnog čovjeka s kojim započinje i završava projekt izgradnje Nacionalnog svetišta Crkva hrvatskih mučenika na Udbini (kratica CHM) i čovjeka koji je to Svetište 11. rujna 2010. blagoslovio - naš prvi gospičko-senjski biskup mons. dr. Mile Bogović. S tom svrhom objavljujemo ovu reportažu, skromni uvid u biskupov rad i zasluge, ali i protiv zaborava.

Biskup Bogović uspio je za njegovu ideju izgradnje Crkve hrvatskih mučenika na Krbavi (Udbini) kao trajan spomen na poginule na Krbavskom polju 1493., ali i sve one koji su na ovom našem hrvatskom prostoru svoj život dali za našu Domovinu, za vjeru i slobodu svoga naroda. Gradili su je zajedno Hrvati iz domovine i dijaspore, pod pokroviteljstvom HBK i Hrvatskog sabora. Glavni investitor bila je Gospičko-senjska biskupija i donacije Hrvata. Nije potrošena ni lipa iz Državnog proračuna

Prof. dr. sc. Mile Bogović za svoj znanstveni rad je 28. svibnja 1996. odlikovan Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Studirao je na Papinskom sveučilištu Gregorijana u Rimu i 1971. obranio doktorat iz crkvene povijesti ("Katolička Crkva i pravoslavlje u Dalmaciji za mletačke vladavine"). Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je 1999. pomoćnim biskupom Riječko-senjske nadbiskupije, a 25. svibnja 2000. prvim biskupom novoustanovljene Gospičko-senjske biskupije sa sjedištem u Gospicu. Papa Franjo prihvatio je 4. travnja 2016. Bogovićevo odreknuće od službe zbog starosne dobi i za novoga gospičko-senjskog biskupa imenovao mons. mr. Zdenka Križića.

*Biskup Mile Bogović
pokretač, nositelj projekta i promicatelj
Crkve hrvatskih mučenika na Udbini*

6. srpnja 2006. biskup Bogović se sastao osobno s papom Benediktom XVI i među ostalim izvijestio ga o projektu CHM. Papa je svesrdno podržao projekt.

Očekivano, protiv projekta su ustali partizani, orjunaši i nositelji mača dinastije Karađorđevića, a među tim glavnim perima javnih medija najdalje je otisao kolumnist Jutarnjeg lista Jurica Pavičić koji je projekt izgradnje CHM nazvao "zapišavanje teritorija", Udbinu (Castrum Corbavia, Krbavski grad u zemljopisnom središtu Republike Hrvatske) "lažni novohrvatski grad", a biskupa Bogovića "ratnim zločincem" (19. srpnja 2008.). Nagutao se biskup sličnih invektiva i od drugih 'pera', no ne ćemo ih sada ovdje citirati.

KRATKA KRONIKA IZGRADNJE CHM

Crkva hrvatskih mučenika na Udbini - nacionalno Svetište i memorijalni centar

CHM je životno djelo biskupa Mile Bogovića, možda i ostvarenje njegovog sna.

Kamen temeljac, koji je 3. lipnja 2003. godine blagoslovio sv. Ivan Pavao II., položen je 9. rujna 2005., a 7. rujna 2011. postavljen je

spomenik pape Ivana Pavla II. (s uzdignutim krbavskim križem i pastirskim štapom krbavskih biskupa iz 15. stoljeća), koji je prvi priznao obnovljenu Hrvatsku državu. Spomenik djelo je akademskog kipara Slavena Miličevića.

Vanjski oltar CHM je na mjestu bivše župne crkve Sv. Nikole

Iza temelja bivše župne crkve sv. Nikole uređen je Memorijalni park i vanjski oltar (ujedno i prigodno pjevalište) s montažnim natkrovljem. Ispod oltara je grobnica u koju su stavljeni zemni ostatci sa starog groblja u crkvi sv. Nikole i oko nje, te poginuli prije povlačenja (protjerivanja) Udbinjana 12. prosinca 1942.

Udbinska župna crkva Sv. Nikole izgrađena je 1714. godine. Do 1942. cijela populacija Udbine i Podudbine bila je naseljena Hrvatima katolicima (1600 župljana, po popisu iz 1939.) s izuzetkom jedne srpske obitelji pravoslavne vjere.

Godine 1942. su "lijepo partizanske kape koje nose poruku ljubavi i mira" zapalile župnu crkvu i do temelja ju razorile zajedno sa starim udbinskim grobljem. Katolički svećenik Mate Moguš obješen je usred Udbine, a na temeljima crkve Sv. Nikole poslije su podigli hotel, slično kao i u Petrinji 1991. za "civilizacijske potrebe srpskog

naroda" (molim, izvještaj TV Beograd iz "oslobodene Petrinje" 1991.!).

Udbina je postala čisto srpsko uporište, simbol četničkoga i komunističkog nasilja te etničkog čišćenja. Hrvatima je onemogućen povratak na Udbinu sve do poraza srpskog agresora u vojno redarstvenoj akciji Oluja 1995. godine.

"Crkva Sv. Križa u Ninu poslužila je samo kao nadahnuće za CHM. Ta je crkvica zapravo križ ucrtan u prostor. Uz to ta crkva simbolizira početke našega nacionalnog i kršćanskog okupljanja i organiziranja. U njoj je nađena i krstionica kneza Višeslava s likovnom obradom svojstvenom za našu staru umjetnost i graditeljstvo."(biskup Bogović)

Starohrvatska, predromanička crkva Sv. Križa (iz IX. stoljeća) u starohrvatskom kraljevskom gradu Ninu, najmanja katedrala na svijetu

Stilizirana preslica na pročelju kao što je na katedrali u Ninu

Na preslici je znak križa stiliziranog u prepoznatljivo prvo slovo 'A' glagoljskog pisma. Crti gore - vjera u jednoga Boga, tri crte dolje - tri božanske osobe.

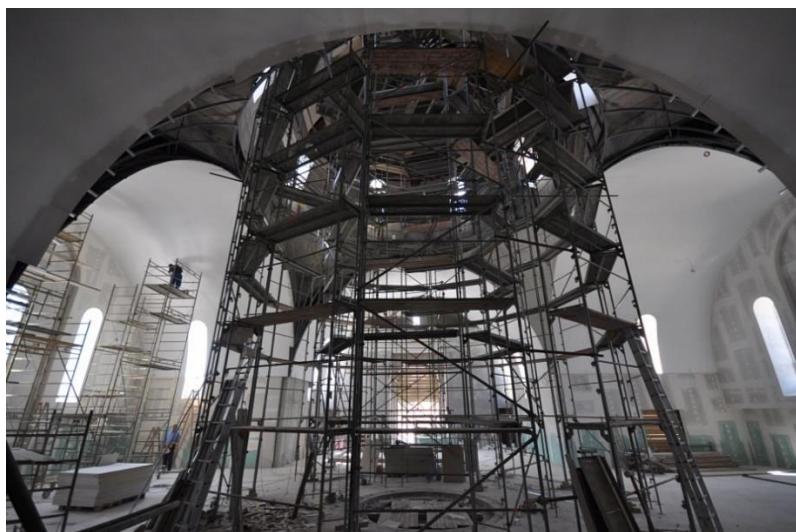
U znaku križa su četiri zvona: jedno je posvećeno na čast svih hrvatskih mučenika, a druga tri našim proglašenim mučenicima: Nikoli Taveliću, Marku Križevčaninu i Alojziju Stepinцу.

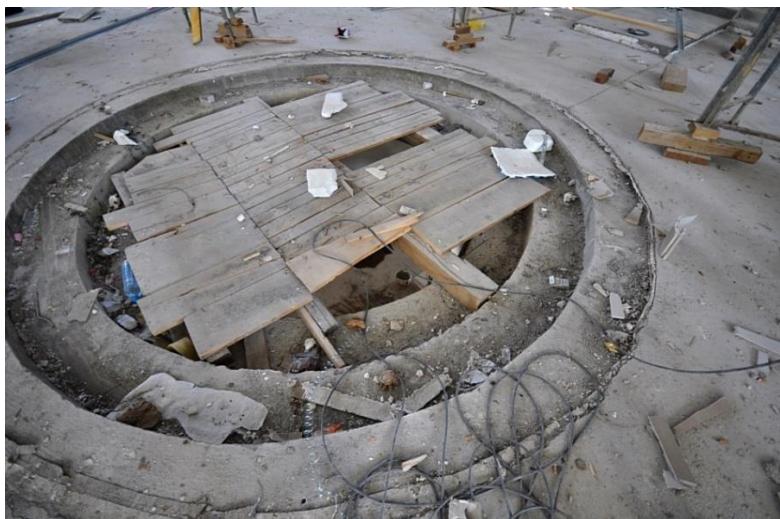
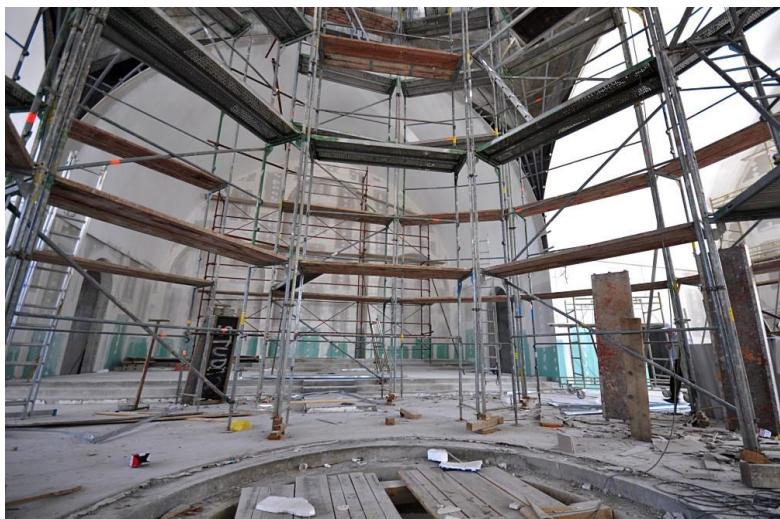
Na zabatu iznad ulaznih vrata na južnom portalu crkve je oblik križa sa zabata crkve kneza Branimira (DUX CROATORUM - knez Hrvata) iz 879. godine na lokalitetu Crkvina u Šopotu kod Benkovca.

Na potpornim stupovima portala uklesane su godine: 879. i 2010. Prva označuje godinu prvog međunarodnog priznanja hrvatske države (pismo pape Ivana VIII., od 7. lipnja 879., prvom autohtonom hrvatskom vladaru knezu Branimiru), a druga godinu dovršenja portala.

MARTYRIBUS CROATORUM - Hrvatskim mučenicima

Krstionica kneza Višeslava jedan je od najznačajnijih spomenika hrvatske kulture iz ranog srednjeg vijeka (oko 800. g.). Replika krstionice je poklon gliptoteke HAZU.

U CHM ona simbolizira početke kršćanstva u Hrvata i početaka naše državnosti. Uz rub krstionice vidimo latinski posvetni natpis: "+ HEC FONS NEMPE SVMIT ... Ovaj izvor naime prima slabe da ih učini prosvijetljenima. Ovdje se Peru od svojih zločina, što su ih primili od svog prvog roditelja, da postanu kršćani, spasonosno isповijedajući vječno Trojstvo. Ovo djelo pobožno učini svećenik Ivan u vrijeme kneza Višeslava i to u čast sv. Ivana Krstitelja, da zagovara njega i njegova štićenika."

Kroz staklo oko nje prodire iz 'neba' svjetlo koje pada u kriptu ispod nje na sarkofag hrvatskih mučenika.

Ovo mjesto predviđeno je za sarkofag hrvatskih mučenika

Biskup Bogović pozorno prati radove

Konzervirani ostaci temelja župne crkve sv. Nikole

Krbavski križ nalazi se na sjevernom pročelju crkve prema Krbavskom polju.

**BLAGOSLOV CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA NA
UDBINI,
11. RUJNA 2010.**

U nazočnosti oko 15 tisuća hodočasnika proslavljen je Dan hrvatskih mučenika i blagoslov Crkve hrvatskih mučenika.

Pozdrav biskupa domaćina mons. Mile Bogovića

Biskup Mile Bogović:

"Tko uspije zagospodariti tvojom prošlošću, bit će gospodar i tvoje sadašnjosti. Ostat ćeš bez onoga što danas zovemo identitet."

"Svim uglednim uzvanicima zahvaljujem da su ovdje s nama. Smatram to izrazom podrške ideji i projektu. ... Pozdravljam i sve ostale drage hodočasnike sa svih strana Lijepa naše i iseljene Hrvatske, posebno stare i nove Udbinjane, tj. one koji su pred sv. Luciju 1942. morali odavde pobjeći, kao i njihove potomke, te Hrvate katolike iz Bosne koji su nakon Domovinskog rata ovdje našli utočište u okrilju Hrvatske države. ... Kao što to obično biva, i ova je Crkva građena velikim obećanjima i tek ponekim doprinosom moćnih i bogatih te mnogobrojnim darovima malih i vjernih. ..."

Valja ipak reći da je CHM kao svenacionalni projekt u dobroj mjeri povezala hrvatski narod u domovini i inozemstvu, te vodeće crkvene, državne i kulturne ustanove Republike Hrvatske. To smatramo još vrjednijim od onoga što sada kao građevinu gledate pred sobom ..."

"Iako sam jedno vrijeme s mnogih strana bio nemilosrdno napadan zbog ovog projekta, osjećam danas zadovoljstvo kakvo nisam zasluzio."

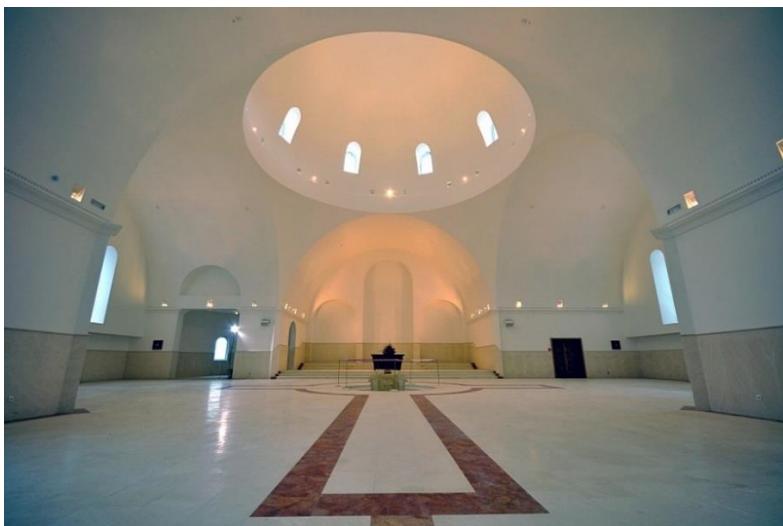

Direktor Konstruktor-inženjeringu, izvođača radova, inž. Željko Žderić na simboličan način predao je biskupu ključ CHM

Crkvu hrvatskih mučenika je svečano otvorio i blagoslovio biskup Bogović

Nakon blagoslova kardinal i biskupi su krenuli prema vanjskom oltaru

Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, biskup Bogović, riječki nadbiskup Ivan Devčić, porečko-pulski biskup Ivan Milovan, zadarski nadbiskup Želimir Puljić, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, šibenski biskup Ante Ivas, vojni ordinarij Juraj Jezerinac, varaždinski biskup Josip Mrzljak, požeški biskup Antun Škvorčević i biskup u mirovini Ante Jurić.

Prvo misno slavlje na Udbini, nakon punih 68 godina, predslavio je vrhbosanski nadbiskup kardinal dr. Vinko Puljić:

"Zašto hrvatski narod ima kompleks stida prema svojoj grudi, svojim pokojnima koji tu zemlju posvetiše krvlju predaka?! Nema cijene kojom se mogu procijeniti znoj, suze i krv natopljena u tu grudu."

"Sve je manje onih koji čuvaju pamćenje i prenose na buduća pokoljenja, jer je tradicija počela zamarati. Svi su okrenuti sutrašnjici, kukajući na današnjicu."

Pjevali su udruženi zborovi Gospičko-senjske biskupije i zbor "Bašćina" iz Zagreba

Još jedan samozatajni domoljubni djelatnik, dipl. inž. Damir Borovčak, bit će upamćen po Gvozdanskom, Zrinu, Maclju, Sv. Josipu, Radio Mariji ... Nositelj je Reda hrvatskog pletera i Reda Danice hrvatske s likom Katarine Zrinske

**POSVETA CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA 10. RUJNA
2011**

Zagrebački nadbiskup i metropolit kardinal Josip Bozanić:

"Međutim, ovo danas nije posveta bilo koje crkve, na bilo kojemu mjestu i bilo kojega naslova. Radosni smo što se, nakon izvršenoga zahtjevnog posla, možemo naći ovdje na uzvisini, ponad Krbavskoga polja, s pogledom koji ne zahvaća samo ova poviješću bremenita hrvatska prostranstva, nego simbolički obuhvaća svu vremenitost i vječnost hrvatskoga naroda, smisao ljudskoga življenja i ljubavi, svjedočene u kršćanskoj vjeri i nadi."

Bolše see lubvi niktože imatq neže da dušu svoju položitq kto za drugi svoe (Nema veće ljubavi od ove kada je netko spremam i život svoj položiti za drugoga.).

Tekst je uzet prema prijevodu kakav je u hrvatskom Prvotisku (Misal po zakonu rimskog dvora, 1483.).

Ivana Šaška i Radoslava Bužančića izradio Stipe Vrandečić iz Pučišća.

U podnožju oltara je uglatom glagoljicom uklesan citat iz Evanđelja (Iv 15, 13):

Oltar je ukrašen pleternom ornamentikom; s prednje strane je 12 kružnih lozica ispunjenih cvjetnim ukrasima i Salamonovim čvorom (što simbolizira 12 apostola). U središtu je kristogramon, s istaknutim glagoljskim slovom M(učenici). Oltar je prema projektu Ispred oltara ovom prigodom izloženi su spomen kamen stradalnika na stratištu Daksi kraj Dubrovnika, Krbavski križ i kovčežić s relikvijom mučenika bl. Alojzija Stepinca.

"Crkva na Udbini - propovjedaonica cijelom našem narodu"

POZDRAV BISKUPA DOMAĆINA MONS. MILE BOGOVIĆA

Sve je spremno da Crkvu hrvatskih mučenika možemo posvetiti. Kako je to lako reći, a kako je do toga bilo teško doći! Od prošle godine svakako je najvažnije da imamo oltar. U nj čemo postaviti moći hrvatskog mučenika bl. Alojzija Stepinca. Od oltara ide crvena crta do kipa bl. Ivana Pavla II., koji je Stepinca proglašio blaženim, a koji je na pragu trećeg tisućljeća dao poticaj za ovu gradnju kada je pozvao sve narode – pa i naš – da ne prepuste zaboravu svoje mučenike. ...

Krbavski križ donio je danas ovamo riječki nadbiskup mons. Ivan Devčić i stavio ga na spomen kamen stradalnika na Daksi kraj Dubrovnika, a potom će ga staviti na posvećeni oltar; a pastoral, upravo onaj koji su ovim prostorima nosili krbavski biskupi, nalazi se danas u rukama predvoditelja slavlja i posvetitelja kardinala Josipa Bozanića. ...

Od prošlogodišnje proslave, novost je i Memorijalni park, iza temelja bivše župne crkve, za koji je dao i razradio ideju Ante Pađen, ... U Parku je ponešto izmijenjeni Vukovarski križ Šime Vidulina. Ime Vukovar simbol je naših stradanja u Domovinskom ratu. Pred nama su dakle – ovdje u zemljopisnom središtu Hrvatske – spomen kamen iz Dubrovnika i križ iz Vukovara. Prema istoku Park ograđuje zid sa spomen kamenjem s naših stratišta i ratišta. Ne bih to nazvao zid plača, nego radije zid našeg ponosa i naše zahvalnosti. To još sve nije dovršeno, ali se već sada može vidjeti kako će izgledati i koja mu je poruka. Inače je cijelo zdanje CHM jasna i glasna propovjedaonica cijelome našem narodu. Ni kamen ni beton nisu tu nijemi. Progovorili su ovdje jasnim kršćanskim i hrvatskim govorom. ...

POZDRAV CRKVENIM SLUŽBENICIMA

Dakako da nam je svima dragو што ovu službu Božju predvodi uzoriti kardinal Josip Bozanić. ... Pozdravljam i apostolskog nuncija u Hrvatskoj nadbiskupa mons. Maria Roberta Cassarija, predsjednika HBK mons. Marina Srakića, supredsjedatelja Glavnog odbora za izgradnju CHM, banjolučkog biskupa mons. Franju Komaricu, predsjednika BK BiH, nadbiskupa i metropolitu riječkog mons. Ivana Devčića, nadbiskupa i metropolita splitskog mons. Marina Baraćića, mons. Antu Jurića, nadbiskupa splitskoga u miru, zadarskog nadbiskupa mons. Želimira Puljića, biskupe: šibenskog mons. Antu Ivasa, porečko-pulskog mons. Ivana Milovana, krčkoga mons. Valtera Župana, vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, varaždinskog mons. Josipa Mrzljaka, sisačkoga mons. Vladu Košića, križevačkog vladiku Nikolu Kekića, bjelovarsko-križevačkog biskupa mons. Vjekoslava Huzjaka, pomoćnog đakovačko-osječkog mons. Đuru Hranića, mons. Ivana Penzeša, subotičkog biskupa. Hvala im što su se odazvali na ovu proslavu, a onima koji su poslali svoje zamjenike.

Srdačno pozdravljam provincijale Paponju i Soptu i Tustonjića, senjske kanonike, svećenike i redovnike koji su doveli svoje župljane, redovnice, bogoslove i sjemeništarce.

**POZDRAV DRŽAVNIM DUŽNOSNICIMA,
BRANITELJIMA, KULTURNIM DJELATNICIMA I
OSTALIM HODOČASNICIMA**

Pozdravljam visoke predstavnike hrvatskih vlasti: predsjednika Hrvatskog sabora gosp. Luku Bebića, potpredsjednika Vlade i ministra zdravstva i socijalne skrbi dr. Darka Milinovića, ministra unutrašnjih poslova Tomislava Karamarka te dr. Andriju Hebranga, predsjednika Upravnog vijeća Ureda za pronalaženje, obilježavanje i čuvanje grobova žrtava komunističkih zločina nakon drugog svjetskog rata, članove sličnog odbora u Sloveniji (Dežmana i Štrovsu), članove Komisije HBK za hrvatski martirologij, zatim saborske zastupnike, zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića i sve ostale državne, županijske, gradske i općinske vlasti, naše domaćine ličko-senjskog župana Milana Jurkovića i udbinskog načelnika Ivana Pešuta. Pozdravljam našu vojsku i policiju, sve naše branitelje, posebno one koji su do ovoga hrama došli pješke kao što je to učinila braniteljska udruga Damir Tomljanović Gavran.

Pozdravljam i druge braniteljske udruge i hodočasnike iz Hrvatskog žrtvoslovnog društva.

Pozdravljujući akademika Milana Moguša i Hrvoja Hitreca, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća, te Jelenu Brajša, pozdravljam i sve ostale koji djeluju na području znanosti, umjetnosti i dobrotvornosti. Pozdravljam Braću hrvatskoga zmaja koji su ovamo stigli sa svojim i mojim zmajskim predsjednikom dr. Neviom Šetićem.

Poseban pozdrav dr. Juri Radiću koji nas je razumio i pomogao u vrijeme agresije na ovaj projekt.

Pozdravljam i sve ostale drage hodočasnike sa svih strana Lijepe naše i iseljene Hrvatske, posebno stare i nove Udbinjane, tj. one koji su pred sv. Luciju 1942. morali odavde pobjeći, kao i njihove potomke, te Hrvate katolike iz Bosne koji su nakon Domovinskog rata ovdje našli utočište u okrilju Hrvatske države.

Dao Bog da na idući Dan hrvatskih mučenika, koji ćemo 2012. slaviti 25. kolovoza, naši hodočasnici mogu vidjeti još ljepše urešenu crkvu i okoliš.

Molim uzoritog gospodina Kardinala da predvodi ovo slavlje.

Zlatni križ krbavskih biskupa - je biskupski križ prvog krbavskog biskupa Mateja (1185 – 1220.). Jezgra križa je drvena, okovana željezom i presvućena zlatnim pločicama. Ukršten je kristalima i

okruglim koraljnim perlicama. Križ je zajedno sa stakom visok 33 cm. Jedan je od najdragocjenijih sakralnih predmeta naše hrvatske crkvene baštine.

Kardinal Josip Bozanić posvetio je oltar Crkve hrvatskih mučenika.

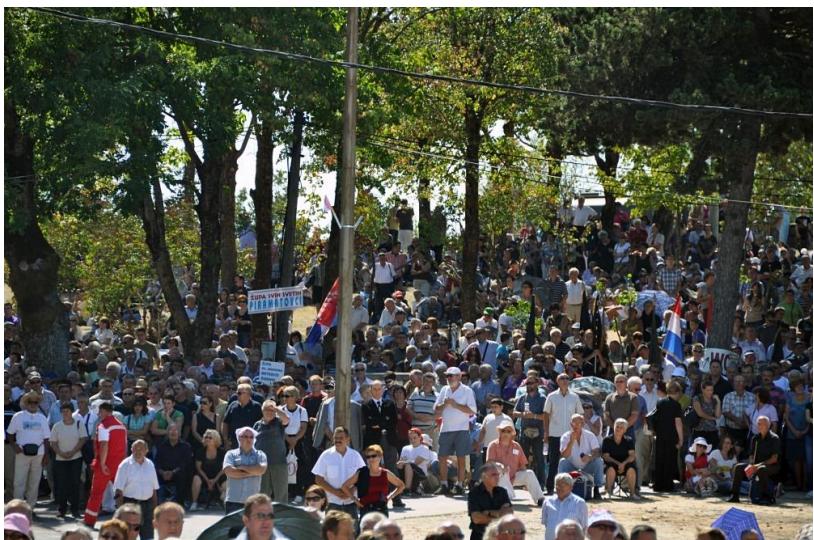

Hrvatski akademici Milan Moguš (+2017.) i Dubravko Jelčić (+2020.) te dr. sc. Milan Kruhek, ravnatelj Instituta za hrvatsku povijest

Memorijalni park i spomen-kamenje doneseno sa svih poznatih naših stratišta, Jazovke, Bleiburga, križnih putova, jama i prikrivenih grobišta žrtava komunističkoga terora.

Vukovarski križ Šime Vidulina u Memorijalnom parku

"S Vukovarskim križem je na simboličan način u naš projekt ugrađeno i mučeništvo Vukovara, kao što su i druga mjesta našega stradanja ugrađena u zid našega ponosa po spomen kamenju s raznih stratišta i grobišta."

Vukovarski križ Šime Vidulina u Memorijalnom parku

Ovdje je, na Krbavi koja će poslije biti nazvana Udbinom, 1185. godine utemeljena prva biskupija iza Velebita, naše mitske planine.

Ostaci ličke gotike, katedrale sv. Jakova Starijeg (kraj XIII ili početak XIV st.)

Kamen temeljac za CHM je izvađen iz temelja krbavske katedrale (tlocrt dimenzija 36 x 12 m).

Partizani do danas (osobito nositelji 'Spomenice 1941.' rođeni 1952. ili kasnije) nisu izašli iz mauzoleja balzamiranog boga na Zemlji i partijskih učionica. Smatraju da s njima počinje povijest i da budućnost treba graditi na temeljima koje oni postavljaju. I u novoj hrvatskoj državi ne samo da kriminaliziraju njezine početke i zaslužne za njezino stvaranje već nas ustrajno prisiljavaju da zaboravimo prošlost i da se okrenemo budućnosti, dok istovremeno javno slave svoje prošle postojeće i nepostojeće bitke i žrtve. Uz svekoliku pomoć vlasti, današnje i bivše, sprječavaju da se otkriju zločini iz vremena njihove komunističke vladavine i nedavne prošlosti.

Lokalitet i temelje krbavske katedrale otkrili su nam vandali 1994., kada su u vrijeme okupacije dijela Hrvatske srpski bageri pripremali dva velika zaklona za višecijevne bacače raketa (VBR-e). Arheološka istraživanja započela su odmah poslije Oluje 1995.

Prvi put nakon pola milenija na temeljima krbavske katedrale prvi gospočko-senjski biskup Mile Bogović je održao svečanu misu na dan svetog Jakova 2005. godine.

Iskopine katedrale, grobovi i pripadajući dijelovi biskupskog dvora su konzervirane. Možda budu nađeni i temelji katedrale prvog krbavskog biskupa Mateja (1185 – 1220.)

Grobovi u poligonalnoj apsidi katedrale. U svetištu i brodu crkve, te ispred crkve do danas su istražena 227 hrvatska groba. U grobovima je nađen nakit, novčići, ostruge... Postoji realna mogućnost da je tu pokopan i dio poginulih Hrvata u Krbavskoj bitci 9. rujna 1493. godine koja se dogodila nedaleko od ovog mjesta.

U jednom tekstu biskup Bogović spominje stihove iz pjesme srpskog pjesnika Jovan Jovanović Zmaja (+1904.):

Hrvat se ne bori da što otme kome,
Čuva sveti organj na ognjištu svome.
I dok tako čini u najteži dani
I Bog je i pravda na njegovoj strani.

Krbava. Grobovi ispred pročelja (?) stolnice (foto I. Čondić)

Pogled na sjeverni dio Krbavskog polja.

U vrijeme Jugoslavije slavila se bitka na Kosovom polju (onom u Srbiji), u školi su nas davili učenjem stihova o njihovim slavnim junacima, a Hrvati nisu ni spomenik smjeli podignuti u spomen

10.000 poginulih hrvatskih branitelja u Krbavskoj bitci. Bilo je zabranjeno gotovo 70 godina, kao i hrvatska narodna pjesma Vila Velebita.

E, druže Tito ljubičice bela, tebe danas voli omladina cela!

"U hrvatskom narodu bilo je uvijek dvije vrste ljudi. Jedni su bili patrioci, a oni drugi idioti." (H. Hitrec)

Prostor na kojem je najvjerojatnije završila Krbavska bitka – kapelica sv. Marka izgrađena je 2002. Nalazi se stotinjak metara od crkvice sv. Marka Groba podignute 1689. godine kao simbol obnovljene hrvatske Krbave, poslije poraza Turaka u austrijsko - turskom ratu (1683-1699.).

Crkvu sv. Marka Groba, simbol obnovljene hrvatske Krbave, "komšije" su razorile 1942., a 1945. godine su njezinim kamenjem izgradili ovčarnicu. Temelje su sakrili nasipom zemlje. Kulturocid su ponovili i na okupiranom području Republike Hrvatske u razdoblju 1991-1995., a iz Srbije do danas nisu vratili oteto hrvatsko kulturno blago. Žalosno je da nam se isti oni koju su proizvodili i kulturocid nameću kao učitelji. No ima nade jer se današnji HDZ uzda u Miloševića.

Na cijeloj površini iskopa nađene se ljudske kosti i grobovi (istražena su 32 groba) iz XIV i XV stoljeća. Tu je izgleda bila završna faza bitke na Krbavi, gdje su zadnji heroji padali, i po svoj prilici tu su neki od njih bili pokopani, kao i ubijeni svećenici, jer se oni pokapaju u crkvi. Postojala je ovdje i prije Turaka jedna crkva na čast sv. Marka (udbinski kroničar Milan Marušić).

Početak Križnog puta od mjesta gdje se odvio najtragičniji dio Krbavske bitke 1493. godine, sraz kršćanstva i islama, branitelja domovine i agresora. S islamom na hrvatske prostore dolazi i svetosavlje.

Zaslugom biskupa Bogovića obnovljena je procesija Križnog puta na Dan hrvatskih mučenika, od crkvice sv. Marka Groba do CHM, "od mesta stradanja do mesta nadanja".

"Na Udbini smo izgradili crkvu gdje častimo sve žrtve za Hrvatsku kroz povijest, a želimo uraditi i Svehrvatski grob na Krbavskom polju gdje bi pokopali sve ubijene diljem stratišta Hrvatske i susjednih zemalja. Posebno i zato što je politička Hrvatska u posljednje vrijeme prestala govoriti o svojim mučenicima." (biskup Bogović, 2019.)

Rječica Krbava teče pokraj crkve Sv. Marka Groba.

Na blagdan sv. Marka išla je procesija, redovito svake godine od 1714. do 1942., iz župne crkve sv. Nikole preko mosta na Krbavi do crkvice sv. Marka Groba.

Pogled na istočni dio Krbavskog polja i Ličku Plješivicu. Ostaci sjevernog zida i ulaznih vrata starohrvatske župne utvrde, kaštela Krbave (Castrum Corbavia) - arheološki lokalitet Gradina.

Udbinska bura ili nepoznati počinitelj? Jesu li Hrvati na Udbini ponovno u problemima?

Castrum Corbavia zbog sve češćih upada Turaka na ovaj prostor se napušta nakon što je Krbavska biskupija preseljena odavde u sigurniji Modruš.

Završetak izgradnje CHM obilježen je postavljanjem oltarnog reljefa "Slava hrvatskih mučenika" na Dan hrvatskih mučenika

2015. godine. Sažima hrvatsku povijest kroz tri tragična događaja koja su duboko usječena u svijest hrvatskog naroda prožetom patnjom i mučeništvom: Bleiburg, Krbavsko polje, Vukovar. Oltarni reljef (triptih) isklesan u bračkom kamenu "maslinica" djelo je akademskog kipara Kuzme Kovačića.

Gore slijeva je sv. Nikola (zaštitnik župe Udbina), zdesna sv. Jakov (zaštitnik stare Krbavske biskupije), a u sredini Uskrslji Krist u Svetom Trojstvu.

Pod svakim poljem triptiha glagoljicom su citirane riječi svjedočanstva popa Martinca o hrvatskom stradanju na Krbavskom polju: za Bleiburg - "Tada počeše cviliti mnoge udove i mnogi drugi", za Krbavsko polje - "Turci nalegoše na jazik hrvatski", i za Vukovar - "Tada padоše snažni vitezovi i slavni borci." Opširnije u Slava hrvatskih mučenika.

Najveći je srednji reljef, 5 x 3,60 m.

Krbavska bitka s motivom svehrvatskog grba

"Turci nalegoše na jezik hrvatski"

Hrvatski grb - detalj reljefa

Motiv grba je preslika grba ličke obitelji Perović iz 1491. u senjskoj katedrali, kasnije prihvaćen kao hrvatski grb. Oblik štita grba je u biskupskom grbu Mile Bogovića.

Crkva hrvatskih mučenika na Udbini - od ideje do ostvarenja

289

Bleiburg i četverored križnog puta (detalj reljefa)

"Tada počeše cviliti mnoge udove i mnogi drugi"

Domovinski rat (Vukovar, detalj reljefa)

"Tada padoše snažni vitezovi i slavni borci"

mr. sc. Ljubomir Škrinjar

Portal HKV-a, 20. srpnja 2020.

<https://www.hkv.hr/reportae/lj-skrinjar/34649-biskup-mons-dr-mile-bogovic-i-hrvatska-udbina.html>

(23. srpnja 2020.)

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

PISMO PREDSJEDNICIMA 13.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Kao što sam vam napisao u prošlom pismu u svojoj 'obrani' u *The Jerusalem Postu* Ivo Goldstein se poziva i na svog oca: „Moj pokojni otac Slavko i ja najmanje 20 godina vodili smo žestoke rasprave s ovim proustaškim krugovima u Hrvatskoj i inozemstvu.“ Blagonaklono Ivo Drobilica spominje samo nekoliko imena iz tih proustaških krugova.

Zato će vas ja podsjetiti kako su 2015. godine jednu takvu knjigu napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i Blanka Matković. Njihovu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“ izdalo je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Osuda knjige došla je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu: „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015., na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina (tada posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH g. Zorana Milanovića), Hrvoja Klasića i Tvratka Jakovine, te stidljivo i Nataše Jovičić, ravnateljice Spomen-područja Jasenovac.

Na to su masovno odgovorili veliki broj onih iz proustaških krugova o kojima piše Ivo Drobilica. To su:

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospočko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan

prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Andelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec

prof. dr. sc. Ilija Kuzman

prof. dr. sc. Ana Marušić

prof. dr. sc. Darko Orešković

prof. dr. sc. Davor Pavuna

prof. dr. sc. Stojan Polić

prof. dr. sc. Ivan Poljaković

Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE

izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović

dr. sc. Marko Jerčinović

prof. dr. sc. Andrija Hebrang

prof. dr. sc. Ana Jerončić

dr. sc. Krešimir Bušić

dr. sc. Davor Pećnjak

prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić

dr. sc. Vine Mihaljević

Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika

prof. dr. sc. Marin Čikeš

mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača

dr. Tomislav Djurasovic, München

doc. dr. sc. Srećko Botrić

prof. dr. sc. Ante Lauc

mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Perić

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

prof. dr. sc. Neven Elezović

dr. sc. Vladimir Horvat

doc. dr. sc. Mario Puljiz

doc. dr. sc. Julije Jakšetić

doc. dr. sc. Josip Dukić

prof. dr. Sven Seiwerth

prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju

dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a

Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU

doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta
krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica

red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić

prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi iz proustaških krugova.

U Prilogu vam šaljem i njihovo pismo.

Podsjećam vas da sam vam poslao moju knjigu "Branili smo Stepinca". U knjizi imate još jako puno imena iz proustaških krugova, dovoljno je pogledati samo djelomični popis onih koji su tražili ostavke na Porfilijevoj TV (poglavlje 'Srpski svet' i Hrvatska) i zbog toga što im gostuje i Ivo Drobilica, a to je bilo mnogo prije pojave Goldmanova teksta u Jerusalem Postu. Zajedno s onim na Internetu preko 3000 takvih potpisnika. Izdvojiti ću samo neka imena pobjednike iz Domovinskog rata:

general dr Kornelije Brkić

general Ljubo Česić Rojs

general Mile Ćuk

admiral Davor Domazet Lošo

prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general

brigadir Werner Ilic, Zagreb

general Ante Jelavić

general Ivan Kapular, Zagreb

general Marinko Krešić

brigadir Stjepan Kulić, Vinkovci

general Mladen Markač, Zagreb

brigadir Ivan Markešić

general dr. sc. Miroslav Međimorec

general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška

general Ivica Primorac

general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini

brigadir Ivan Rašić, Zagreb

general Renato Romić, Virovitica

general Željko Šiljeg, Zagreb

st. brigadir Marinko Štrbac, Novoselac

general Žarko Tole, Split

general Ivan Tolj, književnik

brigadir Ilija Vincetic, Zadar

brigadir Marinko Zelenika, Zagreb
brigadir Drago Zrinušić, Zadar

Vidite kako je teško bilo Ivi Drobilici i njegovom tati u toj borbi s proustaškim krugovima.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Iz zahvalnosti prema tim velikim znanstvenim doprinosima Ive Drobilica naši ljudi su i pronašli tu drobilicu po kojoj je dobio ime:

PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU

Subject:Hrvatska Pravoslavna Crkva poziva na tiskovnu konferenciju

Date: Wed, 29 Sep 2021 09:24:05 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

**HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU
SVE HRVATSKE MEDIJE I IZVJESTITELJE**

u petak 1. listopada 2021. s početkom u 10:00 sati

**EUROPSKI DOM
DVORANA BRUXELLES
Zagreb, Jurišićeva 2**

Tema konferencije:

- Nepravilnosti u obrascima aktualnog popisa stanovništva
- Prava pitanja Porfiriju
- Osvrnuće hrvatske zastave na prostorijama HPC-a

Na tiskovnoj konferenciji govoriti će:
zastupnik u Hrvatskom saboru Ante Prkačin, Ruža Tomašić,
akademik Josip Pečarić, pukovnik HV-a Ratko Despot i dr.

**U interesu potpunog obavljanja hrvatske javnosti
pozivaju se na tiskovnoj konferenciji nazočiti
predstavnici svih medija u Hrvatskoj.**

KOMU SMETA HRVATSKA ZASTAVA?**26 rujna, 2021**

Svake nedjelje s početkom u 10,00 sati održavamo božansku sv. liturgiju u našoj crkvi na adresi Domjanićeva br. 5 u Zagrebu. Kad smo danas stigli, ispred ulaza bila je postavljena plastična kanta za smeće, koja je obično ispred ulaza Domjanićeve br. 7 i koju, kao što nam je posvjedočila susjeda, svako malo netko postavlja ispred ulaza crkve pa ju ona svako jutro vraća na mjesto. Danas nije bila ta situacija nego se je na tu kantu netko popeo i strgao hrvatsku državnu zastavu koja se vijori iznad ulaza crkve, na visini od oko 4 metra. Otrgnut je i nestao dio zastave od otprilike između 20 i 30 centimetara. Dvojica mladih i profesionalnih policajaca iz pete policijske postaje stigla su par minuta nakon našeg poziva i obavili svoj posao, kao i ekipa za očeviđ. Mi iz Hrvatske pravoslavne crkve naviknuti smo da nas se vrijeda i prijeti preko društvenih mreža, da nas se sve mora pobiti, jer smo „ustaše”. Naviknuli smo se i da se o nama govori da nas nema, ali evo tu smo pa se na nama može svatko iživljavati. Kada je 2010. u Zadru, Ivo Matanović najavio osnivanje Udruge hrvatskih pravoslavnih vjernika, oglasio se tadašnji Predsjednik Ivo Josipović i rekao da „Hrvatska pravoslavna crkva nikad ne će biti registrirana.” Njemu se je tada pridružio i ministar kulture Biškupić. Kasnije nam je to, skoro isto napisala Pučka pravobraniteljica Lora Vidović, kad smo tražili sastanak na kojem bismo razgovarali o pravima hrvatskih pravoslavaca. Nama, Hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru, je ravnatelj JUSP Jasenovac (nakon posjeta ministrici kulture Obuljen Koržinek), prije četiri godine zabranio dolazak u Jasenovac jer smo poglavari crkve, koja je nastala u NDH (notorna laž). Prije dvije godine umirovljenom pukovniku HV-a Ratku Despotu (Hrvatu pravoslavne vjere), prijetili su: „Likvidirat ćemo tebe i twoju državu”. Prije par godina, na hrvatskog branitelja pravoslavca Đuru Plavljanića su pucali, ali ga srećom nisu pogodili ...Mi iz HPC-a, mi koji nismo „ugroženi”, naviknuli smo na provokacije na koje ne reagiraju ni državni vrh niti mediji, ali sada je u pitanju državna zastava RH, koja simbolizira državu. Je li trganje hrvatske zastave, postavljene iznad ulaza u

Hrvatsku pravoslavnu Crkvu napad na Republiku Hrvatsku ili samo na HPC?

PODSJETNIK:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27956-nova-knjiga-akademika-pecarica-akademik-nenad-trinajstic>

SRPSKI SVET I HPC

Iz intervjuja arhiepiskopa Aleksandra od 2 ožujka, 2017.:

“Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu.” (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgoviри/page/2/>

PORFIRIJEV DESANT NA CETINJE:

<https://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/37942-razgovor-s-p-popovicem-crna-gora-je-na-rubu-rata.html>

IMAMO PORFIRIJEVU TELEVIZIJU!

IMAMO PORFIJIEV KRUŽOK!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27944-svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinjcu-o-tragичноj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni>

<https://narod.hr/hrvatska/olujic-o-klasicevom-dokumentarcu-ustaskom-atentatoru-pripisuju-se-rijeci-koje-dolaze-iz-jugoslavenske-sluzbe>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/37950-j-novak-uhodani-obrtnik-i-drugi-dilektanti.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/37920-n-nekic-pitanja-za-emisiju-u-nastavcima-ndh-na-hrt-emitiran-prvi-nastavak-20-rujna-2021.html>

IMAMO I NAPAD NA HPC – U SREDIŠTU ZAGREBA OSKVRNUTA DRŽAVNA ZASTAVA!

<https://kamenjar.com/u-sredistu-zagreba-oskrnavljena-drzavna-zastava/>

ZNAMO I TKO VLADA HRVATSKOM:

<https://direktno.hr/domovina/video-iznenadio-gledatelje-vucica-imenovali-predsjednikom-republike-hrvatske-245667/>

KAKO TO IZGLEDA OPISUJE HRVOJE HITREC:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27951-banane-u-zagorju-hrvatska-u-banani>

Vidjeti i:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27933-hrvatska-je-prodala-svoju-povijest-i-zato-nema-buducnost>

A ZNAMO KAKO JE BILO I PRIJE PORFIRIJA:
PISMO BISKUPA HBK PATRIJARHU SPC IRINEJU
6. veljače 2019.
Zagreb, 18. studenoga 2018.

Vaša Svetosti!

U novije vrijeme, napose nakon prošlogodišnjega završetka rada Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske Pravoslavne Crkve, čija je zadaća bila zajednički razmotriti lik bl. Alojzija Stepinca prije, tijekom i nakon II. svjetskog rata, učestale su izjave i svojevrsni prijekori u javnim nastupima i medijima najviših predstavnika Srpske pravoslavne Crkve, upućeni Katoličkoj Crkvi i biskupima u Republici Hrvatskoj, među kojima posebnu težinu imaju Vaše riječi. Ovim pismom Hrvatska biskupska konferencija želi Vam o njima dobronamjerno i s poštovanjem iznijeti svoj stav.

1. Vaša Svetost je nekoliko puta javno ponovio kako biskupi u Hrvatskoj šute. Na hirotoniji dalmatinskoga episkopa, gospodina Nikodima Kosovića (1. listopada 2017.) u prisutnosti splitsko-makarskoga nadbiskupa msgr. Marina Barišića i šibenskoga biskupa msgr. Tomislava Rogića, ustvrdili ste kako od braće katolika očekujete »pre svega od predstavnika Crkve da čujemo reč jevanđeljsku, reč mira, reč ljubavi, da čujemo reč da smo pre svega hrišćani i kao takvi da bar jedni prema drugima pokažemo ljubav i uvažavanje«. U svom intervjuu Televiziji Hram (3. siječnja 2018.) kazali ste kako Vas »iznenađuje čutanje Rimokatoličke Crkve. Crkva u Hrvatskoj čuti. I danas se dešava mnogo nemilih događaja. Crkva čuti«. Istaknuli ste da »Crkva koja je u velikoj meri doprinela tim bivšim odnosima, (treba) da podigne svoj glas u interesu istine, pravde, u interesu zajedničke vere«.

Na 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.), govoreći o stradanju srpskoga naroda tijekom XX. stoljeća, izjavili ste da je najtragičnije to što su ona došla »jednim delom od muslimana, a mnogo više od naše braće rimokatolika«. Dodali ste: »Naša Crkva toliko godina očekuje da čuje reč kajanja i izvinjenja naše braće rimokatolika, nikada nismo tu reč čuli. Verovatno je nećemo ni čuti. I ono što nas posebno stavlja pred veliku jednu muku, a to je što mnoge ideje prošlosti i danas su prisutne u tim narodima. (...) Narod koji stvara istoriju na zločinu, na krvi drugoga naroda, taj narod nema budućnosti«.

U svojoj propovijedi (4. kolovoza 2018.) u Bačkoj Palanci, prigodom godišnjice vojno-redarstvene akcije Oluja među ostalim ste rekli: »Danas, posle dve decenije pitamo se što je taj narod (hrvatski) rukovodilo i motivisalo da dignu svoju ruku na braću svoju, na braću koji su delili podneblje i ovu blagoslovenu zemlju dugi niz godina? Kakva ih je sila na to motivisala i da li je imalo neke sile druge koja je mogla da to zadrži i onemogući? Imala je. To je bila institucija Crkve koja je jedino mogla da zaustavi taj ponor, to zlo koje je iznenadilo ne samo naš narod, nego čitav narod sveta, pogotovo hrišćanske narode. I ako ima netko tko je zatajio, i netko tko je mogao da to zlo zaustavi, to je bila Crkva. (...) Crkva koja je pozvana da širi ljubav, narod koji čita jevanđelje, narod koji se moli Bogu i istome Spasitelju, zaboravio je kome pripada i stavio se u jednu sasvim drugu stranu koja ne može nikada i ničim biti opravdana. Strašna tragedija, ta mržnja koja je počela u prošlosti nastavila se i u vreme takozvane Oluje, i što je tragično, ona je prisutna i danas.»

Za Vašega pohoda Crnoj Gori u mjesecu srpnju ove godine, na pitanje novinara s kojom biste povijesnom epohom usporedili položaj Srba danas u Crnoj Gori, u intervjuu za podgorički dnevnik Dan (23. srpnja 2018.) odgovorili ste: »Usporedio bih ga sa položajem Srba u Hrvatskoj, u doba endehazije (NDH). Nažalost u Hrvatskoj ni danas nije bolji položaj Srbima.«

Neposredno po završetku rada Mješovite komisije za zajedničko razmatranje lika bl. Alojzija Stepinca, svi srpski članovi ove Komisije potpisali su 16. srpnja 2017. priopćenje za javnost, u kojem polemiziraju s beogradskim Večernjim novostima, te s uvredljivim konotacijama govore o zagrebačkom Kapitolu, prepoznавajući u pisanju navedenih srpskih novina »kaptolsku dirigentsku palicu«, jer su prenijele hrvatski prijevod završnoga *Priopćenja Mješovite komisije*, pripisujući prevoditelju namjerne netočnosti. Glasnogovornik Srpske Pravoslavne Crkve, bački episkop Irinej u *Saopštenju* od 18. srpnja 2017. nastavio je polemiku sa spomenutim novinama, nazivajući njihovo pisanje »kaptolskim komentarima iz Zagreba« i iskazujući svoj stav ne baš blagim rječnikom: »Ne bih da se ovde i njima bavim iako su mi

veoma dobro poznati pošto sam ih slušao i čitao stotinama puta, a sadržaj nekih znam gotovo naizust. Sve u svemu, navijačko, servilno – rekao bih: kaptololatrijsko i antipatrijaršijsko – sočinjenje...«

Ni u nekim drugim prigodama bački vladika Irinej nije birao riječi kad je govorio o Crkvi i biskupima u Hrvatskoj. Kao glasnogovornik Srpske pravoslavne Crkve osobito teške optužbe izrekao je u Saopštenju za javnost Svetog Arhijerejskog Sabora Srpske pravoslavne Crkve sa redovnog zasedanja održanog u Pećkoj Patrijaršiji i Beogradu od 29. aprila do 10. maja 2018. godine. U Saopštenju je ustvrdio: »Konstatovano je takođe da su odnosi sa Rimokatoličkom Crkvom, Crkvama Reformacije i ekumenskim organizacijama korektni i konstruktivni, što nažalost, ne važi za odnose sa Hrvatskom biskupskom konferencijom, u kojoj, pored dobronamernih biskupa koji deluju u duhu Drugog vatikanskog sabora, postoji, nažalost, i dobar broj biskupa neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike. Sabor se nada da će oni prvi izvršiti veći uticaj na hrvatske rimokatoličke vernike nego ovi drugi.«

2. Vaša Svetosti! Pitamo se, kakav bi mogao biti cilj i smisao navedenih tvrdnji po kojima kod Katoličke Crkve u Hrvatskoj i njezinih pastira ne postoji gotovo nikakvo dobro, nego samo zlo. U ne tako davnim vremenima slušali smo slične ocjene i o Vatikanu i o papi. Međutim, danas čujemo pohvale papi Franji i Rimokatoličkoj Crkvi, a pokude biskupima i Crkvi u Hrvatskoj. U intervjuu objavljenom u Jutarnjem listu (7. siječnja 2017.) ponešto ironično kažete “da ispadne kako srpski pravoslavni episkopi više drže do autoriteta rimskog biskupa negoli pojedini hrvatski katolički biskupi”. Smatramo neobičnim da poglavar jedne pravoslavne mjesne Crkve javno suprotstavlja biskupe Katoličke Crkve u Hrvatskoj papi Franji, upućuje im prijekore i pripisuje zločine cijeloj toj Crkvi i cijelom hrvatskom narodu. Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili.

Ne uspijevamo razumjeti namjere Saopštenja sa zadnjega zasjedanja Svetoga Arhijerejskog sabora Srpske Pravoslavne Crkve kad javno razvrstava hrvatske biskupe i tumači tko je od njih dobronamjeran i

tko od njih djeluje prema II. vatikanskom saboru a tko ne, te većinu od njih označuje kao ljude »neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike« bez objašnjenja na temelju čega ih smatra takvima. Bački vladika Irinej u intervjuu Politici (20. lipnja 2018.) ponovio je tvrdnju o korektnim odnosima s Rimokatoličkom Crkvom u cjelini, ali ne i s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, »uz časne i hvale vredne izuzetke», te u znatnoj mjeri i Bosne i Hercegovine, koji »kao da i ne čitaju izjave i deklaracije koje objavljuje njihov sopstveni vrhovni poglavdar zajedno sa pravoslavnim patrijarsima, a ni druge izjave i tekstove pape Franje«. Željni bismo znati koji su razlozi zabrinutosti Vaše Svetosti i bačkoga vladike Irineja za odnos hrvatskih biskupa prema papi Franji? Naša povezanost s rimskim biskupom utemeljena je u vjeri Katoličke Crkve da je papa nasljednik sv. Petra, glava Biskupskoga kolegija, Pastir sveopće Crkve koji predsjeda zajedništvu u ljubavi, pa mu u tom duhu trajno iskazujemo puno povjerenje i duboko poštovanje te u vjerničkom posluhu prihvaćamo njegovu učiteljsku riječ. S obzirom na odnos između Srpske pravoslavne Crkve i Katoličke Crkve u Hrvatskoj smatramo da ga treba krasiti evanđeosko načelo: »Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga nasamo. Ako te posluša, stekao si brata« (Mt 18,15-16). U prosudbama o drugima polazište treba biti argument istine koji valja obrazložiti »blago i s poštovanjem, dobre savjesti« (1 Pt 3,16), a eventualnu uvredu oprostiti i »do sedamdeset puta sedam« (Mt 18,22).

Navedenim javnim negativističkim načinom komuniciranja nije moguće riješiti bilo kakav problem ili pitanje. Takav pristup u hrvatskome društvu izaziva otpore prema nastupima Vaše Svetosti, budi nepovjerenje prema Vašoj osobi i prema Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi te prema samim srpskim građanima u Hrvatskoj, produbljuje ranjenosti iz ratnoga vremena koje još nisu ozdravljene, potiče mržnju. Nastupi koji ne očituju nikakva suošjećanja za žrtve i stradalnike uzrokovane od srpske strane, osobito teško pogadaju one hrvatske ljude koji su za vrijeme nedavnoga Domovinskoga rata bili istjerani iz svojih domova na području tzv. Republike srpske krajine, Bosne i Hercegovine, napose iz banjalučkoga kraja, gdje nije bilo rata, a ubijena su i trojica svećenika. Tijekom 1991. godine u

Hrvatskoj je bilo 536.000 prognanika i izbjeglica, dok ih je 1992. bilo oko 800.000 iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Socijalističke Republike Jugoslavije, odnosno Srbije, Vojvodine, Kosova i Crne Gore. Kuće su im najvećim dijelom bile razorene, brojna rodbina poubijana a mnogi otjerani u srpske logore. U to doba među prognanicima je bio i jedan sadašnji hrvatski biskup, koji je kao župnik s vrećicom u ruci zajedno s vjernicima izbjegao iz svoje župe pred nasiljem srpskih snaga. Određeni broj drugih svećenika, redovnika i redovnica završio je također u srpskim logorima, a jedan je svećenik ubijen. Tijekom Domovinskoga rata u Hrvatskoj po dosadašnjim saznanjima stradalo je 15.007 osoba, od kojih je 13.914 ubijeno, a 1093 nestalo. Više od 1300 objekata Katoličke Crkve i drugih svetinja uništeno je ili teško oštećeno. Navedene činjenice otvaraju pitanja na koja svi mi dugujemo odgovore istini i pravednosti. Temeljno je pitanje koje si moramo svi postaviti: Je li istinito i moralno ono što o drugima javno govorimo? Prešućujemo li dio istine? Jesmo li možda postali »suci što naopako sude« (Jak 2,4) i drugima oduzimamo dobar glas?

Posebnu težinu ima izjava Vaše Svetosti da je nedavni rat mogla sprječiti Katolička Crkva u Hrvatskoj. Nije ona imala nikakva utjecaja na srpskoga predsjednika Slobodana Miloševića, na Jugoslavensku narodnu armiju, na paravojne postrojbe iz Srbije, niti na druge koji su pokrenuli i vodili rat na hrvatskome tlu. Naše zauzimanje za mirno rješavanje problema kod njih nije imalo nikakva odjeka. Rat je očitovoao da nije utemeljena tvrdnja koju smo nekoliko puta čuli od Vas, kako hrvatski katolici slušaju svoju Crkvu za razliku od pravoslavnih vjernika. Poznato je, naime, da je većina srpskih političara, kao i Srpska Pravoslavna crkva u vrijeme demokratskih promjena 90-tih godina prošloga stoljeća, zastupala stav kako srpski narod ne može živjeti s hrvatskim narodom u samostalnoj hrvatskoj državi nego isključivo u okviru zajedničke države, a ako to nije moguće, Srbi nemaju drugoga izbora nego uzeti oružje u ruke. U pismu Lordu Peteru Carringtonu, predsjedatelju Mirovne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, patrijarh Pavle je u studenom 1991. napisao: »Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci

izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle iselege. Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina. Teritorije na kojima je srpski narod vekovima živeo i na kojima je aprila 1941. imao etničku većinu pre genocida izvršenog nad njim od strane hrvatskih kvinsliških vlasti, ne mogu ostati u sastavu bilo kakve nezavisne Hrvatske, već se moraju naći pod zajedničkim državnim krovom sa današnjom Srbijom i svim srpskim krajinama.« Premda je patrijarh Pavle 1999. godine prigodom svoga prvoga posjeta Zagrebu nakon Domovinskoga rata savjetovao Srbima da budu lojalni građani Hrvatske i potaknuo ih »Časno ispunjavajte svoje građanske dužnosti i postupajte savesno po državnim zakonima Republike Hrvatske«, posljedice navedene srpske politike osjećaju se i danas u srpsko hrvatskim odnosima, za koje se ne može optuživati Katoličku Crkvu. Izneseni stav o nemogućnosti Srba da žive s Hrvatima u hrvatskoj državi pokazao se osobito pogubnim tijekom vojno-redarstvene akcije Oluja, kad je vodstvo krajiških Srba naredilo njihovo iseljavanje iz mjesta stanovanja i odlazak iz Hrvatske, kako svjedoči pouzdana ratna dokumentacija.

Vaše mišljenje koje ste iznijeli na već spomenutom 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.): »Gde god žive Srbi, to je Srbija, bilo u Srbiji, bilo u Bosni, bilo u Vojvodini, bilo Crnoj Gori i u drugim mestima« ne pridonosi miru i razumijevanju, jer samo Srbima dajete određena prava, bez objašnjenja kakva bi prava imali drugi građani koji žive sa Srbima. Povjerenje među Srbima i Hrvatima ne izgrađuje ni Vaše prešućivanje hrvatske države. Naime, kad upućujete pisane poruke vjernicima Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj, Vi gotovo redovito ne navodite državu u kojoj oni žive nego pokrajine Dalmaciju, Slavoniju, Liku. Neovisnost Republike Hrvatske priznale su gotovo sve svjetske države te joj Vaše ignoriranje ne može nauditi, ali ono nanosi štetu Vašemu ugledu u Hrvatskoj i ujedno građane srpske nacionalnosti stavlja u nova iskušenja. Kad u svojoj nedavnoj izjavi u Crnoj Gori tvrdite da Srbima ni danas nije

bolje u Hrvatskoj nego li je bilo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, uvjeravate svoje sunarodnjake i druge hrvatske građane u nešto što nije točno i što ulijeva strah. Status Srba u Hrvatskoj definiran je Ustavom i zakonima, oni imaju svoje predstavnike u Hrvatskome saboru i na svim razinama lokalne uprave te danas participiraju kao koalicijski partneri u Vladi Republike Hrvatske i imaju mogućnost legalnim putem zauzimati se za ostvarenje svojih prava. Osim toga, ubrzo nakon potpisivanja posljednjega Ugovora između Svetе Stolice i Republike Hrvatske o gospodarskim pitanjima, Hrvatska je Vlada sklopila sličan Ugovor sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom po kojem joj iz državnoga proračuna dodjeljuje određena finansijska sredstva te je ona otvorila i vlastitu Gimnaziju u Zagrebu. Nije malen broj nekretnina, oduzetih tijekom komunističke vladavine u Jugoslaviji, koje je Republika Hrvatska vratila Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi.

3. Vaša Svetosti. Sve što su hrvatski biskupi u Jugoslavenskoj biskupskoj konferenciji a potom i u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji na čelu s kardinalom Franjom Kuharićem govorili i činili tijekom rata od 1991. do 1995. i nakon njega do danas, dokumentirano je i svakome dostupno, među ostalim i u jednoj od najnovijih knjiga koju je napisala Julija Barunčić Pletikosić pod naslovom *Katolička Crkva u Hrvatskoj i Domovinski rat 1991 – 1995*. U različitim prigodama, na susretima s patrijarhom Pavlom, u propovijedima, nastupima u javnim medijima biskupi su se zauzimali za pravo Hrvata na slobodnu državu, te pravo svih njezinih građana, napose Srba da u njoj žive svoj vlastiti nacionalni, kulturni i vjerski identitet. Dizali su glas protiv svakoga nasilja, tražili da se nastali problemi rješavaju mirnim putem, snažno se borili protiv mržnje i osvete Srbima. Za najtežih progona hrvatskoga stanovništva i rušenja njihovih kuća i svetinja, kardinal Kuharić je u svojoj propovijedi u Petrinji, na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., pozvao: »Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat će je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njega! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego će poštovati život njegova oca, brata, sina,

sestre!» Nažalost, ovakve riječi nismo čuli od predstavnika Srpske Pravoslavne Crkve. Od Kuharićeva evanđeoskoga stava posve se razlikuje izjava pakračkoga episkopa Lukijana Pantelića, koji je u to isto vrijeme uvjeravao svoje sunarodnjake da djeluju po načelu »Sada ćemo opet uzeti Stari zavet u kome piše ‘Oko za oko, zub za zub, mladić za mladića’, a posle Novi zavet ,”ko tebe kamenom ti njega hlebom”«.

Hrvatski su biskupi nakon legalne i međunarodno priznate vojno-redarstvene akcije Oluja upozoravali na nedopustivost ubojstava, pljački i paleža kuća srpskih izbjeglica te su se zauzimali za njihov povratak. Želimo napose spomenuti šibenskoga biskupa msgr. Srećka Badurinu, koji se izložio nemalim pogibeljima u takvom nastojanju. Među ostalim, biskupi su intervenirali kod hrvatskih vlasti da se episkopi Srpske Pravoslavne Crkve, koji su na početku rata otišli iz Hrvatske, vrati u svoja sjedišta, a svoju osjetljivost za stradanja srpskih svetinja iskazali su i na taj način što su u knjigu *Ranjena Crkva u Hrvatskoj – Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj (1991. – 1995.)*, u izdanju HBK 1996. godine, stavili i prikaz razorenih sakralnih objekata Srpske pravoslavne Crkve u Hrvatskoj.

4. Usred ratnih zbivanja, kad su neki smatrali da nije uputno javno nastupati sa stavovima koji bi mogli obeshrabriti hrvatske vojниke u obrani slobode vlastite domovine, hrvatski su biskupi, 1. svibnja 1995. godine, na dan početka vojno-redarstvene operacije Bljesak, uputili javnosti Pismo Hrvatske biskupske konferencije o pedesetoj obljetnici završetka Drugoga svjetskog rata u kojem su iznijeli jasna stajališta s obzirom na stradanja tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega te na trenutačne ratne nevolje. Izrazili su žaljenje prema svakoj žrtvi u Jasenovcu i u drugim mjestima stradanja srpskih, židovskih, romskih, hrvatskih i drugih žrtava, te prema onim Srbima koji su izgubili živote u ratu 1991. – 1995., među kojima su po posljednjim statistikama stradale 7204 osobe, većinom pripadnika srpskih vojnih postrojbi, uračunavajući u taj broj i 873 osobe koje se vode kao nestale, te se zauzeli za pomirenje. Hrvatski su biskupi među ostalim u pismu kazali: »Pravo na život i dostojanstvo svake osobe pod Božjom je zaštitom. Stoga, svakoj

nevinoj žrtvi dugujemo jednak poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne, ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke. Temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi čovjeka, stvorena na sliku i priliku Božju. Pojedinačne i osobito masovne likvidacije bez ikakva suda i dokaza krivnje, uvjek su i posvuda teški zločini pred Bogom i pred ljudima. Stoga ćemo se kod svetoga oltara spomenuti žrtava hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. Spomenut ćemo se žrtava srpske nacionalnosti i Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj. Spomenut ćemo se žrtava Židova, Roma i svih kod nas ubijenih u Drugome svjetskom ratu samo zato što su druge nacije, druge konfesionalne pripadnosti ili drugoga političkog uvjerenja.«

U spomenutom Pismu biskupi su postavili pitanja koja su aktualna i danas: »Nije glavna težina pitanja u tome kako žaliti žrtve vlastite zajednice i kako prepoznati krivnju druge zajednice. Hrvati i Srbi, katolici i pravoslavni, muslimani i drugi pred težim su moralnim pitanjem: Kako žaliti žrtve druge zajednice, kako priznati krivnju u vlastitoj zajednici? A zatim: Kako okajati krivnju, kako zadobiti oproštenje Božje i ljudsko, mir savjesti i pomirenje među ljudima i narodima? Kako započeti novo doba osnovano na pravednosti i istini?«

Ključ odgovora hrvatski biskupi našli su u molitvi Gospodnjoj: »Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim.« Podsjetili su na poticaj pape Ivana Pavla II. u homiliji na misi u Zagrebu, 11. rujna 1994. godine: »Tražiti oprost i sam oprostiti, tako bi mogla biti sažeta zadaća koja je pred svima, ako se žele postaviti čvrste prepostavke za postizanje istinskog i trajnog mira«. Ustrajni u toj zadaći, hrvatski biskupi na različite načine nastoje promicati navedenu evanđeosku svijest. Među ostalim, čine to svake godine na Dan žrtve Vukovara, uključujući u molitvu – uz nedužne žrtve ubijenih na Ovčari – i sve druge ratne stradalnike te potiću na praštanje i pomirenje. Jednako tako svake godine u jasenovačkoj katoličkoj župnoj crkvi slave s brojnim vjernicima Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, kada se u svojoj molitvi, kajanju i praštanju spominju nedužnih žrtava bilo koje nacionalne i vjerske pripadnosti, ubijenih pod bilo kojom zastavom, od žrtava

jasenovačkoga logora i bleiburškoga križnoga puta do žrtava Domovinskoga rata, kako na hrvatskoj, tako i na srpskoj strani. Tomu činu molitve i pokore posljednjih godina pribiva i slavonski episkop Jovan koji je svjedok da biskupi i Crkva u Hrvatskoj ne šute. Žalimo što Vaša Svetost nije upoznata s našim nastojanjima oko praštanja i pomirenja te u spomenutoj propovijedi u Bačkoj Palanci (4. kolovoza 2018.), pozivajući na praštanje tvrdite: »Mnogo puta smo to kazali, ali nažalost ne vidimo da i druga strana nešto slično čini.«

5. Vaša Svetosti. Svjesni da nas je Bog »pomirio po Kristu i povjerio nam službu pomirenja« (2 Kor 5,18), ponavljamo i danas ono što smo istaknuli u Pismu 1995. godine: »Željeli bismo posebno da katolici i pravoslavni u Hrvatskoj zauzmu zajednički kršćanski stav i prema žrtvama i prema krivnji za žrtve, prema grijehu i prema pomirenju. Ako se u prošlosti manipuliralo s povijesnim činjenicama, požurimo čas kad ćemo u slobodi i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima javno očitovati istovjetan kršćanski odnos i prema žrtvama i prema krivcima. Molimo da to vrijeme što prije sine!« Navedeno Pismo dostavili smo Vašoj Svetosti posljednji puta prije nekoliko godina po msgr. Orlandu Antoniniju, apostolskom nunciju u Beogradu, ali na naše prijedloge nismo do danas dobili nikakva odgovora.

Kao pastiri Crkve želimo u našemu društvu svjedočiti vjernost Isusovoj riječi: »Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan. Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostite će vam se. (...) Jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti« (Lk 6, 36-38). U tom opredjeljenju ohrabruje nas i Vaša tvrdnja izrečena u intervjuu Jutarnjem listu, 7. siječnja 2017.: »Reći koje optužuju, upiranje prsta prema susedu, ne donosi nikome ništa dobro. Treba ih se čuvati. Ne dao Bog da reči verskih lidera budu izgovor za nova nasilja i nove nesreće!« Smatramo svojom evanđeoskom zadaćom zauzimati se i dalje za međusobne susrete i razgovore, za nastojanje oko razumijevanja, za gradnju mostova u izravnoj bratskoj komunikaciji, čemu pridonose i povremeni susreti između pojedinih episkopa Srpske Pravoslavne Crkve i biskupa Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Predlagali smo više puta na pisani i

usmeni način da nađemo mogućnost redovitih susreta Komisije Hrvatske biskupske konferencije za odnos sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom i Komisije Srpske Pravoslavne Crkve za odnos s Katoličkom Crkvom u Hrvatskoj o pitanjima koja se odnose na dvije Crkve i na njihovo djelovanje, ali ni na njih nismo dobili odgovora, te se Komisije nakon smrti patrijarha Pavla nisu više sastale. Rad u Komisiji o bl. Alojziju Stepincu pokazao je koliko je važno razgovarati na dostojanstven način kao braća i o najtežim povijesnim prijeporima oko kojih se ne uspijevamo složiti, izbjegavajući polemiku putem javnih medija koja ne priliči kršćanima i pokazuje da zastupajući evandelje nismo drugačiji od sinova ovoga svijeta. Valja nam zajednički posvjedočiti da su praštanje i pomirenje jedini put oslobođenja od zarobljenosti prošlošću i dnevno-političkih interesa, da nas moć evanđelja izdiže iznad naših ukopanosti u nemoć zla, i očituje da je Crkva u našim narodima prvenstveno posvećena čovjeku, služeći mu evanđeoskim putem.

Uz izraze posebnoga poštovanja i zajedništva u Isusu Kristu, našem jedinom Gospodinu, srdačno Vas pozdravljamo.

Msgr. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski, predsjednik HBK, v.r.

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit, potpredsjednik HBK, v.r.

Msgr. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski i metropolit, v.r.

Msgr Ivan Devčić, nadbiskup riječki i metropolit, v.r.

Msgr. Đuro Hranić, nadbiskup đakovačko-osječki i metropolit v.r.

Msgr. Antun Škvorčević, biskup požeški, v.r.

Msgr. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, v.r.

Msgr. Nikola Kekić, vladika križevački, v.r.

Msgr. Vlado Košić, biskup sisacki, v.r.

Msgr. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v.r.

Msgr. Mate Uzinić, biskup dubrovački, v.r.

Msgr. Dražen Kutleša, biskup porečki i pulski, v.r.

Msgr. Ivica Petanjak, biskup krčki, v.r.

Msgr. Jure Bogdan, vojni ordinarij u RH, v.r.

Msgr. Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski, v.r.

Msgr. Tomislav Rogić, biskup šibenski, v.r.

Msgr. Petar Palić, biskup hvarski i generalni tajnik HBK, v.r.

Msgr. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

Msgr. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

<https://hrvatskapravoslavnacrka.wordpress.com/>

SANJA I TERESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

‘DROBILIČARI’ (DRobilica o Thompsonu)

Dragi don Andelko,
Zahvaljujem Ti i na novom komentaru iz koga sam uzeo i naslov
ovog teksta:

Subject: Re: MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”

(Odgovor don Andelku Kaćunku)

Date: Wed, 14 Feb 2024 14:50:35 +0100

From: Andelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Opet si sjajan, frate - premda tvoji opisi djeluju preobširni, oni se s lakoćom čitaju pa čak ni ponavljanja u njima nisu suvišna, nego u funkciji "mater studiorum"!

Svaki medij koji objavljuje ono što je nama i svakom domoljubu na srcu pokazuje svoju opredijeljenost i svrstanost (jer, po Stepinčevovoj "formuli" života, u bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju ne može biti "nesvrstanih"!)...

Budući da još uvijek ni jedan tiskani medij nije objavio vijest o "MG-osobi godine" - premda im se nikada ne žuri kad je riječ o nezaobilaznom događaju koji ih "ždere" - do konca tjedna im dajem vrjeme da me razuvjere kako nisu "drobiličari"...

Živ mi bio!

Prepostavljam da nisi mislio kako su drobiličari samo ovi iz tiskanih medija. Meni je to sjajan naziv za sve koji podržavaju jugo-

kommunističku paradigm u povijesti jer je doista dr. sc. Ivo DRobilica sjajan primjer koji sa svojim pronalaskom koji je doveo do toga da mu je nekadašnje prezime postao nadimak zapravo obilježio sve njih!

Zar nisu drobiličari i sudci kojima kada za takve pronalazače drobiličica u Jasenovcu netko kaže da zapravo time žele dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda osude kao da je tvrdio da je drobiličar izrekom to i rekao, pa da to nije nikakav zaključak tj. vrijednosni sud.

A da i ne spomenemo političare-drobiličare.

Ali ipak se trebam više osvrnuti na osobu po kojoj je uveden pojam „drobiličari“ dakle na dr. sc. Drobilicu s nadimkom Goldstein.

Na nedavnom predstavljanju zbornika radova u povodu obljetnice biskupa Košić u razgovoru se HRVATSKI biskup sjetio kako sam se uplašio da me dr. sc. Ivo DRobilica nije spomenuo u njegovoj knjizi „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“. Srećom jeste. Kad te takvi napadaju to su doista najveće pohvale jer radiš tako dobru stvar da takvi reagiraju. A kad te hvale prijatelji nikad ne znaš je li to samo zato što ste prijatelji, zar ne.

Još mi je draže kada me spominje zajedno s biskupom Košićem.

Tako na str. 375.-376. DRobilica piše:

Biskup Košić je proteklih godina u brojnim javnim istupim promovirao neoustaštvo. Na primjer, tvrdio je da su akademik Pečarić i pjevač Marko Perković "hrabri ljudi" te da se uz njih dvojicu "vezuje i domoljubni pozdrav 'Za dom spremni!'. A onda je krenuo objašnjavati da "ustaštvo nije bilo fašizam nego organizirano vojno djelovanje u obrani Hrvatske kao države". Optužio je "hrvatske političare (posebice predsjednika Mesića) koji su u židovskom Knesetu, pa potom pri formiranju vlade s Karamarkom na čelu – optuživali Hrvate zbog 'ustaške guje' i 'skretanja u ustaštvo'". Službena "interpretacija Jasenovca temelji se na mitovima i lažima", tvrdio je, pa se zapitao "zašto naša država već jednom ne naloži istragu – ali ne političku nego znanstvenu, pa ako je potrebno i međunarodnu - da znamo što se to stvarno dogodilo npr. u Jasenovcu? A onda je pokazao da o Jasenovcu već sve zna: "u pola stoljeća, naime, svjedočili smo teroru gdje su

slobodnomisleći i hrabri, najbolji ljudi koji su mislili drugacije od vladajućih, bili u Jasenovcu, Staroj Gradiški ili inozemstvu likvidirani. Danas se otkriva i taj Jasenovac, i kao komunistički logor" Umjesto da bude degradiran, Košić je baš tih tjedana 2015. zamijenio poziciju predsjednika Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog (što je pozicija primjerena nekome tko promovira neoustaštvo!?) još prestižnijom – postavljen je za predsjednika Vijeća HBK za nauk vjere. Splitsko -makarski nadbiskup Marin Barišić je u propovijedi slavio Filipa Lukasa (v. str. 554-555), naglašavajući kako je bio "etičan, duhovan, pravedan, solidaran i osjetljiv na potrebe drugih". Istakao je i njegovo tobožnje "čovjekoljublje" i "demokratičnost".

Kao što vidiš tu me je povezao s velikim hrvatskim biskupom zbog Thompsona i ZDS. Kako si Ti još 2002. napisao članak **KORIJENI THOMPSONOFOBIJE – KAKO SAM RASKRINKAO THOMPSONOVU "USTAŠTVO"** u kome si napade na Thompsona i ZDS polemizirao s Ivanom Zvonimirom Čičkom čini mi se da sam ipak ja malo poslije Tebe to isto radio ali s Goldsteinom u članku objavljenom malo kasnije u *Hrvatsko slovo*, 28. veljače 2003. u članku koji dajem u Prilozima: **Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!**

Kako li je smiješno kad biskupove tvrdnje o ustaštvu komentira ljubitelje jednog od masovnih ubojica u prošlom stoljeću JB Tita koji na takvom popisu zauzima visoko 10. mjesto. Mnogo je bolje plasiran od Miloševića koji je na 30. mjestu ili od Nedića koji je na 40- mjestu

Kako je povod ovih mojih komentara bio moj govor na dodjeli priznanja „Osoba godine 2023.“ predsjedniku Matice hrvatske pa sam pisao i o Filipu Lukasu (dao sam i link za moju knjigu o njemu) i priglupim napadima na Lukasa i DRobilice i njegovog tate. Ipak lijepo je od DRobilica da je spomenuo kako je *nadbiskup Marin Barišić u propovijedi slavio Filipa Lukasa*.

Na str 424. Drobilica će, kao veliki ljubitelj vele-zločinca JB Tita, o fašističkim sklonostima branitelja pa i o ZDS:

Stav hrvatskih branitelja o ratu u kojem su su djelovali usporediv je s arditima u fašističkoj Italiji. Arditi su smatrali da Italija, iako

pobjednica, nakon Prvog svjetskog rata nije dobila ono što je zaslužila. Govorili su o "osakaćenoj" pobjedi. Slično misli i značajan broj radikaliziranih hrvatskih branitelja koji tvrde da su donijeli svojoj domovini oslobođenje tako da na njezinu teritoriju nema više strane vojne sile, ali da ona nije oslobođena od Srba, "Jugoslavena", "udbaša", "komunista" i sličnih. Naravno, uz to ide i sva bagaža fašistoidnih elemenata, poput mržnje prema "drugom" i "drugačijem". I logično se, napoljetku narativ preljeva u povijesni revizionizam i neoustaštvo.

Na primjer, promocija knjige Josip Šimunić i "za dom spremni" Josipa Pečarića u prostorijama zagrebačke HVIDRA-e 2019 . pretvorila se u ustaški dernek. Prvo je netko pročitao pjesmu posvećenu Šimuniću koja završava usklikom "za dom", našto je publika uzvratila: "Spremni!" U diskusiji, koja se većim dijelom nije direktno ticala teme promovirane knjige napadnuti su svi mogući "neprijatelji Hrvatske i hrvatskog naroda: Pupovac, Ivo Josipović, historičari Goldstein, Jakovina i drugi".

Ta mržnja branitelja koja se može nazvati eshatološkom ne proizvodi samo političke, društvene i psihološke posljedice, ona rezultira dubokim kulturnim lomovima. Tako da današnja Hrvatska nije sposobna, djelomično zahvaljujući i tim navodnim predstavnicima branitelja, da zajednički komemorira žrtve ratova koje su je zadesile. Tuga, koja bi trebala biti zajednička, utopljena je u mržnju. Neki su branitelji 2013. blokirali vukovarsku kolonu sjećanja, neki, pak, inzistiraju na lažima o povijesti Jasenovca. I opet se nameće usporedba s jednim europskim primjerom, ovaj put s Weimarskom Njemačkom: dvadesetih godina je socijaldemokratska pruska vlada (kao vlada jedne od njemačkih zemalja) planirala podizanje spomenika bici kod Tannenberga iz 1914. Radikalna je desnica sve učinila da pruska vlada 1929. ne sudjeluje na otvorenju spomenika.

A meni je drago da me takvi spominju kada napadaju branitelje. Krivi su im što im nema Juge.

Na str. 453. spominje opet Biskupa, ali npr. Borovčaka, Tomislava Vukovića, Thompsona, mene... Lijepo društvo, zar ne? A naslov još ljepši. DRobilica opet o Jasenovcu:

Sramotna debata o Jasenovcu

Nakon što je Franjo Tuđman u Bespućima 1989. otvorio debatu o karakteru ustaškog logora Jasenovac, u narednim su godinama taj posao nastavili drugi, revizionisti i neoustaše. Oni su u proteklih 30 i više godina opsesivno nastojali ponovno napisati povijest tog najstrašnijeg ustaškog logora. Pristupi su im bili ponešto različiti, baš kao i činjenice i argumenti koje su koristili. Međutim, zaključak im je uvijek bio manje-više isti: trebalo je minimizirati ili posve negirati zločin koji se u logoru dogodio. Količina tih napisa, koji su često bili s one strane dobrog ukusa, stvarala je tijekom godina u hrvatskoj javnosti dojam da se u Jasenovcu uistinu zbivalo nešto što nije sukladno službenim tumačenju, kakvo prezentira JUSP Jasenovac.

Tvrđnje o takozvanom "jasenovačkom mitu", kao što smo pokazali, promovirane su još u dijaspori, i prije 1990. U Hrvatskoj je diskusija pokrenuta 1989., većim dijelom pod pritiskom srpskog nacionalističko-revisionističkog narativa utemeljenog na mitu o 700.000 jasenovačkih žrtava. u Hrvatskoj ga je prvi otvorio Ljubo Boban, potom i neki drugi, a onda na specifičan način preuzeo Franjo Tuđman, potom pravaši i drugi ekstremni desničari, pa i istaknuti HDZ-ovci, poput Andrije Hebranga (Hebrang mu se izrugao zbog 'pronalaška' novog biološkog zakona da bi objasnio nedostatak forenzičkih dokaza za navodno stradale u Jasenovcu, JP), ali i historiografski amateri (uvijek me obraduje kada vidim da DRobilica spominje amatere, a zapravo mu je pravi mentor bio neškolovani AMATER povjesničar tata Slavko što mu se zna npr. narugati i izvrsni hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger; JP) poput Marijane Cote, Josipa Pečarića, Vlade Vladića, Tomislava Vukovića, Damira Borovčaka, biskupa Vlade Košića Ivana Zvonimira Čička, pjevača Marka Perkovića...

Nije sramota kada 'istoričari' tako lažu da po takvoj laži dobiju i ime, a vidimo da ono sadrži i novi doktorat; dr. sc. Ivo DRobilica.

Sramotba je depata o lažima. Jer sigurno je istina kad DRobilica i njegov tata AMATER nešto tvrde, zar ne?

O Jasenovcu će DRobilica i na str. 455., a spominje i prof. Mrkocija o kome sam napisao knjigu (J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.):

Na početku novog vala promocije revizionističko-neoustaške "istine" o Jasenovcu nakon 2000. stoji knjižica (128 str. malog formata) Vladimira Mrkocija i Vladimira Horvata Ogoljela laž logora Jasenovac. Josip Pečarić je u predgovoru s negodovanjem konstatirao kako je "danас u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća". Ključna teza glavnog autora Vladimira Mrkocija jest da valja dovesti u pitanje broj jasenovačkih žrtava koje predlaže Goldsteinovi, jer, tobože, "za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza", a "u Jasenovcu, osim Židova i Cigana, nije bilo nevinih zatočenika. Svi ostali, osim možebitnih iznimaka bili su zatvoreni zbog antidržavne terorističke djelatnosti, i bili bi u svakoj državi u sličnim okolnostima za ista djela osuđeni i zatočeni". Pored te absurdne i duboko nemoralne tvrdnje, Mrkoci se najviše bavi uljepšanim prikazom svakodnevnog logoraškog života, dokazujući to istrgnutim primjerima iz memoara Milka Riffera i trotomne knjige Antuna Miletića, a prešućujući neusporedivo brojnije podatke iz istih knjiga koji daju pravu sliku Jasenovca kao brutalnog logora smrti.

Prf. Mrkoci je želio da zajedno napišemo zajedno jednu knjigu, ali tada to nisam mogao. On je objavio knjigu:

VLADIMIR MRKOĆI KRATKA POVIJEST KOMUNIZMA (ZA NEKOMUNISTE), Naklada Pavičić, Biblioteka XX. stoljeće, 2017. str. 240.

Knjigu su predstavili: prof. dr. sc. IVO BANAC, povjesničar; IVAN ZVONIMIR ČIČAK, gimnazijalski učenik prof. Mrkocija, predsjednik Hrvatskog helsiškog odbora; dr. sc. ZLATKO HASANBEGOVIĆ, povjesničar, saborski zastupnik; JOSIP PAVIČIĆ, pisac i nakladnik, urednik knjige.

Vjerovali ili ne na str. 469. on spominje i Pravednicu među narodima o kojoj sam također napisao knjigu (J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf>):

Prva osoba koja je iskoristila svjedočenja objavljena u Vjesniku bila je Ljubica Štefan, devedesetih godina bliska vlastima. Citirala je Ercegovića i druge navodne svjedočke, pa onda i jednog svjedoka koji je (navodno?!) nazočio egzekucijama, ali je ostao, "zasada, sam o NN, jer se boji za svoju obitelj". Opaskom o poslijeratnom Jasenovcu tom se poslu priključio i Josip Pečarić te praktički istovremeno i Josip Jurčević: "... jasenovački je logor bio upotrebljavao kao logor i nekoliko godina nakon rata - poslužio je za logor novim vlastima, najprije jedinica JA, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske". Jurčević smjerno citirao Tuđmanova Bespuća. Potom će 2005. u knjizi Bleiburg tu tvrdnju otprilike ponoviti ("Jasenovac, najveći logor u NDH, nakon rata bio je logor koji je koristila jugoslavenska država"), ali ovaj put ne spominje Tuđmana jer podrazumijeva da su njegove tvrdnje postale općeprihvaćena činjenica.

Je li puka slučajnost da je taj porast interesa za poslijeratni Jasenovac koincidirao s pripremama za suđenje Dinku Šakiću? Potom je nastupilo svojevrsno zatišje; poslijeratni Jasenovac je potisnu u drugi plan.

Stipo Pilić i Blanka Matković su 2012. u Radovima Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru objavili tekst Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima u kojem su nastojali iznijeti dokaze o postojanju tog logora – unatoč golemom...

Posebno mi je dragو što spominje autore Pilića i Matkoviću i knjigu tiskanu od stane HAZU jer je njegov tata neškolovani AMATER napao 2015. godine i knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Naime „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama.

Posebno treba izdvojiti prijetnju tate Slavku zato što je on bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe

argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:

Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijedam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadaren spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog jedinog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.

Ti napadi su doveli do Pisma HAZU u kome se traži da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija. Potpisali su je:

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član
HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti,
umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u
Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. .Andelko Mijatović

prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet

prof. dr. sc. Nikica Uglešić

dr. sc. Zlatko Vučić

doc. dr. sc. Branko Hebrang

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Milko Brković

doc. dr. sc. Zlatko Begonja

prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.

dr. sc. Miroslav Banović

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

prof. dr. sc. Slavko Kovačić

prof. dr. Stipe Kutleša

Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini

dr. sc. Anto Orlovac, svećenik

dr. sc. Vladimir David, Australija

prof. dr. sc. Jerko Barbić

prof. dr. sc. Mihovil Biočić

prof. dr. sc. Nikola Bradarić

dr. sc. Rok Čivljak

prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović

prof. dr. sc. Marinko Erceg

prof. dr. sc. Mladen Kuftinec

prof. dr. sc. Ilija Kuzman

prof. dr. sc. Ana Marušić

prof. dr. sc. Darko Orešković

prof. dr. sc. Davor Pavuna

prof. dr. sc. Stojan Polić

prof. dr. sc. Ivan Poljaković

Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović

dr. sc. Marko Jerčinović

prof. dr. sc. Andrija Hebrang

prof. dr. sc. Ana Jerončić

dr. sc. Krešimir Bušić

dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
 prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta
 krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta
 u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković

prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslужни znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potpisnicima su se pridružili i mnogi drugi. O tome vidjeti knjigu:
J. Pečarić: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!* Zagreb, 2015.
Drugo pismo koje se spominje u naslovu te knjige je PETICIJA ZDS iz te godine s kojom se branio Thompson i njegova BOJNA ČAVOGLAVE koju su sudski pokušali zabraniti ali nisu uspjeli. Pri tome treba iznova podsjetiti na fašistoidno pismo koje je tada potpisalo više od 50% članova Odjela za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu i s njima dr. sc. Ivo DRobilica. Tražili su da se iz strukovnih udruga izbace povjesničari koji nisu DROBILIČARI,

pardon koji su potpisali to pismo, a vidimo da je peti potpisnik suradnik Predsjednika Tuđmana i ravnatelj HIP-a iz tog vremena: akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

Potpisnika je preko 4000 i naravno i Ti si među njima.

U prilozima pored spomenutog teksta u kome povezujem tatu Slavka s napadom na Thompsona i ZDS iz 2003. dajem još neke tekstove u kojima se spominje dr. sc. Ivo DRobilica i tata neškolovana AMATER do godine 2012. kada je trebao dr. sc. Ivo DRobilica postati redoviti član HAZU i neslavno prošao i on jer je dobio najmanje glasova na izbornoj skupštini, ali i HAZU jer je bilo skoro jedna trećina akademika koji si bili da onaj po kome su drobiličari dobili svoje ime postane akademik i tako od HAZU naprave AKADEMIJU REDIKULA.

Ne zaboravimo ni to da je Predsjednik Vlade RH imenovao dr. sc. Iva DRoblicu u onu čuvenu Komisiju za rehabilitaciju zvjezde petokrake i osudu ZDS u kojoj je osigurao prevagu drobiličara!

Josip Pečarić

JUBILEJI BISKUPA KOŠIĆA, ZAGREB, 2024.

UVOD

BOGATI PLODOVI 25-godišnje biskupske služenje mons. Košića Crkvi u Zagrebu i Sisku

Svećenik Zagrebačke nadbiskupije Vlado Košić imenovan je pomoćnim biskupom zagrebačkim i titularnim biskupom Ruspe, objavljeno je točno u podne 29. prosinca 1998. godine u Zagrebu i Vatikanu. Toga dana započelo je novo životno razdoblje dotadašnjeg kapelana u Zagrebu i Karlovcu, "župnika s prve crte" u Hrastovici i Petrinji i profesora dogmatske teologije na zagrebačkom KBF-u.

06.02.2024. / 13:44 / hjb

Vlado Košić rođen je 20. svibnja 1959. godine u Varaždinu, od roditelja Ivana i Marte Košić r. Dombaj. Kršten je kao Vladimir Ivan jedanaest dana kasnije u crkvi sv. Petra i Pavla u Petrijancu. Odrastao je u Družbincu, u župi Petrijanec, gdje je završio osnovnu školu. Godine 1978. maturirao je na Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu na Šalati. Teologiju je studirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, gdje 1985. godine diplomira, a iste je godine ređen za prezbitera Zagrebačke nadbiskupije. Godine 1989. je u Rimu specijalizirao dogmatsku teologiju s temom "Traktat 'De libero arbitrio et de gratia' Ivana Paštrića (1636-1708.)".

Svećenička služba i "rat" za ljude

Nakon ređenja vlc. Košić pastoralno djeluje u Zagrebačkoj nadbiskupiji kao kapelan u Karlovcu – Dubovcu (1985.-1988.) i u Zagrebu – Španskom (1988.-1990.). Prije početka Domovinskog

rata imenovan je župnikom Hrastovice (1990.-1995.) i Petrinje (1992.-1995.), dio čega je zabilježen i na HRT snimci iz 1991. Zapise i promišljanja iz tog vremena objavio je u knjizi “**Župnik na prvoj crtici**”. Kako je sam rekao jednom prilikom, “*godine brzo prolaze i novi doživljaji na ne tako davne ratne događaje nanose prašinu zaborava. Dok su mi još svježe uspomene na ratna događanja, u kojima sam i sam bio sudionikom, želim ih zapisati te na taj način doprinijeti da se ne zaborave. Kao ‘župnik na prvoj crtici’ – naime, prvoj crtici ratnih događanja, budući da sam od 1990. do 1995. godine bio župnik Hrastovice, a od 1992. do 1995. i župnik prognane Petrinje, boraveći u Mošćenici, filijali iste župe, – svjedok sam zbivanja koja su odredila našu noviju povijest. Optika mojeg promatranja nije prvotno nacionalna ni – još manje – politička. Ona je prvenstveno crkvena i – što bih osobito želio – ljudska. Kao svjedok teških ljudskih stradanja bilježio sam, te ratne događaje i sudsbine svojih župljana – što u svoje bilježnice, što u župne spomenice, a ponajviše, u svoje srce i sjećanje. Ovdje sam ih donio onakve kakvi još uvijek žive u meni.*”

Profesorska služba

Od 1995. godine prof. dr. Vlado Košić počeo je predavati kao asistent pri Katedri dogmatske teologije na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1997. obranio i doktorsku disertaciju o teologu Franji Ksaveru Pejačeviću. Mnogim generacijama prof. Košić ostao je u sjećanju po zanimljivim predavanjima ne baš jednostavnih kolegija “Otajstvo Trojedinog Boga”, “Mariologija” i “Izabrana pitanja o Bogu”.

Biskup Košić kao predsjednik Komisije Iustitia et pax HBK / Foto: Zagrebačka nadbiskupija

Nakon imenovanja pomoćnim biskupom zagrebačkim, mons. Košić je 6. veljače 1999., zajedno s mons. Josipom Mrzljakom, po rukama nadbiskupa Josipa Bozanića u zagrebačkoj katedrali zaređen za biskupa. U HBK je obnašao različite službe, poput predsjednika Odbora za sredstva društvene komunikacije, dugogodišnjeg predsjednika Vijeća za ekumenizam i dijalog i, u dva mandata, predsjednika Komisije HBK Iustitia et pax, iz kojega se vremena pamte Izjave Komisije o različitim pitanjima. Od listopada 2017. godine predsjednik je Vijeća HBK za nauk vjere.

Novi život Sisačke biskupije

Petoga prosinca 2009. papa Benedikt XVI. je bulom **“Antiquam fidem”** ponovno uspostavio Sisačku biskupiju te Vladu Košića imenovao biskupom sisačkim. Dana 6. veljače 2010. biskup Košić preuzeo je upravljanje Sisačkom biskupijom.

Preuzimanje službe sisačkog biskupa / Foto: Sisačka biskupija
S obzirom da je kao teolog, svećenik i čovjek usmjeren marijanski, ne čudi da je mons. Košić bio prvi biskup iz HBK koji je pohodio Međugorje: "Ja sam u Međugorje otišao kao prvi hrvatski biskup iz HBK, ponajprije zato što sam tamo sudjelovao na međunarodnome Mariološko-marijanskom kongresu. Međutim, već sam 2019. bio na Mladifestu. Mislim da je tada to bio okrugli trideseti i s tim smo nastavili u našoj biskupiji. Marijina legija je to organizirala, i organizira nadalje, te je već pet puta Mladifest održan u našoj Sisačkoj biskupiji.

Zanimljivo je da sam prvi i, zasad još uvijek, jedini biskup koji odlazim u Međugorje, ponajprije na Mladifest.

Drago mi je ondje doživjeti vjeru mladih iz čitavoga svijeta, dakako pomoliti se, ali i vidjeti neke prijatelje."

Mons. Vlado Košić blizak je s mnogima – zajednicama, laicima, a posebno izdvaja hrvatske branitelje: "Puno hrvatskih branitelja tu su ostavili svoje živote i izgubili puno zdravlja, ali obranili su i u krilo domovine vratili ovaj kraj koji je bio razoren i teško devastiran. Ti me ljudi posebno raduju i s njima se rado viđam, družim i iznimno puno razgovaram, pa neke stvari vidim drukčije, bolje ili lošije negoli to javnost zna. Želio bih im biti i bliže u svojim pastoralnim pohodima koji su se zbog Covid-a i zbog potresa nešto prorijedili, ali rado dolazim, i dolazit ću, dijeliti im sakramente."

Biskup Košić u Međugorju 2023. godine / Foto: Radio Mir Međugorje

Poznat i kao pjesnik, pisac i glazbenik, mons. Košić na pitanje kako provodi slobodno vrijeme, kaže da ga ima sve manje: "Imam jednu drvenu kuću u Moslavini koju sam uredio, misleći da ću se moći više odmarati i tamo provoditi slobodno vrijeme. Ali malo mi je i dalje i sve teže otići tamo, pa bih volio to pretvoriti u jedan centar za mlade. Vjerujem da će to se uskoro dogoditi, možda već i ove godine. Inače, kad stignem, prošećem i izmolim krunicu uz Kupu kad je ljepše vrijeme, ali za druge fizičke aktivnosti nemam vremena."

"Miljenik" medija

Kao biskup mons. Košić zalaže se za istinu: "Meni je osobno važna ta borba za istinu koju sam kontinuirano pokušao promicati, primjerice kod spominjanja Zrina. Ne mogu ja u rukavicama govoriti o tome tko je pobio župljane te moje župe, tko im je razorio kuće, uništio crkvu i protjerao čitavu župu. To je učinio partizanski pokret, ta famozna komunistička ideja i to u sprezi sa velikosrpskom idejom – da tu ne smije biti hrvatskih katolika. Dakako da se ta istina ni danas ne sviđa onima koji bi htjeli to zataškati i koji ne mare za zločine partizana i komunista. Ali ja to ne mogu ne spomenuti, jer i sam sam to doživio i opet se to ponovilo na ovom području.

Ja samo govorim ono što je istina, a što je mnogima još i danas teško čuti.

Oni imaju neke svoje ideje, pa na neki način dolazim na listu neprijatelja onih koji i dalje u javnosti veličaju propale režime želeći zataškati istinu i ništa ne čineći da se iz povijesti izvuku konzekvenke te da se naš narod konačno oslobodi lanaca prošlosti.”

Obnovljena crkva u Zrinu / Foto: Sisačka biskupija

A jeste li znali da je biskup Košić I zaljubljenik u glazbu?

Zaključimo ovaj tekst podsjećanjem da će biskupi Košić i Mrzljak dvadesetpetu obljetnicu biskupskoga ređenja proslaviti 6. veljače na misnom slavlju u 18 sati u župnoj crkvi Presvetoga Trojstva u Stepinčevom Krašiću.

<https://hkm.hr/vjera/bogati-plodovi-25-godisnje-biskupsko-sluzenje-mons-kosica-crkvi-u-zagrebu-i-sisku/>

Svoj skromni doprinos Biskupovom jubileju dao sam i ja:

KNJIGA U POVODU TRI JUBILEJA BISKUPA KOŠIĆA

Knjiga akademika Josipa Pečarića „Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2.“ dana je na našem portalu:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kosic.pdf>

Knjiga je objavljena uz posvetu:

„Ocu biskupu dr. Vladu Košiću u povodu dvadeset i pete obljetnice proglašenja pomoćnim biskupom Zagrebačke nadbiskupije krajem 1998. (Papa Ivan Pavao II.), ustoličenja početkom 1999. godine, petnaeste obljetnice postavljenja za poglavara iznova uspostavljene Sisačke biskupije i njegovog šezdeset i petog rođendana.“

Akademik Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38193-knjiga-akademika-pecarica-u-povodu-tri-jubileja-biskupa-kosica>

IVAN TOLJ

**”DAJ DA SAMO TEBE U SVIM LJUDIMA
LJUBIGOSPODINE, TI ZNAŠ. TI SVE ZNAŠ.
AMEN.”**

Dvadeset i pet je godina prošlo od ovih zaključnih riječi, punih vjere i pouzdanja u Onoga koji ga je odabrao i koje je Vlado Košić izgovorio na dan biskupskoga ređenja u zagrebačkoj prvostolnici. Ja ih pak odabirem za naslov moga osvrta o ovoj 25. obljetnici, značajnoj kako za slavljenika, tako i za Crkvu u Hrvata i cijelokupan hrvatski narod. Ove njegove riječi nisu samo molitvene. Odabirem ih prije svega i zbog toga što su izgovorene na samome početku njegova biskupskoga puta, i koje su gotovo programatski ostvarivane do današnjega dana. Te su riječi bile njegovo bezuvjetno predanje, odluka i ideal. One su bile i ostale mjera u njegovu odnosu prema ljudima, u upravljanju biskupijom, propovijedanju i javnom djelovanju.

O mons. dr. sc. Vladi Košiću, biskupu sisačkom mogli bi se napisati traktati. Njegovo župnikovanje u teškom ratnom razdoblju, doslovno ”na prvoj crti”, njegovi radovi iz mariologije, dogmatske teologije i povijesti hrvatske teologije, objavljeni po mnogim stručnim časopisima, doktorska disertacija o teologu Franji Ksaveru Pejačeviću (1707. – 1781), tiskana u Kršćanskoj sadašnjosti, 1997. godine.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je pomoćnim biskupom zagrebačkim 29. prosinca 1998. god., a 6. veljače 1999. zajedno s mons. Josipom Mrzljakom zaređen je za biskupa. Benedikt XVI. bulom, ”Anitiquam fidem” ponovno je uspostavio Sisačku biskupiju i Vladu Košiću imenovao sisačkim biskupom. Izgleda da mu je Providnost ne samo kao župniku, već i kao biskupu odredila ”prvu crtu”. Postao je episcopus sisciensis upravo tamo gdje je župnikovao, na tom ispaćenom dijelu naše Domovine i koji je nakon svih povijesnih stradanja i nesreća razorio još i potres.

Sjećam se, kako me je prije 25 godina obradovala vijest o njegovom biskupskom imenovanju. Tom sam se prilikom sjetio našega prvoga susreta 1980. god.

Baš kao što mi i sada dok ovo pišem u Telašćici, na terasi ponad mora, naviru sjećanja... Prošloga me je ljeta, upravo ovdje, gdje već godinama drugujem s morem, iznenadio svojim posjetom, prijateljskim druženjem i razgovorom.

Početkom studenoga 2020., stigla mi je, u covidnoj noći, poruka s "prve crte," iz Siska. Bio je to biskupov poziv na neobičnu suradnju, na zajednički mali projekt, pismo javnosti, prije svega vjernicima njegove Biskupije, pa i šire od toga, povodom 30. obljetnice od početka Domovinskog rata. Bio sam počašćen i dirnut njegovim pozivom...

Napisao sam mu, odmah, kako se kaže, na prvu, više iz srca nego iz glave: "Dragi Vlado, voljeni i poštovani naš biskupe! Prvo, hvala Ti na povjerenju, koje pokazuješ prema meni, kada si pored toliko umnijih od mene, odlučio da supotpisem pismo od velike važnosti za naš narod. Trideseta obljetnica Domovinskog rata, a i de facto i trideset godina od formiranja naše Države, izvrstan je povod i razlog za ovakvo obraćanje cjelokupnom hrvatskom narodu, od Drave do Drine i diljem svijeta u kojem nas je, nažalost, više nego u Domovini!"

Pozorno sam pročitao svako slovo i riječ koju si napisao. Tekst mi se sviđa, čak štoviše, izvrstan je i prihvatljiv i razumljiv širim slojevima, narodu, kojemu je i namijenjen. Jasno, moguće je širiti tekst i učiniti ga još većim, što mi se ne čini da bi bilo dobro. Naime, pismo ne smije biti predugačko iz više razloga. Ljudi ne vole predugačke tekstove, a i plasiranje po medijima je lakše kada je tekst kraći. Iz ovoga Tvoga nacrta pisma, može se izvući nešto što bi moglo izgledati kao dokument, deklaracija! Ja mislim da sam Ti svojedobno poslao pismo javnosti, koje sam napisao, a potpisalo ga je 16 generala. Svi su ga mediji u Hrvatskoj, a i šire objavili cjelovito, vjerojatno i zbog toga što nije bilo predugačko. Molim Te pogledaj to pismo, zbog forme. Htio sam da to bude mala generalska

deklaracija o stanju države i nacije. Možda bi bilo dobro da i s ovim našim pismom slično napravimo. Bez dalnjega, moguće je ići na veći tekst. U tom slučaju predlažem, uvodni dio, nešto kao preambulu, koju bi mediji koristili i barem to cjelovito objavili.

Ovo su moji nabačaji u sitne sate, dva ujutro, sve nam to valja dobro promisliti, a hvala Bogu imamo dovoljno vremena. Drago mi je da si bolje sa zdravljem i molim Boga da Te što prije i posve napusti ova covidna pošast. Puno Te pozdravljam! Ivan

Dragi Ivane, došao mi je odgovor u sitne sate i pročitao sam ga, a i sada ponovno. Hvala Ti na trudu i spremnosti na suradnju! Evo, ima vremena da se o svemu još promisli i tekst dotjera... nisi napisao možeš li i koliko sudjelovati pisanjem, posebno gdje sam ja mislio da teme ili podnaslovi Tebi pripadaju... Da, hvala na generalskoj deklaraciji o HOS-u koju su potpisali 16 generala, upoznat sam s tim, i znam da si Ti to sastavio, a ja se sjetio ovog ljetnog intervjua koji sam neki tjedan čitao pa sam to povezao. A i naše prijateljstvo još od studentskih dana... ovih sam dana puno razmišljaо, pa i pisao o prof. Golubu, komu je usput rečeno 25. 10. bila druga godišnjica smrti, a ove mu je godine 90. godišnjica od rođenja... Pokrenuo sam inicijativu da se Osnovnoj školi u Posavskim Bregima (kod Ivanića, moja biskupija) ime promijeni u Osnovna škola Ivan Golub, budući da je on 1957./58. bio tamo župnik i napisao knjigu Pisma (Josipu Turčinoviću), no što je praktički podignut spomenik Posavskim Bregima... to je bilo usput.

Što se našeg pisma tiče, razmišljam da bi moglo izići i prije. Evo mi smo u ponedjeljak obilježili 30. godišnjicu svirepog ubojstva našeg sisačkog župnika Antuna Grahovara, ja ga tu spominjem kao prvu žrtvu Domovinskog rata, premda je formalno ona bila prije početka Domovinskog rata, ali ljudi tu kod nas to tako doživljavaju. Možda sam ja došao na tu ideju o toj obljetnici jer je ona i moja: ja sam u ovaj kraj za župnika Hrastovice kod Petrinje došao početkom rujna 1990., ne znajući što me čeka, s velikim elanom prvog župničkog mjesta, među dobre ljude... a tada je već bila na djelu tzv. balvan revolucija, no nas to nije uzneniralo, mislili smo da će to proći...

Zapravo ja razmišljam kako da opravdamo da smo baš nas dvojica autori – ili možemo napisati : sastavili IT i VK ?

Ti si pisac, književnik, pjesnik i ujedno general HV, sudionik Domovinskoga rata i sve to imaš kao iskustvo i znaš o tome lijepo pisati, čiste si duše, bez ljage, katolik... jedino si sam svoj strijelac, kao i ja. Ti si izašao iz HGZ-a, a ja u HBK ne predstavljam neku poziciju pa će se neki čuditi, zašto baš ja... Ali to se može obrazložiti mislim upravo time što sam ja i osobno tu godinu i te ratne godine proživio – jedini od biskupa – doista na prvoj crti! Vidjet ćemo što bismo još mogli. Ti samo molim Te napiši svoj tekst odnosno tekstove, svoje primjedbe...

Ja nisam želio ni puno podataka ni puno imena pa ni citata jer bi to bilo nečitko, to ne bi trebao biti ni znanstveni rad ni kronologija, nego podsjećanje na velike događaje za koje kao narod i kao vjernici moramo Bogu i ljudima biti zahvalni.

Srdačno Te pozdravljam u ove rane sate i želim svako dobro! Javi se! Bilo bi dobro da se negdje i vidimo i o svemu popričamo... kada i gdje budeš mogao.

Ja sam još jedno tjedan dana u nekoj poštedi, premda osjećam da sam dobro, ali još se oporavljuju pluća... pa trebam pripaziti. Srdačno, Vlado

Dragi Prijatelju, intenzivno razmišljam o svemu. Hvala Ti, lijepo si obrazložio razloge za potrebu takvoga pisma, kao i naše povezanosti, satkane davnih dana i utemeljene na istvu srca i riječi i istih stremljenja i nada! Desetljeća su iza nas u kojima smo sve to potvrdili. Nismo imali prilike za češće susrete i druženja. Na kraju krajeva, naša bliskost i prijateljstvo počivaju na ovim dubljim i trajnijim čimbenicima!

Napisat ću sve što je potrebno! To nije u pitanju! Kako se dogovorimo, tako će uz Božju pomoć i zagovor našega Alojzija Stepinca i biti! Kada dokraja ozdraviš, moramo sjesti za stol, sve pojasniti i krenuti u realizaciju.

Da, moglo bi tu biti svakakvih priča, zašto njih dvojica, što oni hoće, našla tikva čepinu ili krpa zakrpu. Pitat će se, možda, i u HBK i u HGZ, a i šire, vrli naši intelektualci, pametnjakovići... Meni to ne predstavlja nikakav problem. Lijepo si rekao, svoji smo ljudi, a i strijelci i to ne baš loši! Biskup i general zajedno, pa i dva književnika zajedno, dva nekompromitirana Hrvata i domoljuba zajedno pišu o ovako važnoj temi i obraćaju se javnosti.

Znaš, ako ćemo ići na duži tekst, onda je to poslanica i ima rezona. Ti si biskup s ugledom. Uvjeren sam da bi tekst potpisalo dosta uglednika, pa bismo time smanjili kritike, zašto i zbog čega "njih dvojica" i "što si oni umišljaju" obraćajući se naciji!

Ako isključujemo kraću verziju, predlažem da se držimo Tvoga nacrtu. U tom slučaju, ja bih između Tvojih rečenica ponešto dodao i nastojao da se stilski i sadržajno podudaramo. U ratnu faktografiju ne treba previše ulaziti, ona je poznata. Važan je idejni, načelni pristup, a on je već u Tvome nacrtu dobro postavljen. Malo ćemo sve to izbrisuti, zajednički dakako. Riječ po riječ. Ti imaš puno više posla i obveza nego ja. Kada god možeš, slobodno me nazovi u svako doba dana i noći. Vidiš da sam noćna ptica, možda i vранa... Ne izlazim nigdje zbog te korone. Iskreno, nisam se cijepio i ne ću. Neka bude što bude, više me je strah da ja nekome nešto ne prenesem. Čudan, čudan je taj virus i sve ovo što se događa u svezi s tim. Bliži se kraj Tvojoj karanteni, pa ćemo dogovoriti susret u Sisku ili u Zagrebu. Glede pisma, bit će sve jasnije u četiri oka. Ivan

Dragi Ivane, Hvala na odgovoru... i mene veseli ova suradnja... možemo napraviti neki popis podupiratelja koji bi eventualno samim svojim potpisom dali na važnosti ovom pismu / ili možemo ga kako drukčije nazvati ? Ali možda ne bi bilo ni to važno, čak mi se sviđa da budemo sami... Znaš i sam da trpim i izvana ali i iznutra kritike zbog mog stila i nastupanja, pa sad još to... ali kažem Ti da je moguće objašnjenje: eto, čovjek bio u tom ratu na prvoj crti kao župnik i sve proživio pa ga to drži... ali mislim da je da je važniji sadržaj koji bi bio poruka svima koji ju žele čuti.

Spomenuo sam Goluba jer je zapravo on nas spojio – kad sam bio urednik Spectruma, poslao me k Tebi da procijeniš vrijednost pristiglih pjesama i tako pomogneš da izdvojimo vrijedne od nevrijednih i objavimo što je dobro...

A sad neka je njemu laka hrvatska zemlja, a mi radimo što možemo...što se mene tiče, ja ču ako Bog da funkcionirati u Sisku poslije 22. 11., što znači da bismo se mogli susresti tada, npr. 23. 11., ako Ti se dolazi u Sisak. Ali ja ču uskoro doći čak dvaput u Zagreb : 20. 11. imam sastanak Vijeća za nauk vjere u HBK, kojem sam predsjednik, a onda imamo sjednicu HBK, 24. i 25. 11. pa bismo se mogli naći, možda prije sjednice... Srdačan Ti pozdrav, Vlado

Dragi Vlado, ne znam jesam li Ti o tome pričao. Zanimljiva i zgodna crtica o Golubu. Sjećam se, u jednom od naših čestih, u ono doba, susreta, rekao mi je pred zagrebačkom prvostolnicom, gledajući u Nadbiskupski dvor, da mu je svašta u životu bilo nuđeno i da nije prihvatio, jer da on osjeća da je pjesnik i da je tako najviše svoj i kao takav najbliže Bogu! Svoje je teološko umijeće i znanje proživljavao kao pjesnik! U tome je bio poseban. Donekle je, meni se barem tako čini, i Bonaventura Duda bio takav. Zaljubljenik u poeziju, a i sam je i to vrlo uspješno napisao neke pjesme, pa i jednu od izvrsnih hrvatskih duhovnih pjesama: " O, Ti koji jesi, biti mi daj..."

Smišljajući što reći, što napisati povodom proslave 25. obljetnice biskupstva Vlade Košića, zaključio sam da je to najbolje učiniti na posve netipičan i neuobičajen način: iskreno i autentično, pismima i mislima koje smo izmjenjivali u nastajanju "Junačke i svete Hrvatske", (objavljeno, Sisak, 2021.) poslanice, kojom smo se obratili javnosti i tako zajednički obilježili 30. obljetnicu od početka Domovinskoga rata. Pismo je doživjelo i drugo prošireno izdanje s posebnim osvrtom na strašan potres koji je krajem 2020. i početkom 2021. pogodio Sisačku biskupiju, devet je osoba poginulo, tisuće ljudi je ostalo bez krova nad glavom, a od 63 župe u Biskupiji u njih 31 nije bilo moguće slaviti euharistiju u župnim crkvama, koje su bile srušene ili teško oštećene. Vjernici su se okupljali po dvoranama. Biskupija je podigla još 14 dvorana u župama koje nisu imale dvorane ili alternativne prostore.

I nakon ostvarena i objavljena suautorstva Junačke i svete Hrvatske, na indirektn način ovakvim mojim postupkom, objavom naše male korespondencije, biskup postaje "suautorom" i ovoga mogu skromnoga priloga u zborniku i obilježavanju ove njegove časne obljetnice.

Doista, bez ikakvih pretenzija za uzimanjem nekoga povijesnog spomena, valja reći da je bez presedana, barem u nas Hrvata, ako ne i u širim razmjerima, objavlјivanje pisma, koje zajedno pišu i potpisuju jedan biskup i jedan general. Tim više što je pismo napisano, s vremenskom distancicom, trideset godina nakon presudnih događaja za hrvatski narod, u kojima su, svaki na svoj način, kao sudionici i branitelji sudjelovali. Pismo je bilo i nužni osvrtaj na nimalo povoljno stanje u kojem se, nakon toliko godina od završetka rata, kao narod i društvo nalazimo.

Ova naša mala prepiska u funkciji je i onog osnovnog što bih želio reći o biskupu Košiću, o njegovom liku i djelu a i ponešto o našem dugu poznanstvu i prijateljstvu. Poezija i Ivan Golub, kao što se biskup prisjeća, "skrivili" su naš davni prvi susret. Usljedilo je naše poznanstvo i prijateljstvo. Draga mi je ta "krivnja. Draga poezija. Hvala Bogu na takvome daru. Daru blizine i prijateljstva.

Upravo zbog toga i ne samo zbog toga, želim prozboriti ponešto ovom prigodom o pjesničkom dijelu Vladina srca i osobe, koje se zrcali u njegovoј pjesmi "Vjerujem"... Osim toga u tim stihovima nazirem i neku svoju muku i svoj Credo, pa ih i zbog toga izdvajam ... Mislim da je u tih nekoliko stihova uspješno zgusnuo svoj život, svoje svećeničko i biskupsko poslanje, bez ikakve patetike, deklarativenosti, banalnosti i suvišne ispovijednosti, kojima počesto podlježu pjesmotvorci i uradci duhovne provenijencije.

Vjerujem

Vjerujem Ti Gospode
kad ne vjerujem
S Tobom sam Gospode
I kad to nisam

S Tobom želim zajedno
i u vatu i u vodu
I kroz život i kroz smrt
Ocu Tvojemu i mojemu
Ocu našemu
Zašto sam toliko sam
To samo Ti znaš
Al moja vjera je
U Tebi

Biskup Vlado Košić je želio je da ta obljetnica prođe u molitvenoj tišini. Jedan sam od onih koji su mu govorili da ta "tišina" nikako ne bi bilo dobra i da bi bila čak i nepravedna prema mnogima koji cijene njegov rad i djelovanje, prema onima koji ga poštuju i vole ne samo kao biskupa, već i kao teologa, mariologa, vrsna propovjednika i autora zapaženih teoloških radova i knjiga, ali, što nije nevažno, čak štoviše, i kao književnika i pjesnika. Po mome uvjerenju, njegove pjesme i pjesnička proza objavljene u knjizi "Ljubav svemu se nada" vrijedne su svake pozornosti, a neke od njih i uvrštena u tijekove i antologije hrvatskoga pjesništva.

Košićeva knjiga ratnih zapisa i sjećanja "Župnik na prvoj crti", koja je dosad doživjela tri izdanja, dragocjen je i u nekim aspektima jedinstven doprinos i svjedočenje o ratnim prilikama na Banovini, gdje je 1990. kao mladi svećenik bio postavljen za župnika u Hrastovici, koju je 1991. zahvatio rat, velikosrpska agresija, stradanje i progonstvo...

U teškim i dramatičnim ratnim prilikama 1992. postavlja ga nadbiskup kardinal Franjo Kuharić i za petrinjskog župnika. S vjernicima, koji su mu bili povjereni, kao svećenik, župnik na prvoj crti dijelio je sve zlo i nedaće koje su potresale taj kraj i hrvatske ljude.

"Biskup na prvoj crti" (knjiga njegovih homilija), prisjeća se knjige "Župnika na prvoj crti" i kaže:

” ...Kao svjedok teških ljudskih stradanja bilježio sam – što u svoje bilježnice, što u župne spomenice, a što, ponajviše, u svoje srce i svoje osjećaje – te ratne događaje i sudsbine svojih župljana. Ovdje sam ih donio onakve kakvi još uvijek žive u meni... ”

Bilježenjem događaja u župnim spomenicama, ostavljeni su i sačuvani podaci koji su na taj način spašeni od zaborava i mogu poslužiti kao prilog u izučavanju i pisanju povijesti Domovinskoga rata u tome prevažnom dijelu naše Domovine, koji je od srbočetničke, partizanske i komunističke ruke strahovito stradao i u 2. svjetskome ratu, a poglavito u poraću 1945. Slična su zvjerstva, razbojništva i krvave scenarije, progon i stradanje hrvatskoga puka, genocid, kulturocid i zatiranje svega hrvatskog, rušenje katoličkih crkava, ponovili 1991. Zlosilje je trajalo kroz sve četiri godine okupacije i rata, koji su pobjedonosno okončani hrvatskom, oslobođilačkom, vojno - redarstvenom operacijom Oluja.

Knjiga ”Župnik na prvoj crti” sadrži u sebi osim sjećanja na ljude i događaje, elemente i dokumentarnog, autobiografskog romana i mogla bi, da je u nas mudrosti i pameti, poslužiti kao lektira u osnovnim i srednjim školama i kao izvrsni predložak filmskim i kazališnim redateljima. Valja reći da ti zapisi ratnoga župnika, branitelja vjere, vjernika i Domovine, idu u red ponajboljih književnih, proznih uradaka o Domovinskoj obrambenoj ratu, patnjama i stradanjima ljudi i ulozi Crkve u ratnim uvjetima i okolnostima.

Ono pak što je autor o svemu tome upisao u ”svoje srce i svoje osjećaje ” pretočeno je i u neke pjesmotvore, molitvene pjesme i prozne zapise u zbirci ”Ljubav svemu se nada”, koji, kako već rekoh, imaju trajnu vrijednost.

Da je tome tako, dostačno je citirati nekoliko stihova iz pjesme ”Vukovar”:

” ... Ipak vidjeh djecu, Gospodine,
Djeca se smiješe
Nose hrvatsku zastavu

Dugu kao neki šal
Velik i širok
U boji krvi, čistog snijega i sinjeg mora
Hoće li to ova djeca koja se smiješe
Čitavu Hrvatsku obući zastavom
Kao šalom...”
Ili pak, impresivnu pjesmu, ”Lice moje mame”:

Pitam se je li ti, mama,
ova duboka bora iznad lijevog oka
Zbog moga rođenja
Zbog mnogih neprospavanih noći
Je li ti ova bora nad desnim okom
Od moje mladosti i brige za mene
Jesu li ove bore na čelu
Od moje škole i zbog tvojih strepnji
Što će biti od mene
A onda ove bore pod očima i lijevo i desno
Zbog rata i tvojih nesanica
S molitvama za me kad su me mogli ubit
A ja to nisam znao no ti jesi
Nisu li tvoja dva izborana obraza
Sva puna tragova od molitava i straha
Za mene
Reci mi, mama,
O kako volim zagrliti i izljubiti
Tvoje drago lice, mama,
To tvoje lice ima na sebi
Zapis o tvojoj ljubavi

Valjalo bi opširnije pisati i o drugim dijelovima knjige ”Ljubav svemu se nada”, o ostalim pjesmama, crticama i molitvama. O Domovinskom brevijaru i molitvenim zapiscima iz propovijedi, koje je u pojedinim prilikama izgovarao, a imaju, osim molitvene i meditativne nakane i književnu konotaciju, poetsko prozne proplamsaje, vrijedne pozornosti... Valjalo bi se posebno osvrnuti i

na knjigu "Biskup na prvoj crti", izbor njegovih javnih nastupa i propovijedi kao sisačkog biskupa, koja se otvara s biskupovim znamenitim govorom u Bleiburgu, 15. svibnja 2010. I kojeg je započeo citiranjem snažnih i dirljivih stihova pjesnika Vinka Nikolića:

"Polje bijelih ljljana u svibanjske bijele zore / bolno pokošeno. / Polje plavih ljubica u svibanjske noći / suzama orošeno. / Nevino je je janje / vođeno na klanje. / Kud je Hrvat prošo, / makovi su rujni po poljima evali. "

Nimalo slučajan početak propovijedi... Biskupov odabir upravo ove pjesme govori o njegovom poetskom senzibilitetu i dubokom suojećanju s najvećom tragedijom u povijesti hrvatskoga naroda.

Tu su i nezaboravne propovijedi prigodom hodočašća, sv. misa i redovitih godišnjih komemoracija za junačke branitelje Gvozdanskog ili pak za stradale, pobijene i protjerane Zrinjane.

"... I mi smo ovdje, draga braćo i sestre, kako bismo i usnama i srcem izrekli ono što oni koji su tu pobijeni ne mogu reći. Pozvani smo, i od Gospodina obdareni snagom i moći, da se bez straha usprotivimo nepravdi i da se borimo za istinu i pravdu – i o Zrinu, i o Španovici, i o Borićevcu, i tolikim drugim mjestima stradanja našega naroda. I da već jednom skinemo lažnu masku "osloboditelja" koji su obični i najkrvaviji zločinci, a koji se i danas skrivaju pod krinkom "antifašista"..." (Biskup Košić, Zrin, 9. rujna 2012.)

Potom, valjalo bi, puno toga napisati o biskupovu odnosu prema braniteljima, prema obiteljima palih hrvatskih bojovnika. Svi su oni u njegovim mislima, molitvama.

Nad stravičnom jamom Jazovkom, 22. lipnja 2013. izgovara:

" Molimo Te, Gospodine, podari svoj mir i blaženstvo našim poginulima. I u Drugom svjetskom ratu, u Jazovki i u tolikim jamama i skrivenim grobištima diljem Lijepa naše! Podari svoj mir i svima poginulima u Domovinskom ratu! Pomozi i nama da

vjerujemo da s Tobom i mi pobijedujemo, da se obrate zločinci, da se uspostavi pravednost i učvrsti mir! Molimo Te, neka nas ispunji Tvoja sveta milost hrabre i jake vjere, da naše zalaganje bude za budućnost i za vječnost naše Domovine i našega naroda! Amen.”

I kad već pomalo braniteljski glasovi jenjavaju, što zbog njihovih poodmaklih godina, stradanja i rana u njihovim dušama i tijelima, što zbog općeg nemara i neosjetljivosti, Biskupov se glas čuje i on diljem svoje Biskupije i Hrvatske, govori u njihovo ime, naglašavajući da hrvatski temelji slobode i države počivaju na njihovoj hrabrosti i njihovoj žrtvi.

A u sisačkoj je katedrali, 3. rujna 2012., između ostalog je rekao:

”Kada danas molimo za žrtve Domovinskoga rata, kada mislimo na heroje koji su i živote položili za slobodu naroda, tada i sami moramo stati pred se i pred naše mlade naraštaje te se zapitati: tko smo mi, na čijoj smo mi strani i što mi svjedočimo o njihovoj žrtvi? Da ne bismo, ne stanemo li odlučno na stranu istine i pravde, i mi bili sukrivci njihova danas zaborava, a sutra možda i progona. Neka nas Bog toga osloboди!”

Tisuće i tisuće hrvatskih sinova, jedva stasale hrvatske mladosti, s krunicama oko vrata, krenulo je u obranu Hrvatske... Branitelji su mu zahvalni što on to ne zaboravlja. Branitelji ga smatraju, kako mi rekoše na jednoj proslavi, svojim ratnim kolegom i duhovnim generalom. Nije me iznenadio izrečeni kompliment. Biskup Vlado Košić itekako ga je zavrijedio. Bio je s njima onda kada je trebalo... Onda, kao svećenik, u ratnim okolnostima na Banovini, s molitvama na usnama i s krunicom u ruci, a danas i sve ove godine kao biskup, nepokolebljiv u navještaju Evandželja i obrani katoličke vjere i kršćanskih načela, vjeran Bogu, Crkvi i svome hrvatskome narodu.

Moj mali doprinos u nastajanju našega pisma, kojeg smo nazvali ”Junačka i sveta Hrvatska, smatram jednim od meni najdražih uradaka... A podosta sam toga u svome književnom i javnom djelovanju pisao, potpisivao, supotpisivao, uređivao i objavljivao...

Pismo smo zaključili, molitvenom pjesmom, koja je nastala, negdje ranih osamdesetih godina, poslije našega prvoga susreta, na Kaptolu, u sjeni zagrebačke prvostolnice... Mislim da je dobro i ove moje reducirane (zbog nužno ograničena prostora u zborniku !) prisjećaje, završiti tom istom molitvom, koju smo, na moju želju, bratski podijelili i supotpisali, posvetivši je Mariji, "Nadi ucviljenih našega naroda".

FIDELISSIMA

Molimo Te za dvadeset i prvo stoljeće ovoga svijeta, za sretan ulazak u četrnaesto kršćansko stoljeće našega naroda, jer Tebi se, Kraljice naših trinaest stoljeća, prigibahu kneževska, kraljevska, viteška koljena ovoga naroda. Pod Tvojom su zaštitom sa stratišta njihove duše hrlile Kralju vjekova i naših trinaest nevolja, trinaest predziđa, trinaest slavnih sjećanja. Trinaest gorkih postaja: vjere, krštenja i nadanja.

I tisuću tri stotine puta Put. Tisuću tri stotine puta Istina. I tisuću tri stotine puta Život kroz bespuća trinaest stoljeća. Pod Križem tisuću tri stotine puta tisuću tri stotine žena je stajalo iz našega naroda plačući. Po zgarištima, po planinama i dolinama su se žalosne skupljale +da Te pozdrave: Zdravo Marijo! Zdravo Kraljice Majko Milosrđa... Zdravo Fidelissima Advocata Croatiae... Zdravo!

Trinaest stoljeća i još trinaest stoljeća i još i još Neka bude volja Tvoja, Nado ucviljenih našega naroda. Zauvijek: Najvjernija Odyjetnice naša, Majko naša, Djevice naša. Zauvijek neka bude Zdravo Marijo. Zdravo neka bude zauvijek.

Fidelissima, molimo Te na pragu četrnaestog predziđa kršćanstva našega naroda. Molimo Te...

Gospo i Gospodarice, vole Te sluge nevjerne:
episcopus tuus Croata Vlado
et poeta tuus Croata Ivan

CARITAS OMNIA SPERAT, Zbornik radova u čast mons. Dr. sc. Vladi Košiću povodom 25. obljetnice biskupstva i 65. obljetnice života, Sisačka biskupija. Str.79-91.

<https://bezcenzure.hr/toptema/general-ivan-tolj-o-vladi-kosicu-mons-dr-sc-sisackom-biskupu/>

s. Valerija Kovač – Predstavljanje zbornika “Caritas omnia sperat”

| velj 6, 2024 | •

S. VALERIJA KOVAČ

PREDSTAVLJANJE ZBORNIKA *CARITAS OMNIA SPERAT*

Sisak, 5. veljače 2024.

U današnjoj kulturi »instantnosti« i ubrzanosti, koja sve manje poznaje prošlost, zaboravlja sadašnji trenutak čim prođe i trči prema budućnosti uvijek novoga, boljega i uspješnijega, slavljenje obljetnicā možemo shvatiti kao njezin kontrapunkt. Obljetnice su jedan od načina da zastanemo u sadašnjosti života, da istodobno pogledamo prijeđeni put i da se tako u sveukupnosti pogleda otvorimo budućnosti. Obljetnice su prilika da vidimo kontinuitet našega života, koji se razvijao i mijenjao, koji je imao svoje »radosti i nade, žalosti i tjeskobe«, ali je i dalje ostao »naš« život. One su prilika da se usred svekolike prolaznosti saberemo, da još jednom potvrđimo vrijednost svoga života i izrazimo zahvalnost za njega. Koliko god obljetnice smatrali svojom osobnom stvari, one se tiču i Drugoga i drugih. One su povod da Gospodinu zahvalimo za dar vlastita života, za Njegovu nazočnost i vodstvo u njemu, i u trenutcima kada nam to nije bilo sasvim vidljivo. Naše obljetnice se tiču i drugih ljudi jer mi ostavljamo tragove u životima onih koji nas okružuju, a i drugi su utkani u naše živote i pomogli su nam da postanemo ono što jesmo danas. Obljetnice su zato i poziv na slavlje zajedništva, prilika da zahvalimo svojim suputnicima, ali jednakoj takoj da primimo zahvalnost od onih u čijim životima smo mi ostavili tragove i plodove.

Sve rečeno odnosi se na obljetnice našega života kao takvoga, a posebno na obljetnice vezane za one službe koje pojedinci vrše za druge. Među njima je svakako biskupska služba. Zato bih rekla da

25. obljetnica biskupstva i 65. obljetnica života Vlade Košića nisu samo njegove osobne obljetnice, nego se tiču ljudi i vjernika gdje je živio i djelovao. I zato ovaj zbornik radova ima svoje opravdanje, svoju vrijednost i svoj smisao, koliko god se sam slavljenik, naš biskup Vlado, tome bio protivio.

Zbornik smo naslovili latinskom varijantom biskupova gesla *Caritas omnia sperat*, jer nam se čini da najbolje obuhvaća sav njegov sadržaj i osobu kojoj je posvećen. Na početku zbornika smo, uz uobičajenu biografiju i bibliografiju slavljenika, dodali fotogaleriju s odabranim dogadjajima iz biskupskog djelovanja Vlade Košića. Slika nije samo ponavljanje riječi, ona često ima vlastiti i cjelovitiji izričaj, te stvarnost ili osobu obuhvatnije predstavi, negoli samo verbalni govor. Tako smo odabrali ukupno 58 fotografija iz različitih situacija, biskupovih liturgijskih slavlja, susreta, inicijativa i događaja te njima upotpunili njegov verbalni životopis koji sadrži najosnovnije podatke.

U zborniku je svojim prilozima sudjelovao ukupno 51 autor: od toga 49 autora esejiskih i znanstvenih članaka te 2 recenzenta. Autorske priloge u zborniku okupili smo u dvije velike cjeline. Prva cjelina, koju će ja kratko predstaviti, nosi naslov »Biskupove inicijative, suradnja i doprinosi«. U njoj su sabrani prilozi nastali kao svjedočanstva autora koji su neposredno s biskupom Vladom Košićem u različitim etapama i vremenima surađivali i surađuju. Drugu cjelinu čini niz od znanstvenih radova koji obrađuju teme iz područjâ biskupova zanimanja i djelovanja ili se tiču Sisačke biskupije.

Prvu cjelinu »Biskupove inicijative, suradnja i doprinosi« podijelili smo u tri dijela: Prvi dio se odnosi na autore koji se nalaze izvan Sisačke biskupije, i/ili na vrijeme kada je Vlado Košić bio pomoćni biskup u Zagrebačkoj nadbiskupiji, ili još ranije, počevši od njegovih župničkih ili bogoslovske dana. U tim prilozima možemo vidjeti da su sve te povezanosti i suradnje s biskupom ostale postojati do danas. Najprije tri biskupa iz svojih osobnih perspektiva pišu o svome kolegi i prijatelju biskupu Vladi: varaždinski biskup u miru mons. Josip Mrzljak sjeća se zajedničkog imenovanja pomoćnim

biskupima Zagrebačke nadbiskupije i prvog *Ad limina* pohoda u Rimu; krčki biskup mons. Ivica Petanjak vrednuje osjetljivost za istinu i entuzijazam za obnovu biskupa Vlade, a subotički biskup mons. Ferenc Fazekas piše o zajedničkim bogoslovskim danima i o pozivu da mu bude suzareeditelj. Tu su zatim vrlo raznolika svjedočanstva: o obogaćujućoj biskupsko-svećeničkoj suradnji od Zagreba do Siska koju iznosi mons. Antun Sente ml., rektor nacionalnog svetišta sv. Josipa u Karlovcu; zatim sjećanja o pripremi zajedničke poslanice *Junačka i sveta Hrvatska* iz pera Ivana Tolja, književnika i generala hrvatske vojske; te o dugogodišnjem prijateljstvu tadašnjeg župnika u Hrastovici Vlade Košića i Domagoja Moslera, danas ravnatelja lječilišta Topusko. Brat Richard piše o biskupovoj suradnji s Ekumenskom zajednicom Taizé, a o suradnji sa zajednicom *Cenacolo* njezin duhovnik vlč. Ivan Filipović. O ekumenskoj otvorenosti i zalaganju biskupa Košića govore tri svjedočanstva: Jure Zečevića, umirovljenog profesora ekumenske teologije na KBF-u u Zagrebu, Marije Znidarčić – članice savjetodavnog Vijeća europske mreže zajednica i Kirka Velinskog – protojereja stavrofora Makedonske pravoslavne Crkve.

U ovaj dio svjedočanstava može se velikim dijelom ubrojiti i Predgovor urednice ovoga zbornika, koja pripada prvoj generaciji studenata na Katoličkom bogoslovnom Fakultetu u Zagrebu kojoj je tadašnji profesor Vlado Košić predavao. Također u recenzijama, koje su napisali profesor filozofije na KBF-u u Splitu fra Ante Vučković i profesor dogmatske teologije na KBF-u u Đakovu Ivica Raguž, uz njihov stručni i znanstveni osvrt na priloge zbornika, prosijavaju osobne refleksije na biskupa Vladu i njegovo djelovanje. Drugi dio te velike prve cjeline čine prilozi suradnika i vjernika koji prikazuju raznolikost djelovanja u sadašnjoj Sisačkoj biskupiji koju predvodi biskup Vlado Košić i za čiji se napredak neumorno zalaže. Djelovanje Caritasa i njegovu raznoliku brigu za najpotrebitije predstavlja ravnateljica Kristina Radić. O razmjeru šteta i obnova crkava Sisačke biskupije nakon potresa 2020. godine izvješćuje nas voditeljica Ureda za kulturu Spomenka Jurić u suradnji s Tamarom Horvat. Medijsko djelovanje Sisačke biskupije i biskupa Vlade

Košića prezentira predstojnik Ureda za odnose s javnošću Stjepan Vego. O Uredu za promicanje socijalnog nauka Crkve i njegovu djelovanju pišu dvije nekadašnje i sadašnja voditeljica: Valentina Šipuš, Marijana Petir i Kornelija Marović, a o djelovanju Katehetskog ureda nas izvješćuje predstojnica s. Smilja Čirko. Da je briga za osobe s invaliditetom jedan od prioriteta Sisačke biskupije svjedoči povjerenica Željka Šemper. O bratskom odnosu biskupa Vlade prema redovnicima i redovnicama piše milosrdnica s. Hijacinta Matanović, a o svesrdnoj podršci »Marijine legije« na području Sisačke biskupije njezin predsjednik Vlado Sučec.

U trećem dijelu prve cjeline nekoliko je autora na sustavan način proučilo pojedina područja djelovanja biskupa Vlade Košića: Obnova Zrina – vjerske svetinje hrvatskog naroda tema je priloga preč. Marka Cvitkušića ravnatelja istoimene Zaklade. Doprinos biskupa Vlade Košića Hrvatskom mariološkom institutu istražuje bivši tajni HMI-a Tomislav Filić. Biskupovim propovijedima se bave s. Nela Gapšar, profesorica dogmatske teologije na KBF-u, iz mariološko-marijanske perspektive, a iz perspektive odgojnih vrednota s. Valentina Mandarić, predstojnica Ureda za vjeronauk u školi u Zagrebu i s. Smilja Čirko. Pjesničko-pastoralnu misao monsinjora Vlade Košića istražuje Hrvojka Mihanović-Salopek, predsjednica Društva hrvatskih književnika.

Čitajući pojedinačno i transverzalno navedene priloge u zborniku, možemo ih povezati na različite načine i u njima naći nekoliko zajedničkih tema, ili bolje: značajki, kojima bismo mogli opisati stav i djelovanje biskupa Vlade Košića. Ja bih izdvojila dvije: Biskupov prijateljski odnos prema ljudima i predanost dužnostima i službama koje su mu povjerene.

Prijateljstvo je, rekla bih, elementarna ljudska potreba. Svi volimo susresti ljude nama prijateljski otvorene. Biti prijateljski otvoren prema drugima znači biti dobrohotan, podržavati druge, razumjeti ih, suošćeati s njima i pomagati im. Prijateljstvo je, međutim, i teološka kategorija. Sam Bog koji je ljubav, kako nam svjedoči Sveti pismo na mnogim mjestima, započeo je razgovor s čovjekom kao s prijateljem, a Isus je svoje učenike uzdigao na višu razinu

odnosa kada ih je nazvao prijateljima. Zanimljivo je da i crkveno učiteljstvo odnos Boga i čovjeka opisuje prijateljstvom. Tridentski koncil, naime, u svome Dekretu o opravdanju kaže da Bog po svojoj milosti opravdanja čovjeka od neprijatelja čini svojim prijateljem. Koncil dakle, i samo čovjekovo spasenje opisuje kao prijateljstvo s Bogom, koje je opet Božja milost. I čovjek kao stvorena i otkupljena slika Božja pozvan je širiti taj dar prijateljstva među ljudima. Prijateljska dobrohotnost biskupa Vlade Košića koju pokazuje u susretu s drugima, vjerojatno nije samo izraz njegova naravnog karaktera, nego zasigurno ima i temelj u njegovu prijateljstvu s Bogom.

Druga značajka je biskupova predanost dužnostima i službama koje su mu povjerene: počevši od sakristanske službe u bogosloviji, župničkih drama u Hrastovici i Petrinji u Domovinskom ratu, njegove posvećenosti teologiji, istraživanju i poučavanju nauka Crkve na Katoličkom bogoslovnom fakultetu, sve do biskupske službe sa svim njezinim gotovo neispunjivim zahtjevnostima, kako za vrijeme u Zagrebačkoj nadbiskupiji tako još više u Sisačkoj biskupiji, koju je iznova strukturalno i pastoralno organizirao, i konačno djelovanja u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji i njezinim tijelima, kojima je predsjedao i predsjeda. Predano i založeno vršiti dužnosti i službe znači prije svega ne štedjeti sebe, nego u maksimumu svojih snaga zalagati se i učiniti što je više moguće. Na taj način svojim službama pristupaju one osobe koje imaju snažan osjećaj odgovornosti i svijest da su pozvane za druge i drugima na služenje. Kod našega biskupa Vlade Košića služba i služenje su neodvojivi.

Čitajući priloge u ovome zborniku i prateći općenito djelovanje biskupa Vlade Košića, ponekad se možemo upitati odakle mu tolika snaga i motivacija. Vjerujem da odgovor možemo naći u njegovu biskupskom geslu, koje je odabrao: *Ljubav svemu se nada – Caritas omnia sperat*. Ljubav je uz vjeru i nadu, teologalna ili ulivena kreplost, pokretačka snaga koju Božja milost daruje čovjeku. Ljubav i nada su pak u vjeri povezane. Po njima trima nam Bog daje polet (= ljubav) i sigurnost (= vjera) da s njime sve ima smisla i da je sve moguće (= nada).

Obično kada gledamo biskupe, gledamo što su sagradili i obnovili, što su planirali i organizirali, što su napisali i rekli. K tome, jednako je važno vidjeti kakve tragove i plodove ostavljaju u srcima ljudi, kojima su poslani. Ovaj zbornik posvećen biskupu Vladi Košiću, govori o svim tim vidovima, koji su u izobilnoj mjeri prisutni u njegovu životu i djelovanju.

<https://biskupija-sisak.hr/govor-na-predstavljanju-zbornika-caritas-omnia-sperat/>

O PREDSTAVLJANJU POGLEDAJTE I:

<https://direktno.hr/zivot/kultura/veliki-dogadaj-za-sisacku-biskupiju-na-jednom-mjestu-okupili-se-dalic-gotovina-rojs-337795/>

<https://kamenjar.com/predstavljen-zbornik-radova-caritas-omnia-sperat-u-cast-sisackom-biskupu-vladi-kosicu/>

<https://www.radio-banovina.hr/sisak-predstavljen-a-knjiga-caritas-omnia-sperat/>

<https://laudato.hr/emisije/domaci-program/izdvojeno/zbornik-radova-caritas-omnia-sperat-u-cast-sisackom-biskupu-vladi>

Pregled dana - Zbornik radova „Caritas omnia sperat“ u čast sisačkom biskupu Vladi Košiću

LaudatoTV

<https://www.youtube.com/watch?v=Avt8avkTptI>

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/pogledajte-zasto-su-se-na-jednom-mjestu-nasli-zlatko-dalic-ante-gotovina-marijana-petir-ljubo-cesic-rojs-15423959>

MOJE KNJIGE:

J. Pečarić, Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić, Zagreb, 2019. str. 398.

J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2., dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kosic.pdf>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Rudjera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1508 citata: 22994, H-index: 53;

MathSciNet: publikacija: 1364, citata: 6917, H-index: 27;

Scopus: publikacija: 825, citata: 7923, H-index: 38;

WoS: publikacija: 826, citata: 7039, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoј listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis Mathematical inequalities and Applications (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis Journal of Mathematical inequalities (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1

časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem prošle godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonismojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

O suradnji i svojim doktorandima u Pakistanu napisao je knjigu:

J. Pečarić, S Ankim u Lahoreu, Zagreb, 2024, str. 390.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemijski). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je 180 publicističkih knjiga.

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}} (wf^p) A^{\frac{1}{q}} (wg^q) &\geq A(wfg) \\ &\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}} (wf^p) A^{\frac{1}{q}} (wg^q) \end{aligned}$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}} (wf^p) + A^{\frac{1}{p}} (wg^p) &\geq A^{\frac{1}{p}} (w(f+g)^p) \\ &\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}} (wf^p) + A^{\frac{1}{p}} (wg^p) \right) \end{aligned}$$

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI mdpi.com/journal/mathematics
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; [doi:10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)